

Volumul al treilea al seriei

FETIȚA CELEI DE A

ȘASEA LUNI

NINA ȘI BLESTEMUL ȘARPELUI CU PENE

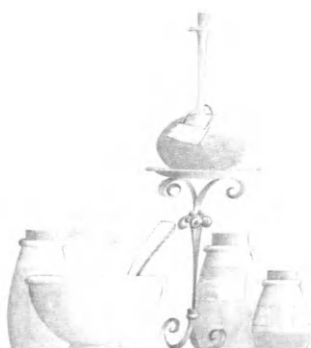
Moony
Witcher

pentru copii

Această carte
este a lui

În aceeași serie

au apărut:

**FETITA CELEI DE A
ȘASEA LUNI**

**NINA ȘI MISTERUL
NOTEI A OPTA**

În curînd:

**NINA ȘI OCHIUL SECRET
AL ATLANTIDEI**

Moony Witcher

NINA ȘI BLESTEMUL ȘARPELUI CU PENE

**Volumul al treilea al seriei
FETIȚA CELEI DE A ȘASEA LUNI**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WITCHER, MOONY

Nina și blestemul Șarpelui cu Pene/ Moony Witcher;
trad.: Ilieș Câmpeanu.

București: RAO International Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-778-3

I. Ilieș Câmpeanu (trad.)

821.131.1-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România

Moony Witcher
Nina e la Maledizione del Serpente Piumato
© 2004 by Giunti Editore S.p.A., Firenze – Milano

Ilustrația copertei și ilustrațiile din interior
Ilaria Matteini

Traducere din limba italiană
Ilieș Câmpeanu

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial”
București, România

2005

ISBN 973-576-778-3

*Lui Vincenzo
entru dragoste, răbdare și... hohote de râs.*

Mulțumiri speciale prietenei Anna.

CAPITOLUL ÎNTÎI

Capcana lui Karkon și Coriandrul Repede

Adonis dădea din coadă și, cu nasul sprijinit pe cutioara de sticlă în formă de stea, privea curios ciudata substanță albă și fluorescentă care plutea înăuntru. Acea strălucire crea în întunericul camerei o atmosferă magică, părînd să vestească evenimente importante și îngrijorătoare. Și Platon, care se freca de burta dulăului negru, părea interesat. Torcea, așteptînd ca dulăul să se hotărască să dea cu laba în obiectul acela misterios, făcîndu-l să se rostogolească de pe perna moale de atlas galben, pe care Nina o pusese chiar la piciorul patului cu baldachin.

Fetița Celei de a Șasea Luni dormea sub plapuma de culoarea peruzelei: pe chip i se citea o expresie fericită. Tăcerea moale și aducătoare de liniște care învăluisese cămăruța părea să fi alungat, cel puțin în acea noapte de Crăciun, pătrunzătoarea Voce a Persuasiunii, o făptură

puternică născocită de dușmanul de moarte al tinerei alchimiste, contele Karkon Ca' d'Oro. Vocea avea înfățișarea unui călugăr fără umbră și fără chip. De câteva zile, ea nu-i mai tulbura visele Ninei, de bună seamă că punea la cale planuri noi și primejdioase ca s-o convingă pe fetiță că adevăratul Bine se afla în Lumea Întunericului.

Nina adormise cu zîmbetul întipărit pe buze, în ciuda miilor de griji care o frământau.

Forțele obscure erau gata de acțiune: calmul care înconjura Vila Espasia era doar o aparență.

În cămăruța albastră domnea acea liniște a zilelor de iarnă, amestecată cu o senzație plăcută de căldură, când zorile nu s-au ivit încă și noaptea a lăsat în urmă-i amintiri vesele.

Dar cîinele și pisica nu aveau astîmpăr: ardeau de nerăbdare s-o trezească pe Nina ca să se joace cu acel ciudat obiect luminos pe care li-l dăduse în dar profesorul Mihail Mejinschi, înțeleptul bunic Mișa. Dintr-odată, Platon sări pe măsută făcînd-o să se răstoarne și... prețiosul pachet cu Alchicărțile de Tarot și cuțitul antic al lui Osiris, Sikkim Qadim, căzură pe covor. Și acestea, asemeni cutiei în formă de stea, erau daruri de Crăciun venite pe de Xorax. Erau de-acum luni de zile de cînd bunicul trăia, ca ființă de lumină, pe Xorax, Cea de a Șasea Lună. Și acele daruri aveau un înțeles care trecea cu mult dincolo de dragostea cu care îi fuseseră trimise nepoatei: curînd aveau să-i fie de folos într-un adevărat război între alchimiști. Nina deschise ochii, trezită de fițîiala lui Platon. Bombănind, aprinse veioza de pe noptieră și își îndreptă privirile spre cele două animale.

– Hei, ce faceți aici? Lăsați-mă să dorm! zise ea supărată, dar văzu limpede în penumbra din cameră că Platon

răsturnase pe jos cele două daruri foarte prețioase. Se ridică în capul oaselor în pat și, chiar înainte de a-și îndrepta degetul către pisică pentru a o mostra, făcu să cadă steaua de sticlă de pe pernă, la picioarele ei.

– Pe toate ciocolatele din lume! Nu cumva am spart-o? strigă ea înfricoșată. Coborî degrabă din pat și o luă de pe jos, ținînd-o cu gingășie în palme. Fără voie, își privi palma de la mîna dreaptă ca să verifice semnul din naștere în formă de stea: era roșu tot, așadar nu se întrezărea nici o primejdie. Observînd forma cutiutei, fu străfulgerată de un gând: „Stele, semne ale destinului alchimic. Fără nici un fel de îndoială, obiectul ăsta este de neînlocuit pentru salvarea Celei de a Șasea Luni“.

Într-o clipită își întoarse iarăși privirile asupra obiectului magic. Din fericire, era neatins și nici substanța gazoasă dinăuntru nu-și schimbase înfățișarea. Mîngîie cutia și pipăi cu degetele cele două litere xoraxiene gravate în sticlă:

„C.C., cine știe ce-o fi însemnînd?“ se întrebă ea pe cînd strîngea pachetul de Alchicărți de Tarot și cuțitul egiptean. Puse pe plapumă cele trei obiecte, se întoarse către cîine și către pisică și li se adresă pe un ton aspru:

– În ruptul capului nu trebuie să vă mai atingeți de lucrurile mele magice! M-am făcut limpede înțeleasă?

Adonis se ghemui pe covor și își acoperi ochii cu la-bele, iar Platon, cu coada între picioare, plecă să se ascundă sub măsuță. Era ora 6 dimineța, pe 25 decembrie, și, la Vila Espasia, ziua de sărbătoare începuse în acest chip.

Hohotele de rîs și veselia din Ajunul Crăciunului, petrecut împreună cu toată familia și cu prietenii, încă îi mai umpleau de bucurie inima Ninei De Nobili. Trăia de-acum de șapte luni în vila cea mare moștenită de la bunicul Mișa, celebrul alchimist și filosof pe care toți îl credeau mort de pe urma unui infarct.

În realitate, el fusese lovit de Magister Magicum, diabolicul conte Karkon Ca' d'Oro, dar, mulțumită sceptorului său Taldom Lux, nu murise cu adevărat – se transformase în lumină și, acum, trăia pe Cea de a Șasea Lună. Bătrînul bunic rus nu-i lăsase nepoatei sale doar Taldomul și Vila Espasia, ci și o moștenire mai însemnată și transmisă genetic prin semnul în formă de stea întipărit pe palma mîinii drepte.

Nina era menită să devină o Mare Alchimistă.

Coduri și formule, alfabete și ustensile de aur, cărți și documente o ajutau pe fetița Celei de a Șasea Luni să treacă printr-o aventură miraculoasă, dar și foarte primejdioasă. Și, în acea dimineață de Crăciun, își dădu seama că salvarea planetei Xorax avea să o coste încă multe sacrificii.

Căscă de-i trosniră fălcile și, cu un aer visător, trase perdelele de catifea azurie. Privind pe fereastră, văzu afară un peisaj extraordinar: acoperișurile roșii ale caselor venețiene, acoperite de zăpadă, păreau de marțipan și scînteiau într-o lumină alb-albăstrie. Noaptea era pe sfîrșite și cerul, vîrstat de o lumină trandafirie, vestea ivea zorilor.

Se îmbracă în graba mare, își puse un pulover gros, roșu și o pereche de pantaloni negri cu buzunare mari, apoi luă cele trei obiecte magice și ieși în fugă din cămăruța ei, urmată de Adonis și Platon.

– Nu faceți zgomot. Toți dorm încă, le șopti ea celor două animale, care se așezară imediat lângă cele două coloane albastre de la ușă. Nu voia cu nici un chip să-și trezească părinții, care dormeau în odaia alăturată, și pe mătușile din Spania, Carmen și Andora, care sforăiau în somptuoasa cameră a profesorului Mișa. Coborî în vârful picioarelor scara în spirală, se învîrți în jurul marelui pom de Crăciun luminat cu mii de beculețe colorate, apoi controlează dacă Liuba, dădaca rusoaică în grija căreia se afla vila, era încă în pat și, pe furiș ca un dihor, intră în Salonul cu Șemineu.

Spre marea ei surprindere, îl văzu pe Max 10-p1 care sforăia de zor în fotoliu. Era încă îmbrăcat în costum de Moș Crăciun: scufia roșie îi alunecase pe fața metalică și barba falsă îi acoperea nasul.

– Max! Ce faci aici? exclamă ea apropiindu-se.

Credinciosul android deschise ochii pe dată, se ridică în picioare scîrțîind din încheieturile genunchilor, își aranjă barba și răspunse stînjnit:

– Bună, Nina. Am adormit aici fiindcă nu puteam coborî în Acqueo Profundiz. Nu am zfera de zticlă ca să dezchid laboratorul. Pe aia o ai doar tu.

Nina clătină din cap și zîmbi. Max avea dreptate. Cînd, cu o seară înainte, toți se duseseră la culcare după minunata cină din Ajunul Crăciunului, androidul rămăsese de unul singur și, neputînd să se întoarcă în laboratorul secret de sub lagună, se ascunsese în Salonul cu Șemineu, trăgînd nădejde să nu-l descopere nimeni.

– Da, iartă-mă, dar, la miezul nopții, cînd am urcat în camera mea împreună cu Dodo, Cesco, Roxy și Fiore, am deschis pachetul de la bunicul, pe care mi-l dăduseși tu.

Înăuntru erau obiectele astea trei. După aia, prietenii mei au plecat, iar eu m-am cufundat în somn.

Max se legănă din tot corpul și își roti urechile în formă de clopot, apoi privi cele trei daruri pe care le ținea Nina în mâini.

– Interezant: o cutiuță de zticlă, un cuțit și un pachet de cărți de joc. Ce trebuie să faci cu ele? Întrebă curios.

– Încă nu știu. Bunicul mi-a dat puține sfaturi despre cum să folosesc aceste obiecte. Acum mă duc să le pun la loc sigur în laboratorul vilei. Haide, te însoțesc în Acqueo Profundis, așa vei putea să te odihnești și tu, în cele din urmă, spuse ea luându-l la braț pe caraghiosul Moș Crăciun de metal.

Ajunși în Salonul Dogelui, scoase din buzunar sfera care deschidea laboratorul, o puse în jgheabul săpat în canatul ușii și intră împreună cu Max. Întâi de toate, puse cele trei obiecte pe masa de experimente, lângă Cartea Vorbitoare – *Systema Magicum Universi* –, apoi se ghemui la podea, rosti formula „Quos Bi Los“, săltă chepengul de la pivniță și coborî împreună cu prietenul ei. Vagonetul rapid era pregătit, cei doi urcară și, în câteva clipe, ajunseră în fața mării uși de stîncă a laboratorului de sub lagună. Nina folosi Inelul de Fum, făcu să se slobozească săgeata și, în cele din urmă, intrară în Acqueo Profundis.

Luminile era aprinse și totul funcționa de minune, computerul nu înregistrase nici un mesaj din partea Etereei, Marea Mamă Alchimistă de pe Xorax, și focul din cămin ardea ca de obicei.

– Max, o să am nevoie de tine foarte curînd. Trebuie să fac față unei probe alchimice importante și, sînt sigură, Karkon și LSL n-o să-mi dea nici o clipă de răgaz. Sînt

îngrijorată și pentru prietenii mei, mai ales pentru Dodo și profesorul José, spuse ea, rămînînd în pragul ușii.

– Știi bine că nu ai o miziune ușoară. Te voi ajuta așa cum am făcut-o mereu, răspunse Max mijindu-și ochii.

Cînd fetița dădea să iasă, androidul își scoase costumul de Moș Crăciun și i-l dădu înapoi mulțumit:

– Mulțumesc pentru zeara minunată, dar ză nu-mi mai ceri ză îmbrac o cheztie d'azta. Mă zimțeam ridicol în fața părinților și a prietenilor tăi. Vor fi gîndit că zînt oleacă nebun.

– Vrei să spui că de Anul Nou nu o să ciocnești un pahar cu noi? Întrebă Nina nemulțumită.

– Anul Nou? Eu nu am zărbătorit niciodată Anul Nou. Nu mă interezează. Apoi o luă de mîină și o privi drept în ochi. Amintește-ți ză o zaluți din partea mea pe mătușa Andora. E zimpatică, atunci cînd vorbeam cu ea îmi părea că am în față clona creată de Karkon. Crezi că o voi putea revedea?

Nina zîmbi; observase că între cei doi se legase o prietenie frumoasă, dar nu era sigură că ar fi fost un lucru bun. Luă costumul de Moș Crăciun și îi trimise lui Max o sărutare.

– Nu cred că o s-o revezi. Nu e cazul ca mătușa Andora să știe cine ești. Ar trebui să-i explic atîtea alte lucruri care se petrec acum. Îmi pare rău, dar chiar nu pot.

Max 10-p1 merse să se așeze în fața geamurilor din Acqueo Profundis, privind trist spre fundul lagunei. Cu ochii țintuiți în punctul unde se afla sicriul androidului karkonian, spuse cu glas scăzut:

– Știi, îmi lipzește falza Andora, încă nu m-am obișnuit cu moartea ei.

– Știu, dragă Max. Dar eu te iubesc din suflet și nu te voi părăsi niciodată.

Androidul își înclină capul și o salută făcându-i cu mâna. Nina nu voia să-l dezamăgească, dar era prea periculos să o amestece în această aventură și pe mătușa Andora. Suferise destul când fusese închisă de Karkon în Turnul din Toledo ca să-i activeze copia perfectă, pe falsa Andora, o clonă foarte haină care se autodistrusese din deznădejde după luni de prizonierat în Acqueo Profundis. Mătușa cea adevărată era încă în viață printr-o minune și acesta era lucrul cel mai important.

Nina urcă într-o clipită în vilă și, când ajunsese din nou în laborator, se așează ca de obicei pe taburet și privi cele trei daruri de la bunicul Mișa. Se gândea la ce are de făcut și încerca să se concentreze la maximum. Prima obligație era să creeze Coriandrul Repede, substanța care, odată băută, îți permitea să muți obiectele dintr-un loc într-altul doar cu ajutorul gândului – sau cel puțin așa citise ea în cartea *Tovarăși de aventură* a marelui alchimist și scriitor Birian Birov.

Pe de altă parte, și *Systema Magicum Universi* fusese foarte limpede: Nina trebuia să găsească noua poțiune alchimică pentru a putea transporta, fără ca nimeni să-și dea seama, recipientele cu Fum Diabolic și Aur Tăcut, care se găseau în palatul contelui Karkon. Abia după ce va fi pus la fiert cele două substanțe în ceaunul cu safir și aur, ar fi putut să intre iarăși în Camera Vrajilor și să deblocheze mașina cu A Treia Taină. O mașinărie slăbită prin lipsa de Rouă de Crin, dar cu motorul devenit mai puternic datorită Numărului-Mag Zero inventat de contele Karkon. Dacă Nina ar fi izbutit să obțină complicatul amestec magic, ar fi trebuit să înfrunte Kabitus Morbante,

vraja molipsitoare născocită de Karkon tocmai ca s-o împiedice să intre din nou în palatul său.

Proba la care o supunea *Systema Magicum Universi* era într-adevăr complicată, dar nepoata profesorului Mihail Mejinschi putea să arate că de-acum era o alchimistă în toată puterea cuvîntului. Numai așa ar fi izbutit să ducă la bun sfîrșit misiunea de a salva Xorax, Cea de a Șasea Lună a Universului Alchimic, și să elibereze gîndurile copiilor găsind ultimele două Taine: Pămîntul și Apa.

Orologiul din laborator arăta ora 6, 39 de minute și 18 secunde; Nina era cufundată în gînduri: se mai putea dedica alchimiei încă o oră, pînă la scularea familiei. Sigur că, în ziua de Crăciun, nu-și putea dezamăgi părinții și mătușile stînd închisă în cameră ca să facă experimente!

– Pentru a crea Coriandrul Repede am de-acuma Pipe-rul Violet, își spuse ea cu voce tare, trăgînd sertarul mesei unde pusese biluțele grele și colorate pe care i le dăruise Andora. Și cînd te gîndești că mătușa era convinsă că erau perle prețioase ale bunicii Ninei, principesa Espasia!

Am și Făina Fierbinte care stă la dospit între cele două oglinzi și o fi gata de-acuma – continuă ea întorcîndu-se pentru a controla pulberea magică – iar Apa de Ploaie e aici, în recipientul de lîngă Piramida cu Dinți de Dragon. Îmi mai trebuie doar Cometa Pletoasă – zise ea cîrnind din nas –, Cartea mi-a spus că o să cadă din cer. Ciudat, foarte ciudat! Pînă acum nu am primit nimic.

Își înălță ochii și privi harta stelară care arăta poziția Celei de a Șasea Luni, apoi își roti privirea și citi pentru a nu știu cîta oară inscripția agățată de perete: „Timpul slujește, dar nu există“. Răsfoi Notițele lui Karkon și reciti

Numeromagia și Mecageometria, apoi deschise Caietul Negru al bunicului și repetă din memorie formulele alchimice de pe Xorax. Era limpede că știa deja multe lucruri, dar încă nu erau de ajuns pentru a salva Planeta de Lumină. Își puse mîna dreaptă pe pagina lichidă din *Systema Magicum Universi* și întrebă:

– Carte, unde găsesc Cometa Pletoasă?

*La a ta întrebare
răspunsul ți-am dat.
De ce mai insiști
și nu cauți adevărul curat?*

Și era adevărat; cu cîteva zile mai înainte, Cartea îi explicase că Cometa Pletoasă avea să-i vină din cer. Nina privi pagina lichidă și zise cu țîfnă:

– Carte, dar nu a venit nimic din cer!

De astă dată, *Systema Magicum Universi* nu răspunse, se închise repede, punîndu-i Ninei sub ochi doar coperta care înfățișa Gughiul, pasărea magică de pe Xorax.

Fetița înțelese că trebuia să-și poarte singură de grijă: avea să fie destul de greu să găsească Cometa Pletoasă!

– Pe toate ciocolatele din lume! E șapte și jumătate! strigă ea privind orologiul.

Deschise ușa laboratorului și dădu fuga în bucătărie. Liuba, drăgălașa dădacă rusoaică, stătea în fața cuptorului și pregătea cafeaua, laptele și plăcinta cu mere.

– Ninocica, te-ai sculat? întrebă ea uimită.

– Da, Bezeluță, acum mă duc să-i trezesc pe mama și pe tata și pe mătuși.

Și așa făcu. Urcă scara în spirală și, ca fulgerul, dădu de perete ușa camerei bunicului, unde dormeau Carmen și Andora, și strigă: „E Crăciunul! Treziți-vă!”

De spaimă, cele două mătuși se treziră brusc, Carmen se rostogoli jos din pat și Andora își acoperi fața cu cearșaful. Nina se puse pe rîs văzîndu-le reacția caraghioasă, apoi dădu fuga în camera părinților săi, urmată de Adonis și Platon, care în sfîrșit se puteau juca. Vera și Giacomo erau încă în lumea viselor. Fetița se aruncă în patul cel mare, cîinele lătră scurt, iar Platon sări pe burta tăticului.

– Nina... cît e ceasul? Ce se întîmplă? întrebă mama somnoroasă, ridicîndu-și capul de pe pernă.

– Vă iubesc la nebunie, spuse fetița vîrîndu-se sub cuverturi.

Pîna și cîinele și pisica păreau fericiți văzînd familia strînsă laolaltă: după atîta amar de vreme, Vera și Nina puteau să stea oleacă împreună, puteau să tăifăsuiască și, mai ales, să se alinte, ca între mamă și fiică.

Micul dejun fu servit în Salonul Trandafirilor, scăldat în lumină. În vreme ce toți stăteau la masă, sună la ușă: erau profesorul José și grădinarul Carlo Bernotti.

– *Hola*, v-ați odihnit bine? E gata cafeaua? întrebă vesel dascălul spaniol, scoțîndu-și pelerina.

– Profesore dragă, tot mai ninge? întrebă Carmen mușcînd dintr-o bucată de plăcintă.

– Da, chiar acum începe din nou. Dar știi că azi o să ne petrecem toți Crăciunul stînd în casă, răspunse José luînd un biscuit cu ciocolată.

Andora se apropie de Nina și o întrebă în șoaptă:

– Dar unde e prietenul tău îmbrăcat ca Moș Crăciun? E foarte simpatic și aseară ne-am împrietenit. Mi s-a părut că-l cunosc de-o viață.

– A plecat, nu cred să se mai întoarcă astăzi, răspunse în grabă Nina, care nu voia să-i dea nici o explicație mătușii curioase.

În acel moment interveni Carmen, luînd-o nițeluș peste picior.

– Cred că i s-au cam aprins călcîiele.

– Ce tot spui acolo? La vîrsta mea? Nu-i adevărat! răspunse Andora făcînd pe jignita. Toți izbucniră într-un hohot de rîs răsunător. Andora se îmbujoră, își plecă ochii și unse cu unt o felie de pîine.

Cînd se isprăvi micul dejun, tînăra alchimistă îl luă de braț pe profesorul José și, scuzîndu-se, îl trase după ea în Salonul Dogelui. Cu glas șoptit îi povesti că primise niște daruri de la bunicul ei, printre care și un pachet cu Alchicărți de Tarot.

– Alchicărți de Tarot? Întrebă uimit dascălul, scărpinîndu-se în barba cîrlionțată.

– Da, profesore. Dar nu pot să mă uit la ele acum. Bunicul mi-a scris că va trebui să mă folosesc de cărțile magice în timpul unei călătorii. Totuși, dat fiind că știm că inventatorul Alchicărților de Tarot este Loris Sibilo Loredan, poate că e cazul să cercetăm mai îndeaproape la ce anume slujesc, zise Nina convingător.

– *Muy bien*. De acord. Dar, draga mea *muñeca*, LSL o fi foarte mîniat zilele astea și știi bine că ne ține de rău pe mine și pe Dodo. N-aș vrea să pregătească vreo capcană ca să ne arunce din nou în temniță. Trebuie să fim foarte atenți.

Dascălul spaniol avea dreptate: primarul făcea, într-adevăr, niște înțelegeri cu contele Karkon și în scurtă vreme Nina și prietenii săi aveau să fie din nou în primejdie.

José îi spuse Ninei că era îngrijorat în privința folosirii Alchicărilor de Tarot.

– Sînt niște cărți foarte primejdioase și mă tem pentru tine. Nu-mi poți spune ce anume pui la cale?

– Nu, profesore, chiar nu pot. Vă cer să aveți încredere și răbdare. Nu o să pot explica totul, o știți... Trag nădejde că dumneavoastră veți vrea să mă ajutați și pe mai departe.

O umbră de tristețe învălui chipul Ninei, fiindcă se temea că profesorul va fi vrut să se reîntoarcă la Madrid împreună cu mătușile ei.

– *Siempre*. Te voi ajuta *siempre*. I-am făgăduit-o bunicului tău și toată știința mea alchimică este la dispoziția ta. Ești o elevă cu totul deosebită. Și cine știe... în orice caz, m-ai depășit, răspunse José făcînd cu ochiul.

Nina zîmbi mulțumită și îi dădu un sfat profesorului:

– Poate că, profesore, dacă vă veți duce din nou la Biblioteca Marciana, unde ați găsit acel Documentum Secretum despre LSL care dezvăluie că face parte din Lumea Ocultismului, poate că veți izbuti să descoperiți și alte lucruri interesante în ce-l privește.

José fu de acord, chiar dacă trebuia să găsească momentul potrivit pentru a nu se da de gol.

Pe neașteptate, intră în cameră Carmen. Văzîndu-i stînd de vorbă, se băgă și ea:

– Profesore, nu cumva o pui pe Nina să studieze și astăzi, în ziua de Crăciun!

José dădu din cap în semn că nu și, îmbrățișînd-o pe mătușa cea simpatică, le făgădui că ziua aceea avea să fie dedicată în întregime doar jocurilor și distracției.

Și, în parte, chiar așa fu. Doar în parte...

După-amiază, sosiră la Vila Espasia prietenii Ninei împreună cu părinții lor. Acum, familiile formau o trupă cu adevărat veselă, mai ales că, în seara de dinainte, toți se distraseră pe cîste. Abia trecu pragul grupul nostru, că o pală de vînt rece, amestecat cu fulgi de zăpadă, invadă holul de la intrare. Nina dădu fuga către Cescio și Dodo, care țineau în mîna două tăvi mari cu pateuri, în timp ce Fiore și Roxy aduceau două ghivece foarte frumoase cu flori de Crăciun, pe care Liuba le puse lîngă sculpturile chinezești, dîndu-le de înțeles cîinelui și pisicii că acelea erau niște flori delicate.

Fiore și Roxy erau cu adevărat elegante: prima își pusese o fustă lungă de catifea albastră și un tricou asortat, cea de a doua avea o rochie de lînă albă cu panglicuțe colorate la încheietura mîinii.

– Dar cum de v-ați gătit așa? întrebă Nina privindu-le de sus pînă jos.

– Sînt frumoasă, așa-i? răspunse Fiore arogantă.

– Eu mi-am pus rochia asta fiindcă mi-a făcut-o cadou mama, încercă Roxy s-o dreagă, pentru că observase că Nina începea să se enerveze.

– S-o lăsăm baltă. De dimineață m-am sculat la șase și am pus pe mine ce mi-a venit la îndemînă, spuse tînăra alchimistă luînd aminte la chipurile caraghioase ale lui Cescio și Dodo, care zîmbeau pe sub mustăți privindu-le pe cele trei fetișcane.

Era un talmeș-balmeș total, toți vorbeau cu glas tare, în timp ce muzica clasică aleasă de Fiore plutea prin toate

camerele. Unii jucau cărți, iar alții șah în Salonul Portocalilor, Giacomo dădea cu pumnii în masă fiindcă tatăl lui Roxy câștiga mereu, și hohotele de râs se auzeau pînă în grădină. Mătușile erau la bucătărie împreună cu Liuba, ca să pregătească dulciuri și platouri gustoase, cîtă vreme mamele, așezate comod pe divane, tăifăsuiau despre copiii lor, sorbind din excelentul ceai rusc. Vera strălucea de bucurie și povestea cum se cunoscuseră tatăl și mama ei, Espasia De Righeira și profesorul Mișa, dezvăluind astfel mici secrete de familie. Din cînd în cînd, privirea i se oprea pe tabloul cel mare care o înfățișa pe principesă.

După-amiaza de Crăciun trecea în bună înțelegere, semineurile erau toate aprinse și focul înveselea maiestuoasa vilă din insula Giudecca. Văzînd că adulții erau toți prinși cu treburile lor, Nina le făcu un semn celor patru prieteni ai săi și într-o clipită, străbătînd Salonul Dogelui, intrară în laboratorul secret.

– Așadar, ai descoperit ce este în cutia de sticlă în formă de stea pe care ai primit-o ieri-seară? întrebă Roxy care, de curioasă ce era, nu închisese ochii toată noaptea.

– Nu, încă nu. Dar simt că rezolvarea e pe-aproape. Cît despre Alchicărțile de Tarot, nu trebuie să ne facem griji. José va căuta alte documente despre LSL și așa vom înțelege cum să le folosim, răspunse Nina controlînd pachetul de cărți magice.

Cesco se apropie de oglinzile între care se afla Făina Fierbinte.

– E gata? întrebă el neliniștit.

– Da, cred că da, și Apa de Ploaie s-a topit și ea, Piperul Violet e aici... Lipsește doar Cometa Pletoasă și apoi vom

putea crea Coriandrul Repede, răspunse Nina sprijinindu-se de masa pentru experimente.

În timp ce vorbeau, fetița Celei de a Șasea Luni simți că ceva nu era în regulă. Nu izbutea să fie liniștită. Și intuiția nu o înșela.

Steaua roșie din podul palmei se tot înnegrea.

– C... c... ce se-ntîmplă, Nina? Întrebă Dodo palid.

Copiii priviră în jurul lor: nu era cu puțință ca diabolicul Karkon să ajungă tocmai acolo, în laboratorul vilei. Nu se mai întîmplase așa ceva! Nina își pipăi semnul din naștere: nu devenise chiar negru, ci doar cenușiu.

– Se întîmplă ceva grav, dar nu pricep.

Ochii ei albaștri deveniră scînteietori, inima îi bătea cu putere și picioarele îi tremurau. Își puse mîinile pe coperta aurită a cărții *Systema Magicum Universi* și se concentră.

Cartea se deschise dintr-odată, o lumină verde îi orbi pe copii, care își acoperiră fețele.

*Întunecat gînd și spurcat
nutrește mașul cel ne-nduplecat,
capcane și înșelătorii
urzește împotriva unor copii.
Dar nu poți nimica să știi
din cele ce vor veni.
În cutia de sticlă un secret se ascunde:
mintea ți-ascute și așa-l vei pătrunde.*

Nina tresări și, sprijinindu-se în mîna cu steaua care se făcea tot mai întunecată, întrebă:

– Carte, mă paște vreo primejdie? Steaua nu mai e roșie.

*Primejdia va veni cîndva,
dar nu acuma te va înspăimînta.
Dă-ți cu pomada albastră ce lecuiește
și steaua iarăși roșie va deveni, firește.
Ia acea transparentă cutie
și lasă mintea liberă să-ți fie.*

Cartea le arătase calea de urmat: un indiciu despre capcanele pe care le punea la cale Karkon. Nina luă pomada albastră a bunicului și se unse pe semnul din născare. În cîteva clipe steaua redeveni roșie.

Fiore se așeză pe jos, prăfuindu-și rochia cea frumoasă de catifea albastră, și suspină:

– Am avut noroc. O clipă am crezut că maleficul conte vine aicea. Ar fi fost un adevărat dezastru.

– Cine știe ce-o fi punînd la cale magul ăla scîrbos, spuse Roxy scărpinîndu-se în cap.

– O să omoare și alte p... p... pisici?

Îngrijorarea lui Dodo îi cuprinse pe toți.

– Sper că nu! Fir-ar să fie, doar e Crăciunul! Măcar azi ar putea sta liniștit contele ăsta! adăugă Cesco.

– Nu, nu cred să meargă la vînătoare de pisici. Mai ales că ninge și mîțele vagaboande din Veneția își vor fi găsit adăposturi sigure, îl întrerupse scurt Nina, care nu voia să se gîndească la Karkon în acele clipe. Cartea a spus că trebuie să găsec secretul acestei cutii de sticlă. Pare un lucru simplu, dar, de fapt, nu-i deloc așa.

Roxy luă în mînă steaua care conținea ciudata substanță gazoasă și o privi cu atenție.

– Și dacă am încerca s-o spargem și să luăm ce e înăuntru?

– Ce, ai înnebunit? Nina îi smulse cutia și o duse în dreptul inimii. E un dar de la bunicul. Cum ar fi s-o sparg?!

– Trebuie să înțelegem ce înseamnă cele două litere C. Poate că avem nevoie de cărțile lui Birian Birov și Tadino De Giorgis, spuse Fiore gândind cu glas tare.

Nina își privi prietena și o aprobă din cap.

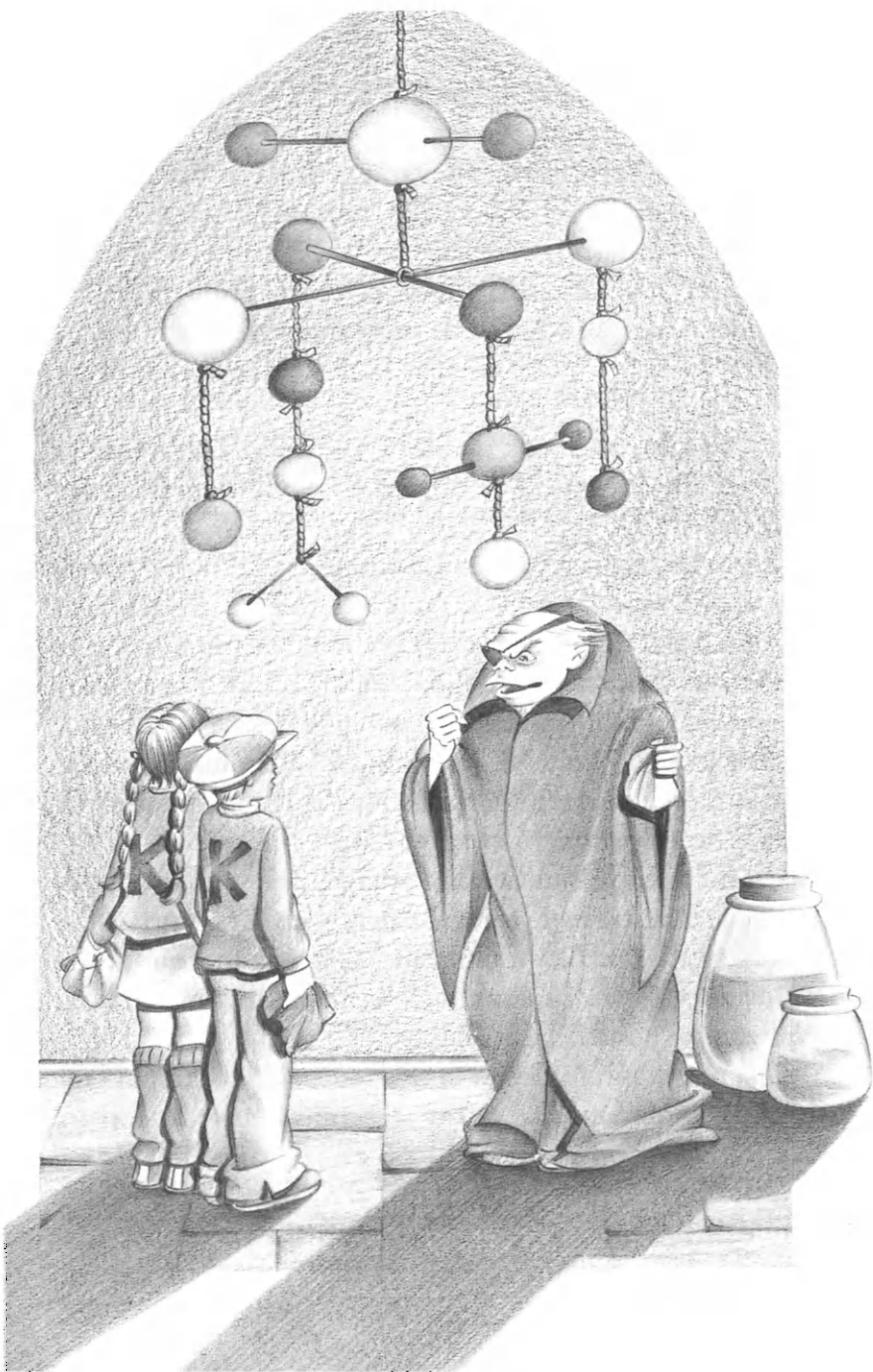
– Să mergem în Salonul Dogelui, în bibliotecă vom găsi o mână de ajutor. C. C. sînt, probabil, inițialele unui nume sau ale unei substanțe.

Puștani i ieșiră din laborator și se cufundară în lectura cărților. Cîta vreme cei cinci prieteni citeau, la Palatul Ca' d'Oro era fierbere mare și, de bună seamă, nu pentru că ar fi fost în toi o sărbătoare de Crăciun! Nici becuțe și nici măcar un brăduț de Crăciun împodobit cu globuri nu înveseleau atmosfera mohorîta a camerelor întunecoase, cu zăbrele la ferestre. Mulțumită transplantului de inimi de pisică, androizii gemeni Alvis și Barbessa se simțeau foarte bine, în schimb ceilalți – Irene, Gastilo și Sabina – nu aveau nici măcar putere să se scoale în picioare. Mai șubrezi ca niciodată, fuseseră duși la Infirmerie: inimile lor băteau tot mai încet și, în cel mult o lună, aveau să se oprească. Stinse!

Așa îi construiseră Karkon: durata lor maximă de funcționare era de cinsprezece ani și, ca atare, și pentru ei transplantul de inimă era necesar ca să poată trăi.

În Infirmerie era foarte frig, pe ferestre pătrundeau rafale înghețate, pînzele de păianjen stăteau spînzurate de grinzile tavanului și podelele erau rupte și umede.

– Nu v-am adus nici măcar un șoarece, contele ne-a dat doi, doar pentru noi. Vă rugăm, stați întinși, nu faceți efort, o să-i cerem lui Visciolo dacă are să vă dea măcar un

șoricel, de poftă, spuseră Alvis și Barbessa încercând în fel și chip să-și liniștească prietenii.

Totuși, situația era cu adevărat gravă. Cei doi gemeni traversară curtea și merseară în Camera Planetelor ca să vorbească cu Sașiul, care verifica mecanismele Sferelor Rotitoare. În ciuda insistențelor celor doi copii, Visciolo nu le dădu nici un șoarece de mîncare celor trei bolnavi, ba dimpotrivă, îi puse imediat la treabă pe Alvis și pe Barbessa.

– Curățați bine corzile de Tensium și fiți atenți la vasele de lîngă fereastră, le ordonă el, dîndu-le androizilor două cîrpe.

Într-o altă aripă a palatului, contele se plimba nervos în laboratorul său. Știa prea bine că trebuia să găsească degrabă pisici de măcelărit pentru a le lua inimile și a le transplanta celor trei copii androizi. Mai întîi însă, avea altceva mai grabnic de făcut: să pregătească o capcană mortală pentru Nina. Nu-i putea îngădui să pună stăpînire și pe A Treia Taină. Și, în plus, încă îi stătea pe inimă că Nina îi furase pînă și foarte prețioasele sale Notițe!

Cu mîinile unse cu Ombio, aranjă cîteva cîrlige și începu să citească străvechi formule alchimice. Era o priveliște dezgustătoare: mai că îi curgeau balele privind mulțumit la porumbeii care spînzurau de tavan. Pur și simplu nu izbutea să-și pună frîu satisfacției.

Luă un toc vechi de aur și îl înmuie într-o călimară cu cerneală verde, apoi se porni să scrie alte drăcovenii în Caietul Roșu, un carnet nou pe care îl ținea ascuns cu strășnicie într-un buzunar interior al mantiei violet. Bodo-gănind și scuipînd ici și colo, începu un alt capitol din Alchimia Întunericului. De cîteva luni, contele intrase în

Al Șaselea An Karkonian și, de bună seamă, nu mai voia să piardă timp.

– Visciolooo, unde ești, cocoșat afurisit?! urlă el din rărunchi.

Sașiul, care verifica recipientele cu Aur Tăcut și Fum Diabolic, dădu fuga la conte, lăsându-i pe Alvis și Barbessa în Camera Planetelor.

– Iată-mă, Stăpîne, aveți nevoie de ceva? întrebă el plecându-și capul în fața lui Magister Magicum.

– Cheamă-i pe cei doi gemeni, trebuie să mergem în Camera Vrajilor. Kabitus Morbante e activ și, ca atare, trebuie să fim atenți, spuse Karkon privindu-și servitorul cu ochii aprinși de turbare.

– Acum? întrebă Sașiul înfricoșat.

– Acum, desigur! Mișcă-te, du-te să-i chemi! porunci contele, rotindu-se repede ca să deschidă un sertar: înăuntru erau trei măști de fier.

Karkon își desfăcu larg mantia și le strecură într-un buzunar interior, apoi ieși din laborator și, cu pași grăbiți, traversă coridoarele luminate de câteva torțe. Când ajunse în fața Camerei Vrajilor, îi găsi pe gemeni și pe Viscioło așteptându-l.

– Avem doar câteva minute ca să acționăm. Kabitus Morbante e contagios și mortal. Doar eu sînt imun, voi puneți-vă măștile astea de fier și executați ordinele mele. Ceea ce trebuie să faceți va fi obositor. Să nu mă dezamăgiți.

Magister Magicum era foarte serios. În schimb, Viscioło avea o figură îngrijorată și la fel cei doi gemeni, care tremurau de frică. Nu pricepeau ce anume trebuiau să facă în Cameră, dar știau că acolo, înăuntru, mai rămăsese

activă doar soba cu cărbuni cu şuier asurzitor: era mașinăria care ținea ferecată A Treia Taină.

Contele descuie Camera și cei trei își puseră în grabă măștile grele de fier, care le acopereau cu totul gura și nasul, lăsându-le liberi doar ochii. Intrară respirând greu și o pulbere verde foarte fină, care se prefira din tavan, îi învălui cu totul. Era Kabitus Morbante.

Deloc tulburat de firicelele de praf contagioase, Karkon se apropie de soba cu cărbuni și le dădu ordine precise celor doi androizi și servitorului. Operațiunea dură doar vreo două minute și, când Alvis și Barbessa ieșiră din Camera Vrajilor, erau rupti de oboseală și asudați. Și Visciolo abia se târa și merse să se așeze pe treptele scării, cerându-i lui Karkon un bob zăbavă. Își scoaseră măștile de fier și, în jurul ochilor, le rămase întipărită pe chip pulberea verde.

– Acum mergeți și spălați-vă pe față! Kabitus Morbante nu atacă ochii. Pulberea e primejdioasă doar dacă e respirată, spuse contele care se grăbea să rămână singur. Sașiul își ținea ochii închiși și capul sprijinit de zid și respira greu. Karkon îi trase un șut în piept.

– Scoală-te, sluga dracului! Nu avem vreme de pierdut. Acum voi descuia Camera Vocii. Faceți ce v-am cerut adineauri și de restul mă voi ocupa eu. Lăsați-mă singur.

Și așa făcură. Misterioasa capcană mortală fusese pusă la cale. De astă dată, Karkon era sigur de izbândă. „Vrăjitoare blestemată, când vei încerca să ieși A Treia Taină, vei avea o frumusețe de surpriză – rânji el frecându-și mâinile. Vei fi silită să dai ascultare Vocii și moartea te va primi cu brațele deschise. O să mori în Al

Șaselea An Karkonian. Curînd voi scrie în Caietul Roșu data sfîrșitului tău!“

Neștiutori de capcana lui Karkon și de cele ce se petreceau la Palatul Ca' d'Oro, tovarășii Ninei stăteau la căldurică în frumoasa vilă din Giudecca. Întinși pe podeaua de lemn din Salonul Dogelui, răsfoiau diverse cărți de alchimie în căutarea celor doi C. Abia trecuse de patru după-amiaza, cerul era plumburiu și zăpada cădea neîncetat de dimineată peste canalele pustii. Venețienii preferau să rămînă închiși în casă pentru a sărbători în liniște Crăciunul. În vila Espasia, părinții copiilor jucau tombola în Salonul Portocalilor, crezînd că puștii citeau în pace. Cel puțin așa le spusese Liuba.

Fiore și Roxy răsfoiau două ditai atlasele, Nina se urcase pe scăriță și controla volumele prăfuite de pe ultimul raft, iar Cescio se apucase să citească plin de interes o carte de Birov. Dodo ședea la birou, sub fasciculul de lumină al unei veioze mari. Ținea în mînă un volum greu de Tadino De Giorgis, cu copertă albă și titlul gravat cu litere mari și aurite: *Splendoris*. Copilul începu să dea paginile încet, unele scrise de sus pînă jos, altele pline cu desene care înfățișau planete ciudate și meteoriți. Dodo era într-adevăr vrăjit de acea carte atît de deosebită.

– P... p... priviți aici! Sînt d... d... desene de stele care se deschid, strigă el dintr-odată, arătînd spre una dintre ilustrații.

Nina coborî de pe scăriță, Fiore și Roxy se năpustiră spre Dodo, iar Cescio rămase nemișcat ca să asculte.

– Stele care se deschid? Desenele astea seamănă cutiei cu cei doi C, spuse Roxy punîndu-și degetul pe pagină.

Nina începu să citească propozițiile. Erau scrise în alfabetul de pe Xorax.

STEELE DE STICLĂ
STEELE DE STICLĂ

ȚIN ÎN ELE
ȚIN ÎN ELE

COMETELE
COMETELE

– Oho, Steelele de Sticlă țin în ele Cometele. Păi chiar așa! Cum de nu m-am gândit mai înainte! strigă Nina, dându-și o palmă peste frunte. Steaua conține ultimul ingredient pentru prepararea Coriandrului Repede.

Continuând lectura cărții lui De Giorgis, avu o surpriză neplăcută. Pentru a deschide Steaua de Sticlă ce conținea Cometa Pletoasă era nevoie ca, după ce vor fi băut 31 de picături de Potasiu, cinci persoane să rostească împreună, de trei ori, „Captare Nunc“.

– Nu, eu Potasiu nu beau! strigă Nina. Din vina lui am început să visez Vocea.

Cesco se apropie și îi puse o mână pe umăr.

– Ți-e frică?

– Da. Grozav de frică, răspunse fetița plecându-și capul, neagră de supărare.

– Dar Vocea s-a întors și fără să bei Potasiu, chiar tu ne-ai povestit, preciză Fiore.

– Da, dar mă tem că, dacă o să-l beau din nou, călugărul va fi și mai puternic decât înainte, încercă Nina să se scuze.

– Nu ai de ales. Trebuie să-l bei. Ba mai mult, o să-l bem cu toții, altminteri nu vei izbuti să faci Coriandrul Repede.

Cesco avea dreptate. Nina trebuia s-o facă.

Copiii reveniră în laborator. Dodo ținea încă în mâini cartea cea groasă a lui Tadino și tremura vargă.

– P... p... potasiu. Eu nu vr... vr... vreau să-l visez pe c... c... călugăr.

Roxy pufni pe nas și-l fulgeră din priviri pe prietenul fricos, care închise gura, se așeză pe jos între vasul cu Apă de Ploaie și Piramida din Dinți de Dragon și nu mai scoase un cuvântel.

– Iată, asta-i flaconul cu gît strîmb, care conține Potasiu. Bem acum? Întrebă Nina arătîndu-le lichidul roșiatic.

Copiii dădură din cap și, plini de curaj, înghițiră rînd pe rînd 31 de picături. Chipurile le deveniră mai întîi roșii, apoi violet și apoi se făcură iarăși roșii. Simțeau că le curge foc prin vene și degetele de la picioare începură să se miște singure în pantofi. Fiore transpira și scotea triluri ciudate, ca și cum ar fi cîntat, Roxy își legăna capul la dreapta și la stînga, ca și cum ar fi avut un tic, iar Cesco respira gîfîit și rostea fraze fără șir. Dodo, cu ochii holbați, își tot pipăia părul roșcovan. Nina își simți inima coborîndu-i în stomac și capul greu, încît nu izbutea să-și mențină echilibrul.

Potasiul își făcuse efectul și copiii începură să aibă halucinații.

Tînăra alchimistă reuși să apuce Steaua de Sticlă și, cu mare greutate, le ceru prietenilor să-și pună mîinile deasupra cutiei. Apoi, împreună, cu o sforțare supra-omenească, rostiră:

– Captare Nunc! Captare Nunc! Captare Nunc!

Cutia se deschise și substanța gazoasă ieși violent din ea. În mijlocul laboratorului se formă un norișor alb foarte luminos. Steaua de Sticlă se sparse dintr-odată și cioburile îi loviră pe copii în față. Toți urlau de spaimă, acoperindu-și ochii cu mâinile, de groază să nu fie răniți. Dar pielea le rămase neatinsă, ba, mai mult, strălucea. Urechile, nasul și gura le scînteiau ca niște beculețe.

Uimiți și înfricoșați, se priviră unul pe celălalt și pe chipurile argintii le reveni zîmbetul: efectul Potasiului trecuse.

– Sîntem grozav de frumoși! Strălucitori! spuse Fiore rîzînd, în vreme de Nina privea norișorul prin aer.

– Iată, asta-i Cometa Pletoasă. Trebuie să o folosim pe dată.

Dodo se ridică în picioare, puse jos cartea și întinse mîna ca să atingă substanța care plutea în aer, dar Roxy îl opri:

– N-o atinge. Nu se poate.

Nina merse către ceaunul care fierbea în șemineu. Totul ea pregătit pentru a crea Coriandrul Repede.

Ca de obicei, Cesco înțelese din zbor și-i ceru prietenului roșcovan să ridice vasul cu Apă de Ploaie, apoi o întrebă pe alchimistă:

– Cinci litri sînt gata, îi turnăm în ceaun?

Nina aprobă dînd din cap, luă cele două oglinzi care țineau între ele Făina Fierbinte și vărsă din pulberea magică pe cîntar pînă ajunse la 200 de grame, măsura necesară pentru formulă.

– Iată, acum arunc înăuntru Făina, spuse ea emoționată.

Fiore deschise sertarul de la masa de experimente și scoase cele cinci boabe de Piper Verde care, cu totul, cântăreau exact un kilogram. Mai trebuia doar un pic de Cometă Pletoasă.

Toți priviră cu uimire norișorul luminos. Nina apucă linguroiul de aramă și luă o cantitate mică de substanță gazoasă și o turnă repede în ceaunul care începu să fiarbă făcînd să se înalțe un fir de fum albăstrui.

Orologiul arăta ora 17, 14 minute și 8 secunde.

– Trebuie 2 ore și 4 secunde pînă să fie gata Coriandrul Repede. Am reușit! – vocea Ninei era plină de bucurie.

O altă încercare trecută cu bine!

În timp ce amestecul fierbea, *Systema Magicum Universi* se deschise brusc și apărură o altă inscripție:

*Coriandrul Repede o să-l bei
ca să muți obiectele cum vrei.
Dar unele încercări te fac să iei aminte
dacă gîndul urmează ale tale ținte.*

– Încercări? Va trebui să mut obiecte cu gîndul aici... în vilă? zise Nina tot mai îngrijorată.

– O să ne distrăm pe cînte, spuse Cesco bătînd din palme.

Și celorlalți le plăcu mult ideea de a face un pic de harabură chiar în seara de Crăciun. Fiore scoase din buzunarele fustei cîteva șervețele de hîrtie și le dădu celorlalți, care se șterseră pe față îndepărtînd iute urmele lăsate de explozia Stelei de Sticlă.

– Roxy, știi ce înseamnă „Captare Nunc”? întrebă Fiore cu un aer atotștiutor.

– Nu, răspunse Roxy sec.

– Captare înseamnă „prinde“, iar Nunc, „acum“, adică „prinde acum“. E în latină, explică micuța savantă mângâindu-și ușor pleoapele, cu subînțeles. Eu știu ceva latină, fiindcă tata e un pasionat. Și, în plus, la școală am ales-o dintre materiile opționale. Voi nu?

– Nu, noi nu, dragă Fiore. Noi nu sîntem intelectuali, așa ca tine! răspunse Cesco ieșindu-și din pepeni.

– Intelectuală? Adică, eu aș fi o intelectuală? Păi, credeți ce vreți. Mie îmi place latina.

Fiore strînse din umeri și își încrucișă brațele pe piept.

– Da, da! E latină, îi întrerupse Nina. Ca să ajungem alchimiști iscusiți trebuie s-o știm. Eu nu-s prea iscusită, dar ceva-ceva înțeleg. Acum să ne concentrăm la Cometă!

Tocmai atunci Cartea Vorbitoare se deschise din nou și lăsă alte indicații pe pagina lichidă:

„Cogitatio Immota”

Asta va trebui să rostești

la sfîrșitul încercării

pe care o s-o înșăptuiești.

Adu-ți aminte bine ce te voi învăța,

altminteri zadarnică îți va fi inteligența.

– „Cogitatio Immota?” repetă Roxy.

– Da, ce cuvinte ciudate, spuse Cesco, dar Fiore interveni din nou:

– Tot în latină e. Înseamnă Gînd Neclintit, sau cam așa ceva.

Nina nu se putu abține să nu se strîmbe, apoi se întoarse iarăși către Carte, suspină prelung și se așează din nou pe taburet.

– Pe toate ciocolatele din lume! E musai să-mi amin-tesc cuvintele asta două. Dar cîte lucruri mai trebuie încă să știu!

Grupul izbucni în rîs. Treaba cu Coriandrul devenea tot mai complicată, dar, de fapt, era și distractivă!

Cele două ore necesare pentru a obține Coriandrul Repede trecură ca fulgerul. Fetița Celei de a Șasea Luni luă un polonic mic de aramă și îl afundă în ceaun: lichidul era fierbinte!

Suflă peste el, sorbi șase înghițituri, așa cum cerea formula. Ce lucru ciudat: părea a fi scortîșoară.

Sub privirile curioase ale prietenilor, Nina se așează pe taburet și, întorcîndu-se către ei, zise:

– Acum mă concentrez, mă gîndesc la cîteva obiecte din bucătărie și încerc să le mut cu forța gîndului. Dar, ca să fiu sigură că magia funcționează, e nevoie să vă duceți să verificați.

Și, în timp ce vorbea, ochii i se închiseră: Nina căzu în transă. Cesco o apucă de umeri și o zgîlții, Roxy îi dădu vreo două palme, Fiore o trase de picioare și Dodo o ciupi. Nimic.

– P... p... pare o legumă, îi scăpă lui Dodo care, deși îngrijorat, nu izbutea să-și ascundă buna dispoziție.

– S-o fi gîndind la obiectele pe care le are de mutat. Coriandrul și-a făcut efectul. Haideți, să mergem în bucătărie!

Cesco făcu un semn și grupul ieși din laborator lăsînd ușa întredeschisă. Făcînd pe niznaiul, cei patru copii

traversară holul și verificară că părinții lor încă stăteau la taifas. Doar profesorul José luă aminte la ei și îi urmări pînă în bucătărie, unde Liuba și Carmen erau ocupate pînă peste cap cu prepararea cinei. De fapt, era trecut de 19,30 și meniul din seara aceea era destul de bogat.

– Bunăaaa searaaa, zise Cescio glumeț, ducîndu-se lîngă dădaca rusoaică foarte ocupată să amestece sosul.

– Ce faceți aici? Vă e foame? Întrebă drăgălașa Bezeluță.

– Da, sîntem înfometați. Vă putem da o mîna de ajutor?

Zicînd acestea, Roxy se îndreptă degrabă către Carmen care tocmai băga în cuptor trei pui mari cu cartofi.

Cele două femei se priviră uimite: cum de erau puștanii ăia atît de plini de bunăvoință și zeloși?

– Și Nina unde-i? Întrebă Liuba bănuitoare.

– Vine acușica. Dacă vreți, putem pune noi masa în Salonul Trandafirilor, răspunse Fiore convingător. Liuba și Carmen fură de acord.

Dar chiar în acel moment, în laborator, tînăra alchimistă își începu încercarea: aflată în plină transă, se gîndi intens la farfurii, la mătură și la carafe. Într-o clipită, acele obiecte începură să se deplaseze în bucătăria vilei.

Două farfurii din foarte prețiosul serviciu de porțelan rusesc se ridicată de pe masă și Liuba rămase cu gura căscată privindu-le, fără să izbutească să spună o vorbă. Roxy se năpusti asupra dădacei și o îmbrățișă cu putere, făcînd-o să se întoarcă în partea cealaltă. În acel moment, profesorul José, care rămăsese în pragul ușii ca să privească scena, interveni rapid. Chiar dacă nu știa motivul pentru care zburau farfuriile, înțeleșese că era în curs o încercare

magică și, ca să abată atenția celor două bucătărese, începu să danseze.

– *Yo soy bailarin!* strigă el mișcându-se ca unul mușcat de o tarantulă. Cele două femei îl priviră năucite și copiii îl imitară sărind ca greierii. Carafele care erau lângă chiuvetă se ridicară cam o jumătate de metru și se îndreptară către cuptor. Mătușa spanioloaică se trezi cu ele în fața nasului și nu izbuti să-și înfrîneze un urlet. Atunci Cesco o prinse în horă:

– Nu s-a întâmplat nimic. Pun acum apă în ele și le duc dincolo, zise el făcându-se că plouă.

Carmen și Liuba nu pricepeau ce anume se întâmpla: copiii și profesorul José se agitau ca-ntr-un vârtej, iar bucătăria părea a fi pradă unei nebunii generale!

Hărmălaia atrase atenția cîinelui și pisicii. Adonis se apropie de frigider și se trezi mîrîind și lătrînd la o mătură care se bălăbănea fără încetare. Dîndu-se înapoi, cîinele îl călcă pe sărmanul Platon, care o zbughi afară scoțînd un miorlăit strașnic de durere.

Cele două femei erau în culmea panicii: farfuriile stăteau în aer, mătura dănuia și Cesco nu reușea să țină nemișcate cele două carafe. Situația se înrăutățea. În acel moment, Dodo se întoarse în graba mare și ieși în fugă din bucătărie, îndreptîndu-se către laborator, la Nina.

– St... st... stai așa. Oprește-te. Nu te mai g... g... gîndi. În b... b... bucătărie se petrec vrute și nevrute, zise el gîfîind.

Tînăra alchimistă nu răspundea, ochii îi păreau închiși. Dodo își aminti că, pentru a opri încercarea alchimică, trebuia să spună cele două cuvinte în latină și încercă să le zică: „Co... co... cogita... ta... tatio Imm... mm... mota“ –

băiatul făcu o sforțare teribilă ca să nu se bîlbîie, dar nu reușea nicicum. Încercă încă o dată, și încă o dată, pînă cînd Nina, cu ochii tot închiși, rosti cu un fir de glas: „Cogitatio Immota“.

Dodo o îmbrățișă și ea își reveni încet în simțiri.

– Br... br... bravo, Nina. Ai reușit!

Năucită, dar zîmbitoare, fetița se ridică de pe taburet. Gîndurile îi erau din nou libere.

Obiectele din bucătărie se întoarseră la locul lor: Carmen și Liuba nu-și puteau explica nicicum cele întîmplate, dar profesorul José izbuti să le abată gîndurile încă o dată spunîndu-le că fusese doar o glumă de Crăciun. Apoi îl apucă pe Cesco de pulover:

– Ce Dumnezeu puneți la cale? Unde-i Nina? Doar n-o fi folosind Alchicărțile de Tarot, nu-i așa?

Băiatul își potrivi ochelarii și, un pic intimidat, răspunse:

– Professore, Nina trebuia să încerce o poțiune nouă, dar nu vă faceți griji, Alchicărțile de Tarot nu au nici o legătură. Totul e sub control.

Apoi fugi către laborator lăsîndu-l pe profesor stană de piatră.

Proba cu Coriandrul Repede izbutise de minune și Nina era foarte mulțumită.

– Și cînd te gîndești la Carte care îmi spusese că mi-ar fi trebuit două luni ca să găsesc formula alchimică și, în schimb... Am fost grozavi. Așa-i?

Copiii se bătură pe umeri și priviră ceaunul cu noua poțiune, apoi își ațintiră ochii pe orologiu: era ora 20, 1 minut și 5 secunde.

– Să mergem, cina o fi gata.

Lui Roxy îi ghiorăiau mațele de foame. Nina zîmbi și, întorcîndu-se către ceilalți, spuse că acum totul era pregătit pentru a muta recipientele care conțineau Fumul Diabolic și Aurul Tăcut:

– Cînd va fi nevoie, o să beau Coriandru Repede și mă voi folosi de puterea gîndului, așa că la Palatul Ca' d'Oro n-o să-și dea nimeni seama. Curînd A Treia Taină va fi a noastră.

– Da, t... t.... totuși, adu-ți aminte cele d... d... două cuvinte în latină, spuse Dodo luînd-o peste picior.

Seara fu minunată. Fericirea și veselia umplură Vila Espasia: părinți și copii, rude și prieteni ciocniră din nou un pahar pentru Crăciun.

Un Crăciun de neuitat.

CAPITOLUL DOI

Noaptea de Anul Nou și codurile androizilor

Visciolo mergea cu greu prin zăpada ce înveșmînta străduțele și piațetele, razele de soare plătînde topeau troienele înghețate transformîndu-le într-o fleșcăraie cenușie și lipicioasă care nu-l lăsa pe slujitorul lui Karkon să înainteze în voie. Frigul înțepător i se furișa prin mantaua murdară și găurită. Clănțănind din dinți, traversă Podul Rialto și ajunse la clădirea primăriei și, cînd fu în fața biroului lui Loris Sibilo Loredan, își aranjă bentița pe ochiul lipsă. Apoi bătu de trei ori în ușă.

– Ce-mi aduci, cocoșat murdar? – glasul primarului era ascuțit și în ochi i se ițea curiozitatea.

– Bună ziua, marchize, contele Karkon mi-a dat scrisoarea asta pentru dumneavoastră. E urgentă, zise Visciolo, încă în pragul ușii.

LSL înaintă trăgînd după sine lungă eșarfă de lînă galbenă și smulse plicul sigilat din mîinile rău-mirositorului mesager:

– Așadar, să vedem ce scrie aici!

Atmosfera din biroul primarului Veneției era mereu aceeași: lumină puțină, perdelele din catifea verde la ferestre și tablouri care înfățișau bărbați și femei cu cap de șarpe. Doar o lumânare mare și albă era aprinsă pe biroul maiestuos și flacăra ei pîlpîia.

Marchizul citi scrisoarea stînd în picioare:

Palatul Ca' d'Oro, 29 decembrie, ora 6,30

Stimate marchize,

am pregătit o capcană de moarte pentru nepotica profesorului Misa: dacă va încerca să intre din nou în palatul meu, am ac de cojocul ei. Nu-ți pot dăruia în ce anume constă capcana, dumneata știi mai bine decît mine că astfel de vrăji trebuie să rămînă secrete.

Așteptînd ca Nina să-mi pice în cursă, este nevoie să controlăm mișcările profesorului José și ale grupului de pustani timpiti — n-as vrea să mai facă cercetări în privința Leului Înaripat. De aceea, am de gînd să organizez o expediție la Vila Espasia, miine după-amiază: vreau să pun niște microfoane mici și foarte prețioase care să-mi semnaleze orice conversație. Îți voi trimite pe gemenii mei de credință.

Te rog să mă înștiințezi ce crezi despre acestea.

Contele Karkon

LSL puse bucata de hîrtie în buzunar, își lungi gîtul și se apropie de Visciolo, își scoase limba lungă și verde și sîsîi:

– Spune-i contelui că expediția e foarte potrivită. Imediat ce vor sosi vești de la Vila Espasia, vreau să fiu informat. Și dă-i de știre că Leul Înaripat se află sub control și poate fi folosit de conte, dar cu mare prudență. Și acum, du-te.

Sașiul își plecă privirile și, dîndu-se înapoi, răspunse cu voce scăzută, înainte de a ieși:

– O să-i dau de știre. Vă urez o zi bună.

Primarul își îndreptă capul, se apropie de îndrăgitele sale tablouri și le îmbrățișă cu duioșie, mijindu-și ochii verzui care se făcură ca două gămlii de ac. Avea în cap un singur gînd: să-i oprească pe tînăra alchimistă și pe prietenii ei. De fapt, nu-i căzuse deloc bine păcăleala pe care i-o trăsese fugind din închisoare. LSL își frecă palmele, se urcă pe podium și se așeză în spatele biroului său măreț. Privi calendarul și, cu un cuțit de tăiat hîrtie, zgîrie o cruce pe ultima zi a anului: 31 decembrie.

„Va fi un An Nou de foc. N-o să le fie deloc ușor nenorociților ălor mici“, gîndi el rînjind. Sună din clopoțelul de argint și imediat se năpusti în birou un portărel căruia marchizul îi ordonă să-i anunțe pe cei zece consilieri municipali:

– Reuniunea e fixată pentru mîine-seară. Nu trebuie să lipsească nimeni: se va vorbi despre Anul Nou în Piața San Marco – de bună seamă, ordinul lui LSL nu se putea discuta.

Neștiutori de toate acestea, venețienii pregăteau cu însuflețire marea sărbătoare. Copiii se băteau cu bulgări de zăpadă și se fugăreau printre trecători, făcînd să le cadă din

mâini bătrînelor pachetelele și sacoșele doldora de cadouri și de dulciuri. Toți comercianții puseseră în magazine șiraguri de becuțe cu lumină intermitentă și mii de ramuri de vîsc împodobeau orașul, care semăna unui biblic Bethlehem construit pe ape. Și părinții lui Dodo și Cesco erau ocupați pînă peste cap: Bottega della Bauta, magazinul lor, era plin ochi de clienți care cumpărau mantii extravagante și măști colorate pe care să și le pună în noaptea de Anul Nou.

Înainte de a se întoarce la Palatul Ca' d'Oro, Visciolo trecu chiar prin fața magazinului și, cuprins de răutate, scuipă pe vitrină și plecă mai departe blestemînd:

– Afacerile prea merg bine. Dar curînd familiile acestor copii afurisiți vor plînge cu lacrimi de sînge.

Cînd Sașiul îi aduse la cunoștință cuvintele lui LSL, contele căscă gura într-un hohot de rîs răsunător și, fîlfîindu-și mantia violet, începu să le dea dispoziții lui Alvisе și lui Barbessa.

– Așadar, acestea sînt niște microfoane foarte sofisticate. Trebuie să le puneți pe zidurile Vilei Espasia fără să vă vadă cineva. Îmi pun nădejdea în voi.

Glasul lui Karkon era calm și grav; cei doi gemeni luară microfoanele și le băgară în buzunar fără să scoată o vorbă. Știau că nu-l puteau dezamăgi pe conte și, după ce-și aruncară o privire fugară, se duseră în camera lor ca să se gîndească la ce aveau de făcut.

La Vila Espasia pregătirile pentru marea cină de Anul Nou produceau oarece agitație. Liuba, Carmen și mama Vera definitivau lista de cumpărături, Andora și profesorul José erau ocupați cu punerea podoabelor, iar tata Giacomo și Carlo, grădinarul, verificau lemnele pentru șemineuri.

– Încă două zile și va veni noul an, comentă Andora dîndu-i lui José o ditai fundă roșie pe care s-o agățe pe ușa de la Salonul Trandafirilor. Da, da, anul pe care îl lăsăm în urmă a fost plin de evenimente. Va fi greu de uitat. Moartea profesorului Mișa ne-a marcat pe toți.

Mătușa din Spania, care știa bine ce se întîmplase, trase adînc aer în piept și-i dădu mai departe alte funde roșii dascălului.

Nina se încuiase în laborator și turna Coriandru Repede în sticlele pîntecoase cu numerele 56, 44, 80, 31 și 18. Era într-adevăr necesar ca poțiunea alchimică să fie pusă la loc sigur și să nu se evapore.

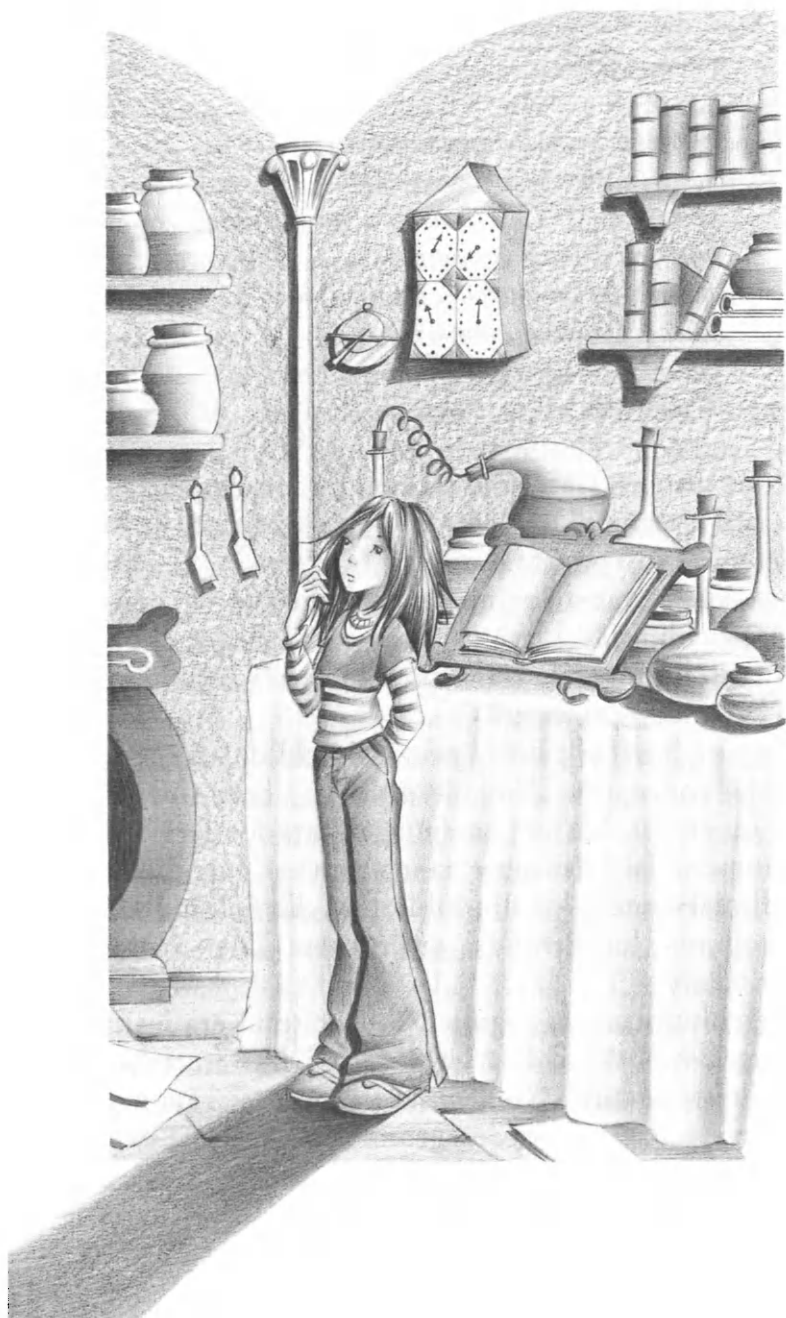
Luă cinci dopuri de plută și astupă sticlele, punîndu-le alături de borcanul cu Anason Întept, apoi verifică dacă în ceaun mai era amestecul de safir și de aur.

Limbile orologiului arătau ora 15, 22 de minute și 5 secunde; mai avea destulă vreme înainte de cină și astăzi prietenii nu aveau să vină în vizită. Fetița Celei de a Șasea Luni privi pachetul de Alchicărți de Tarot și cuțitul Sikkim Qadim, mai curioasă ca oricînd să cerceteze cărțile magice și să afle ce anume conținea cuțitul egiptean.

Își puse mîna cu stea pe *Systema Magicum Universi* și întrebă:

– Carte, cînd mă voi folosi de Alchicărțile de Tarot și de Sikkim Qadim?

*Prea curînd pui această întrebare,
atenția ta în altă parte să zboare.
Profesorul José te va ajuta
și chiar și Eterea te va contacta.
Ține minte, A Treia Taină trebuie să găsești,
dar mai întîi trebuie departe să călătorești.*

– Știu, dar, dacă-i pe-așa, nu pot să mă folosesc nici de Coriandrul Repede?

*Așteptînd Coriandrul Repede să poată fi folosit
în palatul Mașului celui cumplit,
un lucru mai întîi ai a studia
ca să poți pe Karkon a-l înfrunta.
În cartea lui Birov totul vei găsi,
fiindcă să descifrezi codurile va trebui,
altminteri pe androizi
în vecii vecilor n-o să-i învingi.*

Nina suspină, Cartea fusese cum nu se poate mai clară: mai întîi trebuia să înțeleagă codurile celor trei androizi adulți misterioși pe care Karkon îi trimisese în trei țări din lume. Amenințarea lor nu putea fi trecută cu vederea. Tînăra alchimistă își legă părul cu o panglică și citi foaia de hîrtie cu numerele transcrise din cartea lui Birian Birov, *Tovarăși de aventură*.

Flutură bucata de hîrtie prin fața ochilor și în cele din urmă se concentrează. „Trebuie să înțeleg cum sînt făcuți și ce puteri au. Nu pot să ajung în fața lor fără să știu ce anume să fac“, își spuse ea în șoaptă și, într-o clipită, ieși din laborator, luă din biblioteca din Salonul Dogelui volumul lui Birov și se întoarse lîngă masa de experimente.

Deschise cartea la pagina 270. Capitolul era intitulat „Oamenii-robot“ și înfățișa cîteva schițe care aveau alături niște coduri. „Numere și secvențe... aici am nevoie de Numeromagie și de Mecageometrie!“ exclamă ea ridicîndu-se brusc de pe taburet. Scoase Notițele lui Karkon și reciti cu atenție pagina despre androizi: contele scrisese

că se aflau în stare de somnolență și că în curînd aveau să fie activați. Dar nu explica în ce parte a lumii se vor fi găsit. Singurul lucru pe care îl descrisese Karkon, cu mare greutate, era structura lor complexă și acest punct era destul de interesant: nu erau atît de sofisticați precum clona mătușii Andora.

„Carevasăzică, să vedem, contele scrie că androizii nu au inimă, prin venele lor curge Magma Sulfurică și trăiesc o sută de ani.“ Nina citea cu atenție și își nota orice amănunt. „De bună seamă că Magma Sulfurică e o găselniță pe cînte, despre asta n-am ce zice. Karkon e într-adevăr genial, iar Alchimia Întunericului inventată de el este înspăimîntătoare, dar și foarte fascinantă.“

Cufundată în gînduri, fetița Celei de a Șasea Luni scria și reflecta, din cînd în cînd își înălța ochii și privea flacoane și alambice, în vreme ce flăcările din șemineu încălzeau laboratorul secret.

Pe masă era mare dezordine: hîrtoage, bilețele și cărți erau puse claie peste grămadă. Nina trebuia cu orice chip să priceapă înțelesul codurilor. Era greu să interpreteze puterea fiecărui android karkonian, mai ales că îi scăpau multe aspecte tehnice și alchimice. Dar nu se pierdu cu firea: deschise primul sertar, scoase fișiiile cu numerele găsite în Zeroul Încețosat, lumea magică a matematicii de unde Nina luase cele nouă numere bune care se împotriveau Numerelor-Magi ale lui Karkon. Luă fișiiile și, cu Grafit Violet și Charta Mater, elemente ale Alchimiei Întunericului pe care le descoperise în călătoria sa în Egipt, transcrise codurile alchimice care corespundeau celor trei androizi: 7892 – 1542 – 0663.

Analiză primul cod. Conform Numeromagiei și Meca-geometriei, 7 corespunde Piramidei cu vîrful de foc care

face să ardă apa din motor și pornește mecanismul. Numărul 8 creează Sferele care au rolul de a menține greutatea axului. Sferele trec dintr-o parte în cealaltă, permițând funcționarea. Numărul 9 corespunde Paralelipipedelor care conțin lichidele și substanțele alchimice ale mecanismelor, dar, dacă sînt înlăturate elementele alchimice, nu mai funcționează nici un mecanism. Numărul 2 ține suspendate părțile oricărui mecanism: corespunde Cîrligului care are la dispoziție corzile de Tensium, un material superrezistent.

„Pe toate ciocolatele din lume! Androidul cu codul 7892 trebuie să fie foarte puternic și musculos“, spuse fetița luînd aminte.

Apoi analiză al doilea cod. Numărul 1 corespunde Barelor magnetizate, 5 – cilindrilor ficși sau mobili. Numărul 4 corespunde Roților unse cu Ombio, iar 2 – Cîrligelor ținute cu corzi de Tensium.

„Perfect! Acest android al lui Karkon este ceva de necrezut. Frumos, dar cît se poate de fals“, scrise ea imediat.

În cele din urmă analiză al treilea cod. Numărul 0 este echilibrul Motorului alimentat cu apă și orientat mereu înspre nord. Cei doi 6 corespund Cuburilor care îmbucă mecanismele. Numărul 3 este alcătuit din Rețeaua Electrică de un milion de volți.

„Am isprăvit! Acest android de la urmă trebuie să fie inteligent și foarte nemilos.“

Frîntă de oboseală, Nina se întinse pe jos între șemineu și Piramida cu Dinți de Dragon. Strîngea în mînă foile de Charta Mater. Nici măcar nu-și dăduse seama că scrisese atîta.

Orologiul arăta ora 17, 35 de minute și 3 secunde.

Cu ochii încercănați de oboseală, fetița se ridică și, cu tot materialul, coborî în Acqueo Profundis, la Max 10-p1. Cine altul dacă nu el, care era un android perfect și studiasse în amănunt clona Andorei, ar fi putut înțelege cum fuseseră construiți roboții lui Karkon?

- Bună Max, am nevoie de tine, zise ea gîfîind.
- Hello Nina, spune-mi ce pot ză fac.
- Privește schițele astea și citește codurile. Ce crezi?

Max privi totul cu atenție, se așeză la computer fără să scoată o vorbă și tastă secvențele numerice. Pe ecran apă-rură trei desene tridimensionale ale androizilor, toți avînd microcipuri fixate în diferite părți ale corpului.

- Iată ceea ce căutai, spuse el mulțumit.

Nina îi privi în amănunțime și văzu că primul, cel care avea codul 7892, avea microcipul fixat în mijlocul piep-tului într-un paralelipiped care conținea o substanță lichidă ciudată. Al doilea, 1542, avea un microcip în ochi, format din Bare și Roți, iar în mîna dreaptă ținea strîns un Cîrlig. Al treilea, 0663, avea un microcip enorm în craniu și era alcătuit dintr-un Motor cu Apă și din sumedenie de Cuburi. Tot trupul era străbătut de o Rețea Electrică foarte îndesată.

- Ce chestie! Ăștia chiar că sînt niște roboți nebunești, mult mai puțin sofisticați decît clona mătușii mele, dar în mod sigur primejdioși. Nina era înspăimîntată și cu cît privea imaginile tridimensionale, cu atît se întrebă cum ar fi putut să-i învingă: Nu sînt androizi de ultimă generație, probabil că sînt modele vechi, dar cum pot să-i înfrîng?

Max o privi plecîndu-și puțin capul. Își roti urechile în formă de clopot și zise zîmbind:

– Tu ești alchimizta. Folosește-te de materialul pe care îl ai și rezolvă problema. Mai mult nu pot face. Găzește numele acestor roboți și poate că o ză fiu în ztare ză te ajut.

Fetița printă cele trei imagini ale roboților și le compară cu schițele și codurile găsite în cartea lui Birov. În ochi i se ivi o lumină: poate că descoperise cum să le decodifice o dată pentru totdeauna! Cu hîrtille în mîna, ieși în fugă din Acqueo Profundis, strigînd:

– Max, am o idee! Mă întorc imediat!

Plecă în vagonet și într-o clipă fu în fața scării de la pivniță, urcă treptele și năvăli din nou în laboratorul vilei. Cu răsufierea tăiată, puse mîna dreaptă pe *Systema Magicum Universi* și întrebă:

– Carte, îți voi dicta trei coduri. Poți să-mi spui la ce anume corespund?

*Fă ceea ce e urgent;
eu sînt un mecanism inteligent.
Spune-mi, te rog, codurile pe rînd,
așa îți voi răspunde ce sînt.
Dar dictează-mi-le în ritm sacadat
și ascultă bine ce trebuie să faci imediat.
Aruncă asupra-mi fișile numerotate,
cele în Zeroul Încețosat aflate.
Charta Mater și Grafîi Violet ai folosit,
iar eu acum îți voi da rezultatul dorit.
De codurile vor fi perfecte,
eu îți voi răspunde fără defecte.*

Nina luă fișile numerotate ale primului cod, 7892, și le aruncă în pagina lichidă, care le înghiți. Cartea se cutremură și din ea ieși o vîlvătaie foarte albă înăuntrul căreia

se contură imaginea androidului. Speriată, fetița făcu un salt înapoi și privi figura ciudată care se rotea în cerc: era identică imaginii tridimensionale pe care abia o văzuse împreună cu Max. Întinse mâinile ca s-o atingă, dar auzi un scârțâit venind din spatele său, se întoarse brusc și în fața ei, la înălțimea nasului, văzu un fel de țevușcă roșie care plutea în aer. O luă: era de metal, dar nu se înțelegea absolut deloc la ce ar fi putut sluji. Se întoarse din nou și figura androidului fu înghițită de Carte, odată cu vîlvătaia albă. Pagina lichidă redeveni verde smarald și apărură ceva scris. De data aceasta, *Systema Magicum Universi* nu mai vorbește în versuri: fraza conținea o informație importantă.

Codului 7892 îi corespunde Tupac „cel Crud”.

Trăiește în Peru.

Este puternic, nemilos, dar gîndește puțin.

Folosește țevușca roșie o singură dată

și sughe Fumul Diabolic

care se află în paralelipipedul microcipului.

– Să folosesc țevușca? Să sug Fumul Diabolic? E o nebunie! exclamă Nina privind ciudata țevușcă roșie pe care o ținea în mînă. Totuși, în clipele acelea nu îi putea pune alte întrebări Cărții, așa că își notă totul pe niște foi de hîrtie. Inima îi bătea să-i sară din piept. Fumul Diabolic trebuie să fie cu adevărat foarte puternic – repetă Nina. Cu siguranță, Karkon are o cantitate mare în recipientul pe care va trebui să-l deplasez cu forța gîndului atunci cînd voi bea Coriandrul Repede. Sper să izbutesc. Și sper să reușesc să mut și recipientul cu Aur Tăcut.

Fetița se temea să nu greșească totul. Dar continuă să studieze cu calm felul în care erau construiți maleficii androizi karkonieni.

Aruncă în Carte fișiile cu numerele celui de al doilea cod: 1542. Din pagina lichidă izbucni o flacără galbenă și înăuntru se întruchipă o figură dușmănoasă. Fără să vrea, fetița se întoarse ca să privească în spatele ei dacă nu cumva se va fi materializat un alt instrument, dar, spre marea ei surprindere, văzu că nu era nimic. Observă, în schimb, că săculețul cu Sulf, de lângă cel cu Pulberea de Rubin, se iluminase. Se apropie și pipăi substanța – era caldă. Își întoarse privirile către silueta care se rotea în pagina lichidă și observă că androidul ținea în mîna dreaptă un Cîrlig. Cartea înghiți totul, așa cum făcuse și prima dată, și apăru scrisul:

Codului 1542 îi corespunde Vladimir „Amăgitorul”.

Trăiește în Rusia.

È frumos și un pungaș iscusit.

Cîrligul din mîna dreaptă împoașcă Sînge Mincinos.

Trebuie să-i arunci în ochi Sulf, o singură dată.

– Pe toate ciocolatele din lume! Robotul ăsta e ceva de necrezut!

Nina scrise totul și în minte îi miji gîndul că punctele slabe ale androizilor karkonieni se aflau în microcipurile lor.

În cele din urmă, aruncă fișiile cu cel de al treilea cod: 0663. Iată o flacără roșie și, în ea, androidul pe care îl aștepta. Încă o dată tînăra alchimistă se răsuci în loc și văzu că pe etajeră, lângă flacoane, se iluminase borcanul cu Cuarț. În acel moment, Cartea dădu ultima descriere:

Codului 0663 îi corespunde Loui Meci Kian „Cinicul”.

Trăiește în China.

Are mult fler și este necruțător.

Trebuie să-i arunci în cap bucăți de Cuarț.

– Bucăți de Cuarț? Aha, da... le-am folosit cândva împotriva lui Karkon și îmi amintesc ce scria în Caietul Negru al bunicului: oglindesc sufletul celor răi și îl înțepenesc o vreme, spuse Nina citind din minte formula alchimică a profesorului Mișa.

După ce scrisese totul, pentru a fi sigură că înțelesese bine cum să-i înfrângă pe androizi, se hotărî să se întoarcă în Acqueo Profundis.

Când se arată în fața lui Max cu cele trei nume, prietenul metalic făcu o săritură, își acoperi chipul cu mâinile și spuse disperat:

– Nu, nu, nu. Țștia zînt trei nebuni furioși. Nu vei putea ză-i diztrugi de una zingură.

Nina era frîntă de oboseală și, în plus, era și moartă de foame. Știa că sus, în vilă, o așteptau la cină. Chiar că nu putea să întîrzie: dacă față de Liuba găsea mereu vreo scuză, acum, cu mama, tata și mătușile din Spania nu mai avea scăpare!

– Te rog, hai repede! Spune-mi care sînt punctele slabe ale roboților lui Karkon.

Max se așază din nou la computer și îi confirmă că punctele slabe erau microcipurile. Pentru Tupac – pieptul, pentru Vladimir – ochii, iar pentru Loui Meci Kian – capul.

– Dar zubztaņțele alchimice pe care va trebui ză le folozești pentru a-i înfrînge nu le cunozc, spuse Max mîhnit.

Nina sări în sus de bucurie.

– Am tot ce-mi trebuie, dragă Max. Așadar, înțelesesem bine ce mi-a spus *Systema Magicum Universi*. Mulțumesc, mulțumesc!

Fetița Celei de a Șasea Luni îl sărută zgomotos pe frunte și se întoarce în vilă. Era ora opt și toți ai casei erau așezați la masă, gata pentru o seară plăcută și veselă. Dar, înainte ca Nina să meargă la culcare, profesorul José îi șopti la ureche:

– Biblioteca Marciana e închisă pentru sărbătorile de Crăciun și se va redeschide după Anul Nou. O să vezi că voi găsi documentele despre Alchicărțile de Tarot ale lui LSL. Totuși, făgăduiește-mi că n-o să te vîri în bucluc.

În ciuda oboselii, fetița răspunse cu hotărîre:

– Professore, oricum sîntem în bucluc. Nu ne rămîne decît să ne păzim. Nu ați înțeles încă? Contele și marchizul vor să ne-o plătească!

Tînăra alchimistă urcă scara în spirală împreună cu mama și tatăl ei, care o însoțiră în cameră, unde Adonis și Platon se și întinseseră pe covor.

– Noapte bună, draga mea, șopti Vera aranjîndu-i plapuma.

– Noapte bună, răspunse fetița căscînd.

Giacomo stinse lumina și închise ușa. Cîinele și pisica se puseră pe sforăit. Încă o dată, Vocea nu pătrunse în visele Ninei, care izbuti să se odihnească pînă la șapte dimineata, cînd fu trezită de Carmen.

– *Buenos días, señorita*. Glasul răsunător al mătușii izbi urechile Ninei ca sunetul unei trompete.

– Cît e ceasul? întrebă zăpăcită fetița, privind-o pe Carmen și mai cu seamă minunea de tavă cu micul dejun, așezată pe măsuță. O scenă care îi aminti de vremurile

cînd era la Madrid, în frumoasa vilișoară albă cu roșu din Via Velázquez.

– E devreme încă, dar eu și Andora trebuie să plecăm. Ne întoarcem acasă, zise Carmen așezîndu-se pe marginea patului. Am promis unor prieteni să petrecem împreună noaptea de Anul Nou. Înțelegeți, nu-i așa?

Mătușa se temea că Nina s-ar putea supăra, dar reacția fetei fu cumpătată.

– Da, înțeleg, nu vă faceți probleme. Eu o să petrec cu mama și tata. Sînt bucuroasă să știu că vă duceți la distracție, spuse fetița mușcînd dintr-o brișă cu cremă.

În acea clipă, Andora dădu ușa de perete, cu valizele în mînă.

– *Hola*, e tîrziu! Hai Carmen, altminteri pierdem avionul!

Carmen îi arătă surorii sale bucata lungă de lemn agățată de perete, cu o frază pe care Nina o scrisese la Madrid și care îi plăcea foarte mult.

– Îți amintești? Erai pornită rău împotriva acelei inscripții. M-ai pus s-o trimit aici, la Veneția.

Desigur, Andora nu avea cum să-și aducă aminte: în acea vreme fusese înlocuită cu androidul lui Karkon. Fetița Celei de a Șasea Luni, dîndu-și seama de dificultatea în care se găsea mătușa, interveni pe dată:

– Bineînțeles că își amintește. Dar acum nu mai e rea, acum a devenit o mătușă foarte cumsecade – și, zicînd acestea, se dădu jos din pat și le îmbrățișă pe cele două femei vizibil emoționate.

– Scrie și alte gînduri. Nimeni nu-ți va mai spune nimic. Poți agăța de pereți orice bucățele de lemn vrei.

Cuvintele Andorei fură însoțite de lacrimi de emoție și Nina, strângînd la piept cîinele și pisica, le privi pe cele două mătuși îndepărtîndu-se.

După ce își luară la revedere de la Vera și Giacomo și o îmbrățișară pe Liuba, Carmen și Andora plecară, însoțite de profesorul José. Pe cînd traversau podul din fața vilei, dascălul spaniol avu o senzație ciudată, privi de jur împrejur, dar nu zări pe nimeni. Totuși, intuiția nu îl înșelase: ascunși îndărătul fîntînii din piațeta aflată în apropierea canalului stăteau Alvis și Barbessa, îmbrăcați în gecile lor inconfundabile cu litera K întipărită pe spate.

Îndată ce podul fu liber, dădură fuga și se așezară în fața porții vilei. Apoi scoaseră două țevi lungi și groase și un sac în care era o bilă de Moaleîntins – o substanță cenușie și păstoasă asemenea cauciucului, foarte lipicioasă. O creație a celor doi gemeni, obținută din 110 picături de Catran Cald, zeama a 10 kilograme de Cicoare Viperească și 600 de grame de Sticlă Fărîmicioasă, un lichid alchimic care se întărea, invenție de-a lui Karkon pentru a fixa angrenajele mașinărilor vrăjite. Punînd o bucătică de Moaleîntins pe fiecare microfon minuscul, ar fi rezolvat problema: micile discuri metalice aveau să rămîină lipite de zid.

Barbessa luă cele șase microfoane, de mărimea unei monede, dar foarte puternice, în vreme ce Alvis începu să împartă bila de Moaleîntins. Odată operațiunea isprăvită, băgară, unul cîte unul, microfoanele în țevi, și, ochind cu grijă, suflară cu putere lansîndu-le către punctele strategice ale vilei. Microfoanele se lipiră perfect de perete, încît nu le puteai vedea nicicum.

– Misiune îndeplinită! spuseră gemenii într-un glas, strîngîndu-și mulțumiți mîinile. Barbessa își aranjă cu grație cozile negre și ascunse țevile în buzunarul interior

al gecii, iar Alvisse puse la loc în sac bucata rămasă de Moaleîntins.

Tocmai în clipa aceea Carlo Bernotti ieșea din căsuța lui de lângă vilă, înarmat cu o lopată ca să curețe zăpada strînsă pe alea parcului, și-i văzu cu coada ochiului pe cei doi copii din orfelinatul lui Karkon.

– Ce faceți aici? zbieră grădinarul, care își amintea prea bine cum ultima dată spărseseră geamurile de la ferestre aruncînd pietre cu praștia. Într-o clipită cei doi gemeni dispărură de pe pod, iar Carlo rămase cu lopata în mînă să privească peste tot cu neîncredere ca să înțeleagă ce anume puseseră la cale.

Nimic, nu văzu nimic ciudat. Și cu atît mai puțin microfoanele.

Vera și Giacomo încă erau în dormitor și se îmbrăcau. Discuția lor fu imediat interceptată de unul dintre microfoane, care fusese lipit chiar lângă una dintre ferestrele camerei.

– Ninei o să-i spunem diseară, în liniște. O să vezi că total va merge strună.

Giacomo stătea în fața oglinzii și își aranja papionul.

– Sper să nu se înspăimînte. Pe de altă parte, ea știe bine ce muncă facem noi, răspunse Vera pieptănîndu-și pletele blonde.

– Eu unul cred că va sări în sus de bucurie, reluă soțul, dar Vera suspină; vestea pe care trebuiau să o dea fiicei nu era liniștitoare, de bună seamă.

– Fapt e că nu știm cînd ne vom reîntoarce pe Pămînt. Călătoria în spațiu ar putea dura ani de zile și lucrul ăsta mă neliniștește grozav, continuă mama Ninei.

Și chiar avea dreptate: misiunea organizată de Ferk, Centrul Rus pentru Cercetarea Vieții Extraterestre, unde lucrau, era cu adevărat complicată.

– Nina noastră va înțelege și, la o adică, nu vor fi atât de dificile comunicațiile dintre astronavă și bază, încercă Giacomo să-și liniștească soția.

Vestea pe care părinții trebuiau să o dea fetei Celei de a Șasea Luni era importantă și, când contele Karkon Ca' d'Oro le auzi cuvintele prin microfon, avu o tresărire. Așezat pe tron, în camera lui întunecată și mohorâtă, începu să se agite, își smulse căștile prin care asculta discuția dintre Giacomo și Vera și, privind harta Universului, își imaginea rutele călătoriei spațiale. Un gând îi străfulgeră mintea, o nouă idee plină de răutate...

La Vila Espasia orologiul din laborator arăta ora 11, 6 minute și 8 secunde.

Nina era la lucru, revedea tot ce scrisese despre androizii contelui. Astfel compuse primul său Tratat Alchimic. Era emoționată, fiindcă foarte curînd bunicul Mișa și Eterea aveau să-l citească.

„Iată, am pus aici tot ce am descoperit despre oamenii-robot. Sper să fie corecte cercetările mele.“ Fetița vorbea de una singură, cu glas scăzut, în vreme ce privea foile de hîrtie. Luă o agrafă și le prinse laolaltă, apoi puse documentul într-o mapă. Ardea de nerăbdare să le arate prietenilor descoperirile ei: părerea lor era de neînlocuit.

„Poate e mai bine ca și profesorul José să-și arunce o privire“, gîndi ea, apoi ieși din laborator îndreptîndu-se către locuința acestuia. Spera ca dascălul să se fi întors de la aeroport. Cînd ajunsese pe aleea parcului, îl văzu pe

Platon cățarat într-un copac și miorlăind și pe Adonis care sărea ca un apucat.

– Ce se întâmplă? De ce sînteți așa de agitați?

Nina mîngîie cîinele și își dădu seama că avea între dinți un obiect ciudat de metal.

– Dă-i drumul! Deschide botul! Lasă-mă să văd ce mănînci!

Surpriza fu mare. Cînd Nina încercă să-i smulgă obiectul, își dădu seama că de gura cîinelui rămîneau agățate niște fire ciudate. Aruncă discul metalic pe jos și îl privi cu atenție, fără să-l atingă. „Pare o capsulă lipită cu gumă de mestecat“, își spuse, un pic scîrbită. Platon, care între timp se cățăraseră pe o cracă din dreptul ferestrelor de la primul etaj al vilei, pufni înspăimîntat, zburîndu-și părul. Găsise un alt obiect metalic identic celui al lui Adonis. Îl rîci cu ghearele și ciudatul disc metalic se desprinsese de pe cărămizi, rămînînd spînzurat o clipă datorită firelor elastice de Moaleîntins, apoi căzu în mijlocul zăpezii.

Nina deveni serioasă – obiectele alea nu-i plăceau nici de frică. Tocmai atunci apăru și profesorul José care, trecînd de poartă, îi văzu pe fetiță, pe cîine și pe pisică foarte preocupați. Adonis îi veni în întîmpinare dînd din coadă, făcu un salt și îi linse barba. Profesorul își dădu seama că balele cîinelui nu erau ca de obicei, ci lăsau în urmă o substanță ciudată și lipicioasă.

– Uitați-vă, profesore, ce avea în gură dulăul meu.

Nina îi arată obiectul acela ciudat și dascălul spaniol luă în mînă discul de metal, închise ochii și exclamă:

– Microfon!

– Microfon? repetă fetița.

– Da, e un microfon minuscule. Aceste fire cauciucate sînt cu siguranță o substanță alchimică pentru a-l ține lipit

de zid, explică José cu îngrijorare în glas. Nina și profesorul își aruncară o privire plină de înțeles: trebuiau să îl distrugă și să descopere dacă mai erau și altele. Cu ajutorul câinelui și al pisicii scotociră pe alee, intrară în vilă, urcară la primul etaj și deschiseră ferestrele. Purtarea lor neobișnuită fu remarcată de Liuba, Vera și Giacomo, care nu pricepeau ce anume se întâmpla.

– Punem la cale o căutare de comori, născoci profesorul José o explicație, sperînd să fie crezut.

– Da, un joc de Anul Nou, continuă Nina încercînd să fie convingătoare.

Și astfel, în vreo două ore, izbutiră să descopere cele șase microfoane. Vînătoarea fu ușoară și pentru faptul că Moaleîntins nu funcționase la perfecție și obiectele metalice se desprinseseră de pe zidul ud de zăpadă, căzînd unul după altul.

– Sînt opera lui Karkon. Sînt sigură de asta, zise Nina sfărîmînd trei microfoane sub talpă. Cine știe de cîtă vreme sînt în funcțiune!

– Important e că acum nu mai funcționează, răspunse profesorul sfărîmîndu-le pe celelalte trei.

Chiar dacă Moaleîntins nu se lipise bine de cărămizile vilei, operațiunea lui Alvis și Barbessa fusese oricum rodnică și contele, după ce își puse din nou căștile și înțelese că microfoanele fuseseră stricate, nu se înfurie din cale-afară. Pe de altă parte, reușise să înțeleagă discuția dintre părinții Ninei și obținuse o informație cu adevărat foarte importantă.

– Spionați, supravegheați, urmăriți. Nu-l mai suport pe contele ăsta diabolic.

Nina era cu adevărat mîniată și se plimba în sus și în jos în Salonul cu Șemineu.

– Liniștește-te, nu te lăsa cuprinsă de panică, spuse profesorul José care, așezat lângă foc, citea Primul Tratat al fetei Celei de a Șasea Luni. Ești grozavă! E un document foarte interesant. Acum știm secretele androizilor contelui Ca' d'Oro.

Dascălul o privi cu admirație pe nepoata profesorului Mișa. Nina luă hîrțile și îi mulțumi.

– Vă rog mult, nu spuneți nimic. Acum este rîndul dumneavoastră să descoperiți cum se folosesc Alchicărțile de Tarot.

Apoi duse înapoi în laborator hîrțile, punîndu-le alături de Cartea Vorbitoare, și verifică Taldomul. Strîngînd în mîini sceptrul magic al Celei de a Șasea Luni, spuse cu voce tare:

– Curînd voi găsi A Treia Taină și Cea de a Șasea Lună va fi mai puternică. Gîndurile copiilor vor umple Mirabilis Fantasio și bunicul va fi mîndru de mine.

Gîndurile galopau iute și fetea își imagina încă de pe acum victoria finală.

Seara se lăsă repede, Vera și Giacomo stăteau în picioare, în fața ferestrelor gotice foarte înalte de la Salonul Portocalilor, în vreme ce Nina, așezată pe divan, se juca cu Platon. Părinții hotărîră că venise clipa potrivită să-i dea vestea. Fetea ascultă cu mare atenție și, după o clipă de tăcere, se ridică în picioare și își desfăcu larg brațele.

– Fantastic! O să urcați într-o astronavă ca să căutați extraterestri. Va fi o experiență minunată!

Vocea răsună prin toată vila, Liuba dădu fuga să vadă ce se întîmpla și, cînd află de călătoria spațială, se puse pe plîns, ca de obicei, ca o fîntînă arteziană.

– Vom pleca în luna martie. Mai trebuie să facem câteva cercetări, explică Giacomo. La Ferk se pune mare nădejde în proiectul ăsta și noi sperăm să izbutim.

Vera își mîngîie fata pe obraji, o strînse la piept și o sărută.

– La sfîrșitul acestei misiuni ne vom întoarce la Veneția, vom pleca de la Ferk și vom trăi cu toții împreună.

Tînăra alchimistă zîmbi gîndindu-se că ea una fusese deja în spațiu. Ba, mai mult, se putea duce cînd voia și putea vorbi cu Eterea, putea vizita Cea de a Șasea Lună, într-un cuvînt, cunoștea secretele Universului, dar nu putea să le spună aceste lucruri părinților ei. Nu ar fi înțeles. Sau, mai rău, ar fi vrut să înțeleagă prea multe.

– Sigur, sigur. Totul va fi bine. Nu trebuie să vă faceți griji pentru mine, răspunse ea apropiindu-se de Liuba care își tot sufla nasul. Și ard de nerăbdare să putem sta cu toții împreună, așa ca odinioară. La Vila Espasia se trăiește foarte bine.

În inima Ninei se cuibărise această mare speranță în privința viitorului: salvarea planetei Xorax era importantă, dar nici dragostea părinților ei nu era mai prejos. Știa bine că firea ei de alchimistă avea să o facă să înfrunte aventuri de necrezut, dar acest lucru nu avea să o împiedice să crească alături de Vera și de Giacomo.

La Vila Espasia, totul era gata pentru marea cină de Anul Nou; la ora opt seara, părinții și copiii erau cu toții așezați în jurul mesei. Becurile electrice din Salonul Portocalilor fuseseră stinse și, în locul lor, ardeau zeci și zeci de lumînări roșii care creau o atmosferă romantică și plină de voieșie. Liuba se întrecuse pe ea însăși: tortellini,

curcan, fripturi la cuptor, sosuri fine, icre negre, somon, legume coapte și munți de prăjiturile cu cremă și ciocolată. Mama lui Fiore adusese nu mai puțin de patru cozonaci simpli și trei cu stafide și coajă de portocală, iar părinții lui Roxy sosiseră cu vinuri scumpe și sucuri acidulate pentru copii. La unsprezece fix, Nina își duse prietenii în laborator.

– Mai avem doar cîteva minute pînă a ne duce în Piața San Marco, să sărbătorim Anul Nou. Vreau să vă arăt un document pe care l-am scris eu, le explică tînăra alchimistă.

Cesco și Dodo îl citiră primii, apoi dădură hîrtille și fetelor.

– Pe toate ciocolatele din lume! spuseră ele în cor. Ești mare, Nina!

Fetița Celei de a Șasea Luni fu cuprinsă de emoție.

– Mulțumesc! Sper să-i pot înfrînge și pe acești androizi groaznici. Dar, fără voi, nu i-aș putea birui. Sînteți din ce în ce mai pricepuți. Pare-mi-se că următorul Tratat o să-l scrieți voi.

Cu ochii scînteind de fericire, copiii ieșiră din laboratorul secret și, împreună cu părinții, cu Liuba, Carlo și profesorul José, se îndreptară către debarcaderul din insula Giudecca. Se urcară pe vaporeș. Era un frig cumplit și începuse iarăși să ningă cu fulgi mari. În Piața San Marco se adunase o mulțime nesfîrșită, muzica răsuna înnebunită și lumea dansa de mama focului. Cînd limbile ceasului din Turnul cu Orologiu arătară sfîrșitul anului abia încheiat și începutul noului an, cele două statui gigantice se puseră în mișcare bătînd miezul nopții și toate clopotele din Veneția răsunară deodată.

– La mulți ani! La mulți ani! striga mulțimea. Petarde și artificii se ridicau spre cer, în vreme ce zăpada cobora tot mai deasă. Și primarul LSL aplauda și, înconjurat de cei zece consilieri ai săi, ciocni o cupă de șampanie cu contele Karkon, care înălță pocalul gândindu-se că în curînd avea că o învingă pe nepoata profesorului Mișa, pe care o ura din adîncul inimii.

Deodată, în acea atmosferă veselă de sărbătoare, prelata care acoperea statuia Leului Înaripat, aflat pe coloana lui istorică, luă foc. Nici măcar fulgii de zăpadă înghețați nu reușeau să stingă flăcările care se înălțau tot mai sus.

Din întâmplare, profesorul José se găsea chiar la picioarele coloanei, împreună cu alți patru bărbați care beau vin. Unul dintre ei ținea în mînă cîteva petarde mari. Poate că tocmai explozia unei petarde provocase incendiul, dar, în învălmășeală, nimeni nu izbutea să înțeleagă nimic. Primarul dădu imediat ordin să fie arestate toate persoanele care se aflau lîngă statuie.

– Puneți mîna pe ei! Ei sînt piromanii! Voiau să dea foc statuii!, urlă LSL fluturîndu-și eșarfa de lînă galbenă.

Jandarmii își croiră drum prin mulțime, dascălul spaniol își luă tălpășița, iar ceilalți patru bărbați se puseră și ei pe fugă, ca iepurii, scăpînd pe jos sticlele de vin care se făcură țandări. Mulțimea striga și mulți fugeau înspăimîntați. Nina și Fiore fură tîrîte de un grup de tineri dezlanțuiți, Cesco și Dodo căzură pe jos, grădinarul și Liuba fură îmbrînciți într-un bar, iar părinții nu mai izbuteau să vadă unde le erau odraslele.

Domnea un haos total și, în mijlocul acestui talmeș-balmeș, nimeni nu își dădu seama că Leul redevenise de carne și oase și își luase zborul printre flăcări. Ordinul lui Karkon fusese fulgerător: animalul trebuia să-i

dibuiască pe copiii din Giudecca. Leul avea ochii de foc și, fîlfîindu-și aripile uriașe, se ridica tot mai sus. Cu botul biciuit de fulgii de zăpadă, se îndreptă înspre lagună. Nici măcar Karkon Ca' d'Oro nu mai izbuti să vadă umbra mării feline, care se ducea departe în cerul întunecat al Anului Nou.

CAPITOLUL TREI

Al doilea turn

– Groaznic. Un An Nou groaznic, repeta profesorul José care stătea ghemuit în balansoarul din cămăruța lui, în timp ce Carlo Bernotti îi făcea o cafea fierbinte. Crezi că o să vină să mă ridice? îl întrebă el pe grădinar.

– Mă tem că da, jandarmii știu bine că locuiți aici, răspunse celălalt întinzându-i ceașca aburindă.

Era ora opt dimineața și calendarul arăta prima zi a noului an. De frică, José nu pusese geană pe geană.

– Carlo, după părerea ta, părinții Ninei și-au dat seama că jandarmii mă urmăreau tocmai pe mine? întrebă profesorul neliniștit.

– Nu, nu cred. Era o îmbulzeală...

Grădinarul încerca să-l liniștească, dar, de fapt, era foarte îngrijorat. Tocmai atunci se auziră ciocănituri în ușă.

– Au venit să mă aresteze, exclamă profesorul ridicându-se din balansoar.

Dar, când Carlo deschise ușa, se trezi față în față cu Nina.

– Domnișoară! Ce faceți aici la ora asta? întrebă grădinarul.

Nina intră iute și se duse la José.

– Sînteți în primejdie! Dar stați liniștit, n-o să vină aici! Nu au dovezi că dumneavoastră ați dat foc prelatei care acoperea statuia. Dacă încearcă, o să aibă de-a face cu mine!

– Ai dreptate, dar dovezile pot fi măsluite. Îți amintești cum au făcut să mă bage la zdup împreună cu Dodo? Ei bine, o pot face din nou, răspunse profesorul sorbind din cafea.

– Vom vedea. Pentru moment, vă sfătuiesc să nu ieșiți din casă, preciză tînăra alchimistă, dar José făcu din cap semn că nu.

– Trebuie să mă duc la Biblioteca Marciana, știi bine.

– Da, așa-i. Dar nu azi. Lăsați-o pe mîine, măcar. Nina se apropie de profesor și îl strînse de mîină: Înțelegerea noastră rămîne valabilă. Am încredere în dumneavoastră.

Nina ieși din casă și se îndreptă degrabă către vilă; atmosfera era cenușie, dar nu mai ningeă, laguna oglindea culoarea tristă a cerului, iar frigul înghețase crengile golașe ale copacilor. Pentru a nu mai produce panică în rîndul venețienilor, Karkon și LSL hotărîră să pună o copie în locul Statuiei Leului. Știa bine că animalul înaripat hălăduia cuprins de o ură ucigașă și că avea să încerce să-i omoare pe profesorul José și banda de mucoși conduși de Nina.

Pe de altă parte, nici un venețian nu-și dăduse seama că statuia a redevenit de carne și oase. Și de astă dată, celor doi magi ai Răului le convenea să păstreze taina.

Pe la amiază, Vera și Giacomo, care habar n-aveau de ce se petrecea în oraș, erau gata de plecare. Îmbrățișările păreau a nu se mai sfîrși; Nina plînsese lipindu-se de tatăl ei

care o mîngîia pe cap, sub ochii plini de lacrimi ai Liubei care se smiorcăia. Scenele de rămas-bun nu sînt niciodată plăcute, dar, pentru Nina, acel rămas-bun era mai deosebit: știa că părinții ei urmau să plece în spațiul cosmic și, ca atare, despărțirea părea și mai dureroasă.

– Cînd vom ajunge la Moscova, o să-ți dăm telefon. Te rog mult, învață și fii cuminte.

Vera își îmbrățișă fiica, își puse pe cap o pălărie elegantă de catifea albastră și ieși însoțită de Giacomo. Fetița Celei de a Șasea Luni, draga de Bezeluță, Carlo grădinarul și profesorul José se duseră la ferestre și salutară perechea care se opri pe pod trimițîndu-le sumedenie de sărutări.

Adonis se tolăni pe marele covor persan din holul de la intrare, iar Platon, întristat, o urmă pe Liuba în bucătărie. O liniște adîncă învăluia vila și Nina se refugie în laborator, printre experiențele sale alchimice. Abia intră și *Systema Magicum Universi* se și deschise și o pală de vînt cald îi răsfirea fetei pletele lungi, castanii.

*Îndreaptă Taldomul asupra mea
și de ce nu te întreba.*

Cartea era misterioasă. Nina se apropie de pagina lichi-dă, scoase Taldomul Lux din buzunarul pantalonilor și îndreptă ciocul Gughiului înspre Carte. Un firicel de fum negru ieși din Carte și pătrunse în Taldom, care vibră puternic preț de cîteva secunde, apoi apără imaginea Leului Înaripat din San Marco.

*Viu și reîncarnat
animalul înaripat.
Nu mai stă pe coloana de foc
fiara vrăjită pe loc.*

*Primejdia e aproape, mi-o spune
destinul tău pe această lume.*

- Leul e viu? A zburat din nou? Păi, nu am văzut nimic! Flăcările au mistuit prelata de plastic care acoperea statuia și nu am băgat de seamă că animalul a dispărut. Era o învălmășeală... Nina vorbea repede ca să-i explice Cărții că nu avea habar de acea întâmplare. Carte, Leul o să vină aici?

*Nu pot să-ți spun altceva,
știu doar că trebuie să acționezi cumva.
Multe alte primejdii vei înfrunta.
Du-te în Acqueo Profundis și vei afla.*

Pagina lichidă se făcu iarăși verde smarald și *Systema Magicum Universi* se închise în fața ochilor holbați ai tinerei alchimiste.

Cu Taldomul strâns în pumn, Nina urmă indicațiile Cărții, coborî în laboratorul de sub lagună și, imediat ce intră, Max o întâmpină ca de obicei:

- Bună, Nina, totul e OK?

- Nu, n-aș spune. Leul Înaripat zboară din nou și misiunea noastră e în pericol. Va trebui să-i înștiințăm cât mai repede pe profesorul José și pe prietenii mei, zise Nina care, se vedea bine, era nervoasă.

Max, în schimb, era foarte liniștit, avea o figură fericită și gura mînjită cu dulceață de căpșune.

- Leul Înaripat? Iarăși? Când z-a întâmplat?

Fetița îi povesti tărășenia din noaptea de Anul Nou și Max luă o înfățișare gînditoare:

- Cheztia azta nu-mi place deloc! Te zfătuiezc ză vorbești cu Eterea, mai alez că tocmai ți-a trimiz un mezej urgent: trebuie ză te duci imediat pe Cea de a Șazea Lună.

- Trebuie să plec chiar acum?

Nina chiar că nu se aștepta la asta.

- Da, du-te și ia un Dinte de Dragon, în timp ce eu pregătezc totul pentru călătorie, zise Max așezându-se în fața computerului.

Nina urcă în laboratorul din vilă, deschise Piramida Dragon, luă un dinte și își dădu seama că mai rămăseseră doar patru, apoi își puse sub braț mapa cu Primul Tratat: acesta ar fi putut fi prilejul potrivit ca să predea rezultatul cercetărilor sale alchimice. Se întoarse grabnic în Acqueo Profundis; orologiul arăta ora 16, 20 de minute și 7 secunde.

- Iată Dintele, pune-l în computer. Mă duc să mă așez pe tronul de sticlă, spuse fetița strângând Taldomul la piept.

Max tastă numele Ninei și codul ei: 5523312. Tronul începu să vibreze, Nina închise ochii, puterea ajunsese la maximum și un vârtej de culori o tîrî cu sine. Plutea fericită în mijlocul minunățiilor Universului și simțea pe piele senzația de frig și de cald, în timp ce galaxiile și planetele se roteau și pulsau ca într-un dans ritmat de respirația vieții. Traversă granița dincolo de care se întindea Universul Magic, acolo unde nu există spațiu și timp, iar Nimicul este plin de Totul. Planeta Xorax i se înfățișă ca de obicei: foarte frumoasă și strălucitoare. Ateriză ușor pe solul Celei de a Șasea Luni și își dădu seama că se oprișe tocmai în mijlocul unui câmp de misyle, acele flori roșii foarte parfumate. Unduiețul i se așeză pe un umăr și zîmbi, cîntă vesel și zbură prin aer

urîndu-i bun-sosit. Nina se întoarse pe călcîie, curioasă la auzul unui zgomot ciudat: era Clingclang, animalul acela caraghios în formă de clopot, înalt cam de un metru, care își flutura penele mici, vioriu-albastre dînd naștere unui clinchet ciudat. O privi pe tînăra alchimistă cu ochii săi mari și negri și gura i se lărgi într-un zîmbet enorm. Nina îl mîngîie cu dragoste, dar, tocmai cînd se pregătea să-l îmbrățișeze, fu orbită de o lumină strălucitoare. Sosise Eterea, Marea Mamă Alchimistă. Silueta ei, luminoasă și foarte înaltă, se mișca încetișor și dialogul telepatic începu pe dată.

*Fii bine venită, Nina 5523312,
te-ai priceput de minune
să găsești formula Coriandrului Repede.
Dar va trebui să înfrunți și alte încercări
Și vor fi foarte grele
Ești pregătită?*

Nina o privi cu admirație și răspunse imediat cu gîndul:
„Foarte pregătită. Dar, mai întîi, aș vrea să-ți înmînez ceva.“

Și fetița scoase Tratatul din buzunarul de la piept al salopetei. Eterea zîmbi și îi spuse:

Știu studiile tale despre androizii lui Karkon.

„Cum adică le știi?“ întrebă Nina uimită.

*Știu că ești pe drumul cel bun
ca să găsești A Treia Taină,
totuși trebuie să-ți explic cîteva lucruri.*

*Ascultă-mă cu atenție.
Îți voi vorbi despre Frumusețe.*

Nina făcu ochii mari și își simți inima bătând cu putere. Subiectul acela era destul de ciudat.

Eterea se mișcă întâi la dreapta, apoi la stînga. După aceea, desenă în aer un enorm cerc luminos și își începu lecția de Filosofie Alchimică.

FRUMUSEȚEA ESTE CA UN CERC.

„Ca un cerc? Ce înseamnă asta?” o întrerupse grabnic Nina, care nu înțeleșese o iotă.

*Se rotește și învăluie viața,
pătrunde în ea și o schimbă.*

„Vrei să spui că lucrurile frumoase nu doar că se văd, ci se și simt? Adică, le simțim în noi înșine?”

Chiar așa!

„Păi atunci, Frumusețea este un sentiment, la fel ca prietenia sau dragostea.”

Frumusețea este vrajă.

„Vraja?”

*Da, cînd ne aflăm în fața Frumuseții
mintea noastră rămîne ca suspendată în aer.
Vraja hrănește gîndurile.*

„E greu de priceput ceea ce zici, totuși cred că înțeleg“, spuse fetița mijindu-și ochii și concentrându-se cât putea de tare.

Adesea Frumusețea și Binele merg mână în mână.

– E adevărat, exclamă tînăra alchimistă.

Dar poate ascunde în sine și Răul.

„Frumusețea poate să înșele? Să amăgească?“

Chiar așa!

„Păi atunci, cum faci să deosebești Frumusețea bună de cea rea?“ Întrebă Nina tot mai curioasă.

Aceasta e marea problemă.

*Rău și Bine, Urit și Frumos merg în paralel
și nu întotdeauna ceea ce pare frumos este bun
și ceea ce pare urit este rău.*

*Pentru a înțelege adevărata Frumusețe
este nevoie să iubești viața.*

Înțelegeți?

„Da, cred că înțeleg. Mă rog, îmi dau silința. Dar poți să-mi dai un exemplu?“

Nina era foarte tulburată, lecția Etereei era cu adevărat complicată.

*În artă vei găsi o cale pentru a înțelege Frumusețea.
Dar fii atentă, Răul poate lua forme incântătoare.*

În acel moment, Marea Mamă Alchimică zbură în înalturi și se roti de cel puțin zece ori în jurul ei înseși, apoi se întoarce lângă Nina și îi înmînă o oglindă neagră cu ramă aurită pe care stătea scris: „Frumusețea e ca un cerc“.

*Aceasta e Imaginunda.
O oglindă
care nu oglindește Adevărul,
ci doar Falsitatea.*

„Ce anume?“ Nina era cu totul năucă.

*Oglindește doar lucrurile False,
acelea care au o imagine
ce nu corespunde sufletului.
Înțelegeți?*

„Acum am înțeles. De exemplu, dacă o femeie tânără și frumoasă, dar rea, se uită în oglindă atunci imaginea ei apare, deoarece înfățișarea ei e plăcută, dar sufletul îi e viclean. Corect?“ întrebă fetița cu teamă.

Corect!

„Pot folosi oricînd Imaginunda?“

*Nu. Îți va fi de folos doar o singură dată.
Dar ține-o lângă tine zi și noapte.*

„Și noaptea?“

Da, și ai grijă să nu o atingă nimeni.

Ține minte, Nina: FRUMUSEȚEA E CA UN CERC.

Fetița nu mai putu pune alte întrebări. Eterea dispăruse și în locul ei rămăsese doar enormul cerc luminos pe care îl desenase în aer. Nina se răsuci în loc, privi în sus, dar nici urmă de Mama Alchimistă. Departe, înspre munții de smaralde, îl văzu pe Săltăreț țopăind fericit și încercă să-l cheme, dar o boare de aer calduț o atinse în ceafă și îi ridică pletele. Fetița se întoarse și în fața ochilor văzu strălucitorul Mirabilis Fantasio, giganticul laborator alchimic unde lucrau cea mai mare parte dintre xoraxieni. Coloanele mărețe de lumină se ridicau drepte spre înaltul cerului și întreaga construcție răspîndea căldură în jurul ei.

Pe neașteptate, Nina văzu venind spre ea trei siluete strălucitoare: în centru îl recunoscă pe bunicul Mișa.

„Bunicule!“ încercă ea să strige, dar glasul nu i se desprindea de pe buze. Și era firesc să fie așa, pentru că pe Xorax se comunica doar cu gândul telepatic.

Profesorul Mișa înaintă ușor și se așeză în fața nepoatei: zîmbi și, mîngîindu-și barba stufoasă, albă și fluorescentă, îi prezentă pe cei doi prieteni.

„Ninocica, la dreapta mea e Tadino De Giorgis, iar la stînga, Birian Birov. În cele din urmă, ai prilejul să-i cunoști.“

Tînăra alchimistă nu-și credea ochilor; voia să-i îmbrățișeze pe toți trei laolaltă și să le mulțumească pentru ajutorul pe care i-l dădeau mereu prin cărțile și prin scrisorile lor. Dar își dădu seama că avea mîinile ocupate, într-una ținea Taldomul, în cealaltă Imaginunda, așa că se folosi de telepatie.

„Mă bucur. Sînt fericită să vă cunosc“ – gîndul Ninei ajunse imediat la cele două personaje care o priviră cu duioșie.

Birian era mic de stat, cu păr negru, față rotundă și grăsulie. Cel care scrisese *Pierduți în spațiu* și *Tovarăși de aventură* avea o înfățișare liniștitoare și foarte paternă. Tadino, în schimb, era înalt și slab ca bunicul Mișa, avea părul lung, lins și strălucitor și o barbă care îi cobora pînă pe piept. Privirile lor erau foarte blînde și zîmbeau prietenește.

Nina era cu adevărat fericită și făcu un pas înainte pentru a se apropia de ei, dar Birian și Tadino i-o luară înainte și, amîndoi deodată, îi înmînară o carte veche și groasă, cu titlul *Uroboros*. Pe coperta roșie fusese gravat un șarpe alb care își mușca coada. Fetița luă cartea cu mare greutate și aproape că scăpă din mînă Imaginunda.

Tadino o observă amuzat și îi trimise imediat un gînd: „Citește-o cu atenție înaintea viitoareii călătorii. Înăuntru vei găsi ceea ce-ți trebuie“.

Fu apoi rîndul lui Birov: „Secretele îți vor fi dezvăluite, dar folosește corect formulele. Drumul e încă greu“.

Apoi, cei doi alchimiști se mistuiră în aer lăsîndu-i singuri pe fetiță și pe bunic.

Nina rămase cu volumul cel greu în mînă și îl privi pe Mișa: „Bunicule, îți duc dorul atît de mult. Misiunea de a salva Cea de a Șasea Lună se face tot mai grea pe zi ce trece și mi-e teamă că n-o să izbutesc“.

Bătrînul profesor o întrerupse: „*Moia dievocica*, ești tot mai iscusită. Totul va merge de minune. Trebuie să urmezi sfaturile pe care ți le dă *Systema Magicum Universi* și mai ales ceea ce spune Eterea. Știi bine, cînd e nevoie, eu îți vin în ajutor cu scrisori, cărți și înregistrări filmate.

Sînt mereu alături de tine. Văd și aud totul. Planeta Xorax e în mâinile tale. Salveaz-o!”

„Bunicule, mi-e frică. Leul Înaripat zboară din nou. E în viață și tare mă tem să nu vină la Vila Espasia. În plus, Karkon și LSL continuă să ne amenințe, pe mine și pe prietenii mei și pe profesorul José.” Nina era foarte agitată și nu izbutea să stea pe loc.

„José? Da, da, bietul José! E atît de bun și de priceput. Dar nu trebuie să te neliniștești, fiecare are propria soartă. Și José o s-o aibă pe a lui. E un alchimist, ține minte asta, știe bine ce are de înfruntat.”

Nina rămase cam uimită de cuvintele despre soarta lui José și întrebă: „Păi, dascălul spaniol e în primejdie? Leul o să-i facă vreun rău?”

Bunicul Mișa își depărtă brațele: „Fiecare dintre noi are propria soartă. Fiecare își alege drumul. José o să-l aibă pe al său. Nu-mi pune alte întrebări. Vei înțelege. Desigur, Leul e periculos, dar vor fi și alte amenințări, încă și mai înspăimîntătoare. Dar tu vei reuși, sînt sigur de asta”. Profesorul Mișa se mișcă puțin și, înălțîndu-și privirile, îi arată Ninei celelalte cinci luni, soarele de la dreapta, soarele de la stînga și soarele din mijloc. Se roteau urmînd ritmul Armoniei Universale, acela cîntat de nota a opta, și cerul vîrstat de curcubeu părea ca umplut cu apă colorată. Apoi bunicul își luă nepoata de mînă: „Privește, e minunat! Copiii nu-și pot pierde imaginația, de aceea este important să continue să gîndească și să-și trimită ideile pe Cea de a Șasea Lună. Și apoi, uită-te acolo, în zare, copacii pădurii sînt foarte înalți, asemenea unor uriași, iar viața curge înainte liberă, ducînd cu sine veselie și fericire”.

Nina își îndreaptă privirile spre Koranna, pădurea misterioasă, un loc interzis oamenilor. „De ce nu o pot vizita?” întrebă ea cu teamă.

„Nu e momentul. Nu ești pregătită. Secretul, cel mai mare secret de pe Xorax, este păzit acolo, înăuntrul pădurii Koranna.”

„Secret? Dar tu îl știi?” Nina era curioasă foc.

„Da, eu îl știu. Într-o bună zi o să-l știi și tu și imensitatea Libertății îți va umple inima. Acum trebuie să plec, întoarce-te pe Pământ și dă-i o sărutare lui Max. Mi-e dor de voi toți.”

Nina se apropie de bunicul de lumină și el o îmbrățișă făcând-o să simtă cât de mult o iubea; fetița încercă să-i mângâie barba, dar simți pe mâini doar un tremur ușor, ca un gâdilat. Apoi profesorul Mișa dispăru și în aer se înălță un fir de lumină, zburînd către Mirabilis Fantasio.

Un vârtej de culori o învălui pe tînăra alchimistă care se trezi plutind într-o mare ca de cauciuc: trecea granița Universului Alchimic. Fulgere strălucitoare, pale înghețate de vînt și adieri fierbinți însoțeau călătoria de întoarcere.

Cînd redeschise ochii, se regăsi așezată pe tronul din Acqueo Profundis: era tot ora 16,20 de minute și 7 secunde. Max era acolo, așteptînd-o. O ajută să se ridice și, curios, o întrebă pe dată.

– Cum a merz? Ce ți-a zpuz Eterea?

– A vorbit despre Frumusețe și apoi mi-a dat asta: Imaginunda.

Nina îi arată oglinda și Max strîmbă din nasul lui metalic.

– Nu cunozci obiectul ăsta. La ce folozește? întrebă el cu interes.

– Oglindește falsitatea persoanelor. Voi putea să o folosesc doar o singură dată.

Nina o sucea și o răsucea în mâini și apoi, privindu-și prietenul android, îi povesti că vorbise îndelung cu bunicul Mișa.

– Ce mai face?

Max se legănă fericit, așteptînd să afle totul de la Nina.

– E bine și te salută. Îi e dor de tine. Și i-am întîlnit și pe Birov și pe Tadino. Mi-au dat cartea asta, *Uroboros*.

Fetița puse pe masă mapa cu Tratatul ei și îi arătă volumul cel gros pe care de abia putea să-l țină în mînă. Max făcu un pas înapoi, foarte speriat.

– Cartea azta o știu. Fii atentă!

– E primejdioasă? Întrebă Nina uimită.

– Da. Primejdioasă. Nu trebuie ză o citești aici, ci în laboratorul din vilă. E mai bine așa. Max îi întoarse spatele și se duse către șemineu ca să aranjeze sacii cu minerale, apoi se răsuci către ea și întrebă: Dar despre Leul Înaripat nu ai vorbit?

– Bunicul mi-a spus că va trebui să-l înfrunt. Doar atît. De-acum sînt o alchimistă și trebuie să rezolv problemele de una singură. Apoi mi-a vorbit și despre Koranna.

Abia rosti Nina numele pădurii de pe Xorax, că Max se și holbă la ea și, apropiindu-se, șopti:

– Nu cumva ai intrat în Koranna?

– Nu. Știu că nu pot, răspunse pe dată fetița.

Atunci androidul răsuflă ușurat, se ghemui pe scaunul său și privi peștii care înotau în jurul lui Acqueo Profundis. Nina îl mîngîie pe țeasta netedă și se îndreptă către ieșire.

Erau multe lucruri de făcut și nu voia să piardă nici o clipă. Cînd ajunsese în laborator, puse *Uroboros* pe masa de

experimente, chiar lîngă *Systema Magicum Universi*, așeză în al doilea sertar Tratatul și, în cele din urmă, privi cu atenție Imaginunda. Avea înfățișarea unei oglinzi vechi, dar nu reflecta nici o imagine. Nina se gîndi iarăși la cuvintele Etereei și puse oglinda în buzunar, cu grijă, dar își dădu seama că, tocmai atunci, Cartea Vorbitoare se deplasa încet din locul ei obișnuit. Așa ceva nu se mai întîmplase.

Puse imediat mîna cu stea pe Carte și aceasta se deschise scoțînd un fum gros. Nina tuși de cîteva ori, mirosul acru al aceluia fum gălbui nu îi îngăduia să respire ca lumea, apoi văzu ceva scris pe pagina lichidă.

*Nu astăzi și nu acum totul,
nu acela îi este locul.
Mută pe dată
Cartea cu șarpe încrustată.
Pune-o alături de șemineu,
numai așa mă voi simți apărută și eu.*

Tînăra alchimistă făcu pe dată ce-i ordonase Cartea, mută *Uroboros* lîngă șemineu și apoi puse o întrebare:

– Carte, cînd voi putea citi *Uroboros*?

*Curînd o vei ști
și cu prietenii o vei folosi.
Ușor n-o să fie nicicum,
dar alchimia îți va arăta drumul cel bun.*

Systema Magicum Universi se închise scoțînd un alt norișor de fum gălbui. Ca de obicei, dăduse indicații

precise și Ninei nu îi mai rămânea altceva de făcut decât să aștepte.

Orologiul din laborator arăta ora 18, 30 de minute și 3 secunde. Fetița ieși, controlînd ca nu cumva Imaginunda să-i cadă din buzunarul pantalonilor. Eterea vorbise cît se poate de răspicat: trebuia să țină oglinda cu ea zi și noapte. Și un motiv exista, desigur – curînd Nina avea să descopere de ce.

Cînd ieși din laborator, se duse grabnic în casa de alături pentru a vorbi cu profesorul José, dar nu găsi pe nimeni. Pe birou văzu o scrisoare pe al cărei plic era scris „Pentru Nina“. O citi pe dată:

Vila Espasia, orele 17, 1 ianuarie

Dragă Nina,

desi LSL și Karkon sînt pe urmele mele, am hotărît totuși să mă duc chiar astăzi la Biblioteca Marciana. Recitînd cîteva cărți de alchimie venetiană străveche mi-am dat seama că marchizul este într-adevăr periculos. Trebuie să găsesc documentele cît mai repede posibil. Nu mă voi întoarce acasă la noapte.

Hasta mañana

José

Nina împături scrisoarea, vizibil îngrijorată, gândindu-se la vorbele bunicului despre soarta lui José, și o străbătu un fior pe șira spinării. Se întoarse în vilă, foarte abătută. Seara nici nu mîncă; prea multe gânduri îi tulburau mintea și voia doar să doarmă. Strînsă ghem sub plapumă, adormi ținînd strîns în mînă Imagiunda, după ce scăpase cu greu de imaginea care nu-i dădea pace a androizilor lui Karkon, a maleficului LSL și a primejdiosului Leu Înarișpat.

Cufundată în somn, inima începu să-i bată repede. Coșmarul era pe cale să se întoarcă!

Cortina roșie îi pătrunse în minte și se regăsi în fața misteriosului castel unde mai cîntase odată la vioară. Tremura și simțea că o părăsesc puterile; privi în jur căutîndu-l pe călugăr, dar își dădu seama că era singură. Singură și înfricoșată. Privi în sus și văzu că erau aprinse doar luminile din al doilea turn și chiar de acolo se auzea un zgomot ciudat, ca și cum cineva ar fi lovit în ziduri. Știa prea bine că, mai devreme sau mai tîrziu, Vocea Persuasiunii avea să se arate, așa că verifică dacă avea cu ea Verus, bețișorul alb primit de la Magii Buni de pe Xorax. Pe Falsus îl folosisese data trecută pentru a-l învinge pe călugăr. Acum se temea că Vocea va încerca să se răzbune. Scotoci în buzunarele de la pijama, dar descoperi că luase cu sine doar Imaginunda. Uitase bețișorul Verus!

Nu putea să se elibereze de coșmar.

Marea poartă de lemn ghintuită în fier, înaltă cam de patru metri, se deschise scîrțîind și, făcîndu-și curaj, Nina intră în castel. Urcă scara în spirală, observă cît de lucioase erau treptele de marmură roșie și străbătu un coridor lung. Tablourile de pe pereți și tapiseria erau

aceleași pe care le mai văzuse. Pe cînd se gîndea la aceste lucruri, ajunse cu pași mici la scara cu trepte de marmură verde.

Nina auzi lovituri tot mai puternice și înțelese că ușa de intrare în al doilea turn era pe aproape. Odată urcată ultima treaptă, se găsi într-o cameră imensă, luminoasă, plină de bucăți de stîncă, de blocuri de marmură și de pietre colorate. De pereți atîrnau unelte ciudate, păreau a fi ciocane, bile, cufere, dar toate aveau forme nemaivăzute. Înaintînd încet, ajunse în fața ușii celui de al doilea turn, apăsă pe clanță și intră. Se afla chiar în vîrfurile turnului, într-o cameră rotundă cu ferestre foarte înalte susținute de coloane înalte și de grinzi groase de lemn.

În mijlocul camerei văzu un bloc de marmură verde și, puse pe o măsuță, patru unelte ciudate. Se apropie de blocul de marmură și își trecu mîna peste el: era lucios, rece și neted. Deodată, două dintre uneltele ciudate, una asemănătoare unei dălți, cealaltă asemănătoare unui ciocan, se ridicară de pe măsuță și zburară spre blocul de marmură lovindu-l ritmic, ca și cum ar fi fost mînuite de un artist invizibil.

Nina privea scena încercînd să priceapă ce se întîmpla. Uneltele se îndreptară către ea, oprindu-i-se în fața nasului. Le luă cu mîinile tremurînde: voința de a merge mai departe era foarte puternică. Ca atrasă de un magnet, tînăra alchimistă începu să sculpteze. Cu fiecare lovitură, blocul de marmură prindea formă: muchii, curbe, pliuri, șanțulețe. Nina era fascinată. Se simțea o sculptoriță adevărată, o artistă desăvîrșită, iar acel loc atît de misterios îi păru plin de fericire. Ochii îi scînteiau și, cu cît folosea dalta, cu atît mai mare era mulțumirea că realiza o operă de artă: o sculptură de o frumusețe divină. Nina făcuse o

siluetă de femeie, o balerină cu plete curgătoare și cu mișcări unduioase.

– Foarte frumoasă, foarte frumoasă. Pare vie, murmura Nina pe când făcea ultimele retușuri.

– Da, foarte frumoasă, repetă Vocea pe un ton grav.

Călugărul se apropiase pe la spate, nevăzut, și acum o privea. Nina se răsuci îndată și scăpă pe jos dalta și ciocanul.

– Ah, tu ești! Te așteptam, zise ea încercînd să nu-și vadăască teama ce o cuprinsese.

– Știu că mă așteptai. Eu sînt cel de care ai nevoie.

Călugărul dădu ocol statuii și o pipăi. Nina încerca să-i vadă chipul, dar gluga îl ascundea cu totul.

– Nu, eu nu am nevoie de tine! exclamă ea scrutîndu-i fiecă mișcare și răspunsul călugărului fu un hohot de rîs ce răsună prelung, făcînd să se cutremure ferestrele turnului.

– Ba sigur că ai nevoie de mine. Nu vezi? Acum ești o artistă. Fără mine, fără acest castel și fără aceste turnuri, tu nu ai fi ajuns atît de iscusită.

Vocea se liniști din nou.

Nina se simțea atrasă de acele cuvinte, dar, totodată, intuia primejdia ascunsă în ele. Nu știa ce să facă. Dacă asculta cuvintele călugărului însemna să se lase tîrîtă în Lumea Întunericului... dar ceea ce izbutise să facă era atît de frumos, încît nu voia să piardă acest prilej.

– Te-ai purtat urît cu mine. Data trecută ai cîntat foarte frumos la vioară, dar apoi te-ai răzvrătit. Acum ai realizat în scurt timp o adevărată operă de artă. Sper că acum ai încredere în mine, spuse călugărul apropiindu-se.

– Eu știu cine ești – răspunse tînăra alchimistă dîndu-se înapoi –, ești Vocea Persuasiunii și eu nu te voi asculta niciodată.

– Ești sigură? întrebă mieros călugărul.

– Foarte sigură... Acum lasă-mă să mă întorc la visele mele. Pleacă! Ești un coșmar!

Reacția Ninei nu îngrijoră nicidecum Vocea care, cu pași măsurați, se îndreptă către una dintre ferestre. Călugărul rămase întors cu spatele și continuă să vorbească privind afară. Cerul era spuzit cu stele și luna era rotundă ca soarele.

– Pot să-ți dau ceea ce vrei. Sînt cel de care ai nevoie. De ce nu mă crezi? E cu puțință să nu înțelegi că eu sînt adevăratul Bine?

Adus de spate și cu rasa pînă la pămînt, călugărul se întoarse și, desfăcîndu-și larg brațele, spuse:

– Vino lîngă mine. Frumusețea vieții aici este!

Nina înaintă fără să-și dea seama, dar, cînd fu la un pas de călugăr, scutură din cap, își aminti vorbele Etereei despre frumusețe și privi camera: avea formă de cerc.

„Cerc, cerc...” gîndi ea concentrîndu-se. „Asemenea Frumuseții! Frumusețea e ca un cerc.” Gîndul o lovi ca un fulger care îi străbătu ochii. Luă repede Imaginunda și o puse în fața călugărului.

Vechea oglindă neagră luă foc imediat și un urlet groaznic o înspăimîntă de moarte pe fetiță. Imaginea Vocii era monstruoasă, părea chipul unui căpcăun, al unui animal, al unei ființe scîrboase. Călugărul fugi urmărit de mii de vîlvătași ce ieșeau din oglinda în flăcări. Nina nu mai izbutea să o țină în mînă, căldura ei o ardea. Lăsă din mînă Imaginunda, care se sfărîmă în mii de cioburi, provocînd un incendiu înspăimîntător. Al doilea

turn fu cuprins de flăcări. Nina nu putea respira de fum, nu reușea să găsească ușa de ieșire și dădu peste sculptură, care se răsturnă rupându-se în două. Flăcările erau foarte înalte. Se simți pierdută!

Dând deoparte cioburile oglinzii și bucățile de marmură verde, încercă să-și facă loc printre limbile de foc, dar își pierdu echilibrul și se izbi de una dintre ferestre, care se sparse cu zgomot. Nu putu să se agațe de nimic; căzu din al doilea turn. Un zbor înfiorător în hăul unui loc fermecat, dar plin de capcane. Nina nu își mai simțea greutatea corpului, doar un suflu de vânt îi pătrunse în urechi în timp ce se prăvălea din turn strigând cu groază după un ajutor care nu venea de nicăieri.

Ochii ei mari și albaștri se deschiseră brusc. Picături de sudoare i se prelingeau de pe frunte pe gât și părul îi era răvășit. Întinsă în patul ei, rămase nemișcată câteva clipe. În întunericul camerei nu mai auzi nici un zgomot și se gândi că murise. Încercă să-și miște picioarele și mâinile și, în cele din urmă, înțelese că se isprăvisse coșmarul. Vocea dispăruse.

Aprinse lumina și se duse în baie, dădu drumul la apă în cadă și se cufundă în ea gândindu-se la iadul din al doilea turn. O experiență pe care nu ar mai fi putut-o uita niciodată.

Cînd, la opt dimineța, coborî în bucătărie pentru micul dejun, Liuba o privi bănuitoare.

– Ninocica, draga mea, ce s-a întîmplat? Ești palidă rău de tot.

Fetița se așează în tăcere și Bezeluța nu o mai întrebă nimic. Cunoștea chiar prea bine firea fetei: era leit profesorul Mișa.

Trasă la față, Nina ieși din vilă și se duse pe dată la căsuța alăturată să vadă dacă profesorul José se întorsese. Nici pentru el noaptea abia trecută nu fusese tocmai liniștită.

– *Hola*, bucuros de revedere!

Dascălul spaniol stătea în balansoar și ținea în mână un sul mare de hârtie îngălbenită.

– Profesore! Cum a mers?

Nina schiță un zîmbet: vederea profesorului José, care se simțea bine, îi readusese buna dispoziție.

– Am descoperit niște lucruri *muchos* importante și înfricoșătoare. Nu prea știu ce pui la cale, draga mea elevă, dar, avînd în vedere că în aventura asta alchimică au intrat și prietenii tăi, cred că e corect să-i informez și pe ei. Să-i înștiințezi imediat. La ora zece, ne vom întîlni cu toții în Salonul cu Șemineu și vom sta de vorbă cu calm, spuse profesorul cu o expresie mulțumită întipărită pe chip.

Tînăra alchimistă pricepu din zbor importanța documentelor pe care le strîngea profesorul în mînă, se dădu un pas înapoi și, cu glas abia auzit, zise:

– Leul Înaripat e viu. Și ne amenință.

– Îmi închipuiam eu! Dar nu vă fie teamă. O să vezi că în curînd Răului va fi înfrînt.

Profesorul închise ochii și continuă să se legene în balansoar. Nina îl privi și, o clipă, se gîndi că José știa prea multe lucruri. Făcea prea multe lucruri de unul singur. Îndoieli, îndoieli, mereu îndoieli... Gîndurile rele se mistuiră într-o clipită. Nu, Nina nu se putea îndoii de José. Nu avea nici un motiv să o facă.

La zece fix, întreg grupul de copii sosise și fetița Celei de a Șasea Luni îi privi drept în ochi și spuse:

– Am visat iarăși Vocea. A fost îngrozitor. Credeam că mor. Călugărul devine tot mai puternic.

Ochii albaștri ai Ninei se făcură aproape cenușii din cauza încordării, iar chipul ei palid îi sperie pe copii.

– Dar ți-a făcut ceva rău? Întrebă Fiore cu teamă.

– Vocea e Răul! Și încearcă să mă convingă. Face orice ca să mă târască în Lumea Întunericului. Mi-e teamă că n-o să mai am puterea să mă împotrivesc. De astă dată am învins mulțumită Imaginundeii, dar simt că persuasiunea se face tot mai puternică, explică tînăra alchimistă care, de cînd visa Vocea, se simțea destul de ciudat.

– Imaginunda? exclamă toți.

– Da, o oglindă neagră pe care mi-a dat-o Eterea.

Nina era tulburată rău și căuta un ajutor din partea prietenilor – le povesti ce se întîmplase în timpul ultimei sale călătorii pe Xorax și cîte mai avea de făcut ca să găsească A Treia și A Patra Taină.

– O să reușești! O să reușim! Împreună sîntem puternici, interveni Cesco punîndu-i o mîină pe umeri.

– Sper. Sper din toată inima. Dar și Leul Înaripat ne amenință. A fugit de pe coloană în noaptea de Anul Nou și mă tem că o să vină aici, la Vila Espasia, răspunse fetița Celei de a Șasea Luni ridicîndu-și capul.

– Leul n-o să intre niciodată aici. Sînt sigură, zise Roxy privind pe fereastră.

– Bine, bine, acum să stăm calmi. Cred că profesorul José ne va spune niște lucruri foarte importante, o tăie scurt Nina.

Și, în acel moment, în Salonul cu Șemineu intră dascălul spaniol.

Cesco se sprijini de ușă și își șterse cu grijă lentilele ochelarilor cu poalele puloverului, Dodo și Roxy se

așezară lângă foc, iar Fiore și Nina rămaseră în picioare lângă fereastră. José merse în mijlocul camerei, își dresе vocea și începu să vorbească:

– Am reușit să intru în Biblioteca Marciana deschizînd cu o andrea subțire încuietoarea unei ferestre micuțe ce dă spre curtea interioară. Nu a fost prea simplu, mă temeam să nu sune alarma. Dar totul a mers ca uns. Era întuneric beznă, așa că am aprins o lanternă și m-am orientat destul de bine în marea sală de lectură, apoi am străbătut o groază de coridoare și am urcat la etajul trei.

Povestea lui se făcea tot mai interesantă și copiii ascultau în tăcere.

– Așadar, cînd am ajuns în Cămăruța Documentelor Secrete, unde data trecută descoperisem hîrțiile care explicau natura magică și întunecată a lui Loris Sibilo Loredan, am căutat printre mii de hîrtoage distruse de praf și de umezeală alte cărți sau caiete care să vorbească despre familia marchizului. Nu am găsit nimic despre Alchicărțile de Tarot, dar documentele astea pe care le-am furat sînt cu adevărat importante.

Profesorul se ghemui pe jos și desfășură documentele pe covor. Copiii se apropiară privind curioși și văzură că în josul paginii foarte vechi era urma unei mîini înșingurate.

– Pe toate ciocolatele din lume! exclamă în cor cei cinci puștani.

Nina luă documentul din mîinile profesorului și îl citi repede.

– Un șarpe! LSL e un șarpe! Înțelegeți?

Tîna alchimistă nu mai avea stare.

Venetia, Anul Ocult 1599

DOCUMENTUM SECRETUM

*Subsemnatul, marchiz Loris Sibilo Loredan,
după felurite experiențe magico-alchimice,*

DECLARĂ că trăiește două vieți:

*Viata Omenească, în care își păstrează trăsături de Om,
Viata Șerpească, în care își păstrează trăsături de Șarpe.*

*Cinci șerpi îi vor fi sfatuitoari și vor veghea asupra
Casei de Oaspeți.*

**ÎN FAȚA SUPREMEI MAGII OBSCURE
JURĂ**

SĂ NU TRĂDEZE ÎN VECI ACEST

PACT DE SÎNGE

Marchizul Loris Sibilo Loredan

Dodo începu să tremure.

- Ș... ș... șarpe. Păi e g... g... groaznic!
- Să-l strivim!

Agresiva Roxy voia să rezolve problema o dată pentru totdeauna.

- Da' cum face să se transforme în șarpe? Întrebă Cesco.
- José își dresă din nou vocea:

- Calm. De fapt, ar fi trebuit să înțeleg chestia asta mai înainte. În biroul lui, la primărie, există câteva tablouri tulburătoare: înfățișează bărbați și femei cu capete de șarpe.

– Trebuie să-l oprim! Imediat!

Nina se plimba în sus și în jos, încercând să înțeleagă cum să-l oprească pe LSL.

– Uitați, mai e un document important care ne explică transformarea lui, spuse profesorul José și începu din nou să citească.

Venetia, Anul Ocult 1599

DOCUMENTUM SECRETUM

Transformarea din om în șarpe e dureroasă, dar necesară.

*E nevoie de **CUMUS ALIENTANT**.*

Formula alchimică e foarte greu de realizat, e nevoie de substanțe și lichide foarte rare.

*Două sute de grame de **QUANDOMIO FLUORESCENT**, opt litri de **VINTABRU AZURIU** și doi litri de **VINTABRU VERDE**, un kilogram de **SALLIA PITICĂ** și un virf de cutit de **TARTRU GALBEN**.*

Se pun la fiert într-un ceaun mare de piatră albă, timp de trei ore. Se lasă să se întărească și se mănincă șase linguri mari.

*Pulberea de **CUMUS ALIENTANT** trebuie păstrată în butoaie de cupru și aur.*

Transformarea din om în șarpe se va face în câteva secunde.

Pentru a redeveni om, este necesar să măninci alte șase linguri mari. Dacă nu se va întâmpla acest lucru, moartea va fi lentă: 30 de zile.

Nu există antidot.

Marchizul Loris Sibilo Loredan

Iată așadar dezvăluit secretul primarului-șarpe. LSL era cu adevărat primejdios. Și faptul că marchizul și Karkon își uniseră forțele împotriva Ninei și a prietenilor săi înrăutățea situația.

– Cumus Alienant... o formulă dificilă pe care nu o cunoșteam, zise Nina privindu-l pe profesorul José în ochi.

– Nici eu nu știam nimic, dar important e să avem aceste documente și să încercăm să-l învingem pe LSL, răspunse profesorul și imediat făcu o propunere: Trebuie să învățați să folosiți elementele alchimice, altminteri primarul și Karkon n-o să fie învinși în veci.

Ideea profesorului era foarte corectă și chiar și Nina îi dădu dreptate.

– Tr... tr... trebuie să facem experimente pr... pr... primejdioase?

Dodo își puse mâinile în cap și își scărpină nervos părul roșcovan, crescut acum după confruntarea cu copiii androizi care îl tunseseră chilug.

– Da, trebuie să știm să ne folosim de alchimie, spuse Roxy făcând un pas în față.

– Știți deja unele formule și eu vă voi ajuta să creați altele și să studiați efectele metalelor și ale lichidelor, adăugă profesorul.

– Mulțumesc, José, sînt sigură că ajutorul dumneavoastră va fi prețios, dar știți bine că nu putem dezvălui misiunea noastră.

Nina era stingherită și nu voia să îl jignească pe profesorul cel cumsecade.

– Nu vreau să știu nimic. Ți-am mai spus-o. Ceea ce pot face pentru voi o să fac fără să întreb nimic. Sigur e că

trebuie să-l oprim pe LSL și să înțelegem ce s-a întâmplat cu Leul Înaripat, răspunse José cu seriozitate.

– Da, da, Leul! repetă Roxy.

– Despre Leu vom vorbi mai apoi. Acum am alte lucruri în minte, spuse la repezeală fetița Celei de a Șasea Luni îndreptându-se către Salonul Dogelui.

Profesorul înțelese că trebuia să-i lase pe copii singuri, așa că ieși, în vreme ce ei se duceau în laborator.

– Iată, priviți, această carte e *Uroboros*. Vine de-a dreptul de pe Xorax. Mi-au dat-o Birov și Tadino, explică Nina spre uimirea tuturor.

– Uro ce? întrebă Roxy făcând ochii mari.

– *Uroboros*. Priviți, pe copertă e gravată imaginea unui șarpe. Cred că are ceva de a face cu LSL, fiindcă... vorbele Ninei fură întrerupte de un vuiet neașteptat care făcu să zăngăne ferestrele laboratorului. Copiii se strînseră unul în altul, închiseră ochii și își plecară capetele.

Systema Magicum Universi se ridică de pe masa de experimente, se deschise brusc în fața grupului și din pagina lichidă ieșiră patru triunghiuri de cupru care zburară spre Dodo, Roxy, Fiore și Cesco. Copiii le prinseră din zbor și Nina rămase împietrită.

Apoi Cartea vorbi:

Patru triunghiuri

de transformat

și, la urmă, un octogon și un pătrat

vor trebui să iasă ca rezultat.

Octogonul pe Uroboros să-l apăsăți,

iar pătratul

înăuntrul meu să-l aruncați.

Încercarea asta singuri o veți face,

*iar Ninei cu întrebările dați-i pace.
Un singur ajutor de la mine primiți:
Foc și Pulbere de Diamant
să folosiți.*

Cartea se închise și se așază din nou pe masă. Dodo, Roxy, Fiore și Cesco rămaseră cu gurile căscate și, strângînd fiecare în mîna cîte un triunghi de cupru, se întoarseră către Nina.

– Patru triunghiuri de transformat într-un octogon și un pătrat? Păi, nu-i cu puțință! zise Fiore plecîndu-și privirile.

– Da, e o problemă de geometrie, răspunse Cesco scărpinîndu-se după ureche.

– Oc... oc... octogon și p... p... pătrat. Sînt chestii gr... gr... grele!

Dodo își sprijini mîna de vîrfurile Piramidei cu Dinți de Dragon și privi fix pardoseala.

– Focul. Cartea Vorbitoare a spus că trebuie să ne folosim de foc. Dar cum anume? se întoarse Roxy către Nina care, năucă, își depărtă brațele și clătină din cap.

– Nu, nu, nu pot să vă ajut. Asta e o probă pe care trebuie să o treceți singuri. Numai așa vom putea ști ce stă scris în *Uroboros*. Vă rog, gîndiți și acționați cît mai repede.

Tînăra alchimistă se așază pe taburetul ei și răsfoi *Systema Magicum Universi*. Ar fi vrut să-și ajute prietenii, dar aceasta era prima probă alchimică adevărată pe care trebuiau să o treacă singuri.

Orologiul din laborator arată ora 18, 30 de minute și 25 de secunde. Cesco trase adînc aer în piept și apoi spuse:

– Așadar, trebuie să folosim aceste patru triunghiuri de cupru și să obținem un octogon și un pătrat. Acum, cu calm, fiecare din noi să se gândească la ce e de făcut și peste vreo două zile ne revedem aici, cu rezolvarea gata.

Nina dădu din cap și ceilalți fură și ei de acord.

Cîteva zile studiară singuri cum să rezolve problema și pe 5 ianuarie se reîntîlniră la vilă.

Nina era curioasă să afle cum rezolvaseră problema. Cînd ajunseră în laborator, Cesco spuse cu un aer preocupat.

– Nu am reușit să găsesc soluția. Dar cred că sînt pe aproape. Și voi?

Dodo, Roxy și Fiore clătinară din cap. Nici unul nu avea vești bune.

– Pîna mîine trebuie cu orice chip să punem punct poveștii ăsteia, insistă Cesco.

– Mîine? Păi e 6 ianuarie: e Boboteaza! zise Fiore.

În acel moment, Nina avu o idee:

– Voi reîncepeți școala peste cîteva zile, încă sînteți în vacanță, așa că aveți tot timpul să rezolvați formula alchimică. Puteți să le spuneți părinților că vă mutați aici, la vilă, și astfel ei se vor putea duce la muncă și voi veți avea mai multă liniște. Scuze că sărbătorim Boboteaza e perfectă!

– Da, sigur! Excelent! exclamă Cesco. Părinții mei și ai lui Dodo nu-și văd capul de treabă cu măștile și costumele pentru Carnaval.

Copiii se priviră unul pe celălalt și într-o clipită ieșiră din laborator și dădură telefon familiilor, convingîndu-și părinții să-i lase la Vila Espasia.

Bucuroși de răspunsul primit, se întoarseră în laborator, unde Nina îi aștepta nerăbdătoare.

Începură de îndată proba alchimică. Cele patru triunghiuri se aflau pe masa de experimente. Cesco luă niște foi de hîrtie și desenă triunghiurile unul lîngă altul.

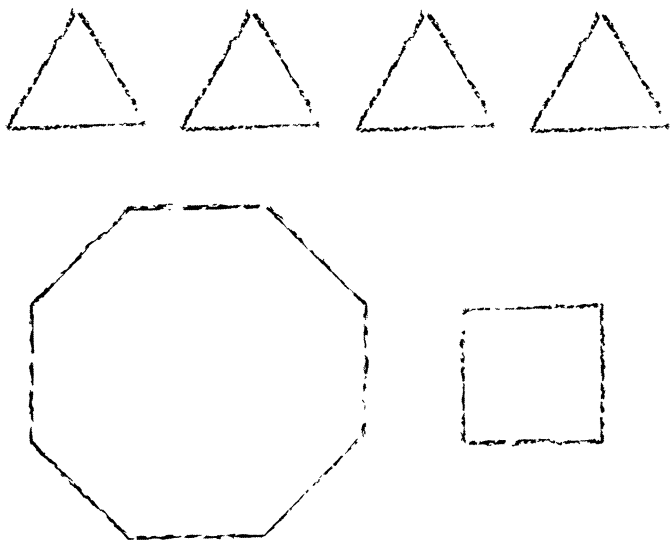
– Fiecare triunghi are 3 laturi, deci în total avem 12 laturi, fiindcă 3 ori 4 fac 12.

– Corect, răspunseră Roxy, Fiore și Dodo, în vreme de Nina asculta cu atenție.

– Dacă vrem să facem un octogon, avem nevoie de 8 laturi, zise Fiore.

– Așadar, ne rămîn 4, fiindcă 12 minus 8 fac 4, adăuga Roxy.

– P... p... patru, ca laturile unui pătrat, exclamă Dodo zîmbind.

– Corect, răspunseră ei în cor.

Așadar, copiii înțeleseseră că din cele patru triunghiuri se puteau face un octogon și un pătrat. Dar cum anume? Cum se puteau desprinde laturile care compuneau triunghiurile și cum se puteau uni pentru a forma celelalte două figuri geometrice?

Așa cum spusese *Systema Magicum Universi*, era nevoie de foc și de Pulbere de Diamant. Astfel, printre alambicuri, flacoane, sticlute și saci plini cu pietre prețioase, copiii începură să caute Pulbere de Diamant.

– Iat-o, e în vasul ăsta de argint, strigă Fiore.

Atunci Roxy luă cleștele cel mare care era agățat de peretele laboratorului, în timp ce prietena ei puneă într-un vas un pumn de Pulbere de Diamant. După ce aruncară pulberea în ceaunul unde fierbea amestecul de bază al formulelor alchimice (safir și aur), substanța deveni lichidă.

Cesco zvîrli înăuntru cele patru triunghiuri de cupru. Pe dată, cele 12 laturi se desprinseră una de alta și în ceaun pluteau acum 12 bare. Roxy le luă rînd pe rînd cu cleștele și le puse pe tava pe care o ținea Dodo. Abia atunci, Fiore cufundă în ceaun o pipetă mare, cu mîner în formă de pompă, și o umplu aproape în întregime. Apoi i-o dădu lui Cesco și acesta, apropiind tava de pompă, lăsă să se scurgă cîte o picătură pe fiecare dintre barele de cupru. În acest fel reușiră să unească opt bare: substanța alchimică funcționase ca un adeziv!

– Iaca! Am făcut octogonul! strigă Nina fericită.

Roxy luă octogonul cu cleștele și îl puse pe foc: figura geometrică deveni incandescentă și cuprul păru și mai strălucitor. Mai trebuia repetată o dată operațiunea: unire și restul de patru bare și pătratul se formă cît ai zice pește.

Dodo chiui și Fiore se puse pe sărit. Nina aplaudă bucuroasă:

– Bravo, bravo! Ați reușit. Nu era ușor să duceți la bun sfârșit această operațiune atît de repede.

Dodo puse pe masa de experimente tava cu octogonul și pătratul.

– Acum vine partea frumoasă, spuse Cescio transpirat tot.

Roxy ținea strîns în mîini cleștele și, cu mare grijă, luă octogonul și îl aruncă repede pe *Uroboros*. Coperta cărții se undui ușor și șarpele gravat pe ea păru a se mișca de parcă ar fi fost viu. Cîteva secunde mai tîrziu, fetița cea curioasă apucă și pătratul și îl aruncă peste *Systema Magicum Universi*.

În acel moment, Cartea vorbi încă o dată:

*Lăsați pătratul pe mine.
 Uniți-vă mîinile între voi
 și nu întrebați de ce. Mai apoi,
 sprijiniți-le pe carte unde șarpele e,
 apoi închideți ochii și gîndiți-vă repede.
 Octogonul transparent va deveni
 și atunci Uroboros va vorbi.*

Nina privea mulțumită: era prima dată cînd își vedea prietenii la treabă fără ajutorul ei. Isteți și curioși... așa i se păreau. Se gîndi că bunicul Mișa nu se înșelase în privința lor și că aventura pentru a salva planeta Xorax era tot mai frumoasă și plină de neprevăzut.

Ca de obicei, Dodo tremura de frică și Roxy îl fulgeră cu privirea. Cescio făcu un pas înainte și Fiore își întinse și ea mîinile pentru a le uni cu ale celorlalți. Făcură exact

ceea ce le ordonase Cartea Vorbitoare: închiseră ochii, își sprijiniră mâinile de *Uroboros* și, pe dată, octogonul de cupru se făcu transparent ca sticla.

Cartea trosni ca și cum ar fi fost de lemn și șarpele care își mușca coada, gravat pe copertă, începu să se frămînte, desprinzîndu-și gura de coadă. Cu cît se mișca mai mult, cu atît devenea mai mare. Mai mare și tot mai mare.

– Aoleuuu! strigară copiii în cor, depărtîndu-se de carte. Nina apucă Taldomul, gata să lovească acea jivină monstruoasă care prinsese viață în laborator. Era alb și avea ochii de aur, iar pe corpul bălos se vedeau limpede linii negre care ajungeau pînă jos, la coadă.

Șarpele avea o ditai căpățîna și, cînd deschise gura, ieși o limbă bifurcată de culoare violet.

– Eu sssînt Uroborosss. Șarpe ssstrăvechi și sssever. Sssînt sssimbolul eternității. Assscultați-mă! Nu admit greșeli. Mușcătura mea e mortală!

Dodo se ascunse sub masa de experimente, Fiore luă în mînă un baston lung și Roxy – cleștele cel mare, iar Cesco nu izbuti să facă un pas măcar – privea fix ochii încercuiți cu aur și cu argint ai marelui *Uroboros*. Nina păși în față și, îndreptînd Taldomul spre el, zise:

– Ce vrei?

– Vreau sssînge. Mult sssînge. De sssecole nu l-am gussstat.

Șarpele cel alb se mișca parcă dansînd, se unduia de-a dreapta și de-a stînga și gusta cu limba aerul din laborator.

– Pleacă! Întoarce-te în carte! Aici nu există sînge, strigă tînăra alchimistă din adîncul inimii.

– Dacă sssînge nu îmi veți da, veți avea necazuri mari de tot, sssă știți.

În timp ce vorbea, Uroboros se duse amenințător în fața ușii, împiedicându-i pe copii să fugă. Nina încercă să se lase pe vine ca să deschidă chepengul de la pivniță și să coboare în Acqueo Profundis, dar șarpele dădu o dată din coadă și răsturnă peste ea rafturile, făcând să cadă pe jos flacoanele de sticlă pline cu lichide alchimice foarte prețioase.

– Vrei sângele nostru? Îl vrei acum?

Glasul lui Cesco era slab, dar șarpele răspunse pe dată:

– Sssigur! Îmi sssînt de ajunsss câteva picături de la fiecare din voi. Nu-mi pare că cer prea mult, spuse el tîrîndu-se către Nina, care își duse Taldomul la piept și închise ochii.

Roxy luă un cuțit vechi pe care profesorul Mișa îl ținea în primul sertar al mesei și, plină de curaj, își creștă vârful degetului mare de la mîna dreaptă.

– Uite, ia-mi sângele și lasă-ne în pace! spuse fetița care avea ochii strălucitori, dar nu voia să lase să se creadă că era îngrozită.

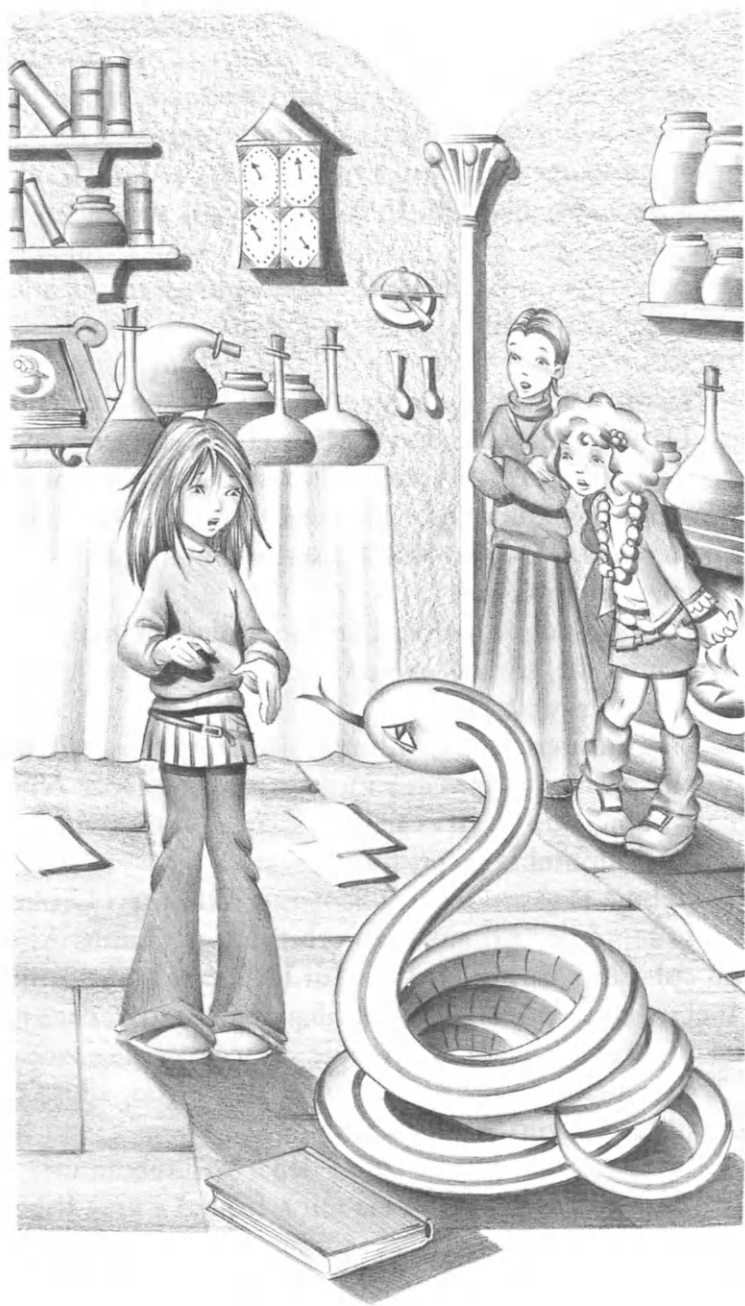
Uroboros se apropie, își scose limba violet și lipăi trei picături din sângele lui Roxy. Rana se închise imediat și copiii priviră neîncrezători degetul prietenei lor. Atunci, Nina luă și ea cuțitul și făcu la fel și tot așa, după ea, Cesco și Fiore. Doar Dodo nici nu voia să audă și stătea ghemuit sub masa de experimente, cu capul între mîini.

Șarpele se mișcă unduios și se duse lîngă băiatul cel timid.

– Mai trebuie doar sssângele tău. Nu mă mînia, o sssă te căiești.

Cesco luă cuțitul și se băgă sub masă.

– Te rog, Dodo, e doar o rană micuță, n-o să simți nimic. Îți jur. Uită-te la noi: sîntem toți nevătămați. Haide! Fă-o acum!

Dodo tremura, ca și cum ar fi fost cutremur. Luă cuțitul, închise ochii și se tăie în palma stângă. O rană mică de tot, dar de ajuns cât să curgă trei picături de sînge. Ținînd ochii închiși, simți limba șarpelui lingîndu-i mîna și atunci nu mai putu. Frica îl luă cu asalt, mai întîi se făcu roșu tot, apoi alb. În cele din urmă se prăvăli pe jos. Leșinat.

Uroboros se întoarse înspre carte, își lungi trupul și își răsuci capul către Nina, apoi se încolăci la loc și începu să vorbească.

– Găssșiți Insssula Clemente. Aduceți-mi Cumusss Alienant. Dar fiți atenți, cînd veți găsssi cinci șerpi veri de-ai mei, rossștiți acesste cuvinte. Nu trebuie sssă greșiți, altminteri mușcătura lor e mortală: Andaqua, Periona, Tinbara, Ganta, Ucoda. Sssînt numele lor și, îndată ce le vor auzi, ssse vor topi.

Uroboros închise ochii și se făcu mic, tot mai mic. Foarte mic. La sfîrșit, își luă locul pe coperta cărții, redevenind o simplă gravură.

Copiii nu-și credeau ochilor; se așezară pe jos, sfîrșiți, în vreme de Dodo își venea încet în simțiri. Doar Nina rămase în picioare în fața cărții cu șarpe și apoi, strîngînd din nou Taldomul la piept, spuse:

– Trebuie să găsim Insula Clemente, altminteri Uroboros o să se mînie. Ați auzit, a vorbit despre Cumus Alienant, substanța care îi îngăduie lui LSL să se transforme. O fi el un șarpe periculos și mai degrabă rău, dar, dacă ne ajută să-l învingem pe LSL, trebuie să facem ceea ce zice.

Roxy își ridică privirile și, cu un fir de glas, spuse că știa unde se afla Insula Clemente.

– E o insulă din lagună. Nu-i departe. Trebuie însă o barcă. Dar nu pot s-o iau pe aia mică, fiindcă e prea frig și

barca e descoperită. Trebuie să iau pe furiș barca tatei, care e mai mare. Dar n-o să fie simplu.

Cesco își îmbrățișă prietena.

– O să reușim. Tu ești foarte pricepută să cîrmești bărci și o să vezi că tatăl tău nici nu o să-și dea seama. Părinții noștri știu că sîntem aici, la Vila Espasia, și nici unul nu se va gîndi că, în toiul lui ianuarie, noi ne vom duce să facem o tură în barcă în mijlocul lagunei.

– Bine. Cînd voi fi gata, o să vă dau de știre. Acum mă duc acasă. Sînt frîntă.

Roxy se ridică de jos cu greutate și Nina îi strînse mîna.

– Așteptăm vești de la tine. Mergem toți să ne odihnim, avem nevoie de asta.

Fetița Celei de a Șasea Luni era mîndră de prietenii ei.

CAPITOLUL PATRU

Secretele Insulei Clemente

– Furate! Da' vă dați seama? Au furat documente secrete care mă privesc personal. Trebuie să-i omorîm! Să-i omorîm pe toți! M-am săturat de povestea asta.

Primarul Loris Sibilo Loredan era înfuriat și continua să miște din gît, în timp ce contele Karkon, așezat pe scaunul din biroul primăriei, îl asculta fără să clipească.

– Au intrat noaptea în Biblioteca Marciana și alarma nici măcar nu s-a declanșat. Nimeni nu și-a dat seama de nimic. Cum au făcut-o? Sînt niște nemernici. Niște hoți nemernici!

Lui LSL îi ieșeau ochii din cap de turbare. Urla și blestema atîta încît, deși ușa de la biroul său era închisă, funcționarii și gardienii primăriei auzeau totul.

– Marchize, nu te pierde cu firea! Vom acționa cît mai repede. Am trimis deja cuferele cu materiale celor trei androizi ai mei care, la un semn de-al meu, se vor pune în mișcare. Vladimir Amăgitorul studiază planul pentru a intra la Ferk, la Moscova, unde lucrează părinții Ninei, încercă să-l liniștească pe primar contele Karkon, dar LSL nu avea stare și nu se putea liniști.

– Da' nu-mi pasă nici cît negru sub unghie de părinții acelei micuțe vrăjitoare, strigă primarul. Dragul meu conte, trebuie să acționăm imediat! Au descoperit că sînt un Mag. Că de secole mă folosesc de magia neagră. Îți dai seama că ar putea spune tuturor venețienilor cine sînt cu adevărat? Risc să fiu băgat la închisoare. În temnițe sfîrșesc eu, și nu mucoșii ăia! – primarul era tot mai nervos și nimic nu părea a-l liniști. Ba am scris și Proclamația împotriva magiei. Am explicat că nimeni nu poate spune că există evenimente magice. Am făcut atîta tam-tam în jurul Leului Înaripat. Și acum? Acum eu sînt cel care se află în mare primejdie.

LSL își luă capul în mâini și își înălță ochii spre tavan. Privirile lui erau disperate.

– Leul Înaripat. Păi, e tot sub ascultarea mea, răspunse repede Karkon. Este o creatură a Răului și avem o înțelegere care îl leagă de mine pe vecie. O să vezi că ne va da și el o mînă de ajutor. Sîntem puternici. Sîntem de neînvins, spuse contele fluturîndu-și mantia violet. Apoi apucă în pumn Pandemon Mortalis și zise tare: Vom trezi Alchicărțile de Tarot. Eu le-am sporit forța cu Numerele-Magi folosind formulele Alchimiei Întunericului și Mecageometria. Șase dintre ele sînt cumplite, iar pe celelalte, pe cele bune, o să le lăsăm deoparte. Ce părere ai?

Ipoteza contelui îi plăcu lui LSL care bătu tare cu pumnul în tăblia biroului.

– Bine. Dar eu unul nu mai pot sta aici. Sînt în primejdie. Acum, mulțumită documentelor ăloră, vor fi descoperit adevărata mea fire. După-amiază o să mă mut în ascunzătoarea mea secretă și voi pleca în Peru, ca să controlez mina de aur pe care dumneata, dragă conte,

mi-ai dăruit-o. Trebuie să văd dacă totul merge uns, și apoi trebuie să mă duc și în Mexic ca să veghez asupra comorii mele. Comoară de o valoare neprețuită, despre care dumneata, conte Karkon, știi bine cât e de importantă pentru mine și pentru viața mea de Om-Șarpe. În Mexic, toți mă adoră și chestia asta mă umple de bucurie. Oricum – continuă LSL –, câtă vreme voi fi în călătorie, încercați să-i puneți cu botul pe labe pe mucoșii ăia din Giudecca. E oare cu puțință să nu existe vreo modalitate de a scăpa de ei toți dintr-o lovitură?

Vocea primarului se făcea tot mai agresivă și pînă și Karkon nu se prea simțea în largul lui privind-i gura, devenită acum largă și lucioasă.

Contele se ridică dintr-odată și îl salută pe LSL zicîndu-i:

– Du-te în ascunzătoarea dumată și, dacă o să am nevoie, știu unde te găsesc. Apoi pleacă liniștit. Ai încredere în mine. Îndată ce voi ajunge la Palatul Ca' d'Oro, îi voi da de știre preacredinciosului meu android Tupac, zis „cel Crud“, care îți va aștepta sosirea în Peru.

Marchizul rînji și, trecîndu-și mîinile prin părul cărunt, adăugă:

– Nina De Nobili va fi înfrîntă! Conte, dacă profesorul Mișa a fost ucis, soarta nepoatei sale iubite nu poate fi alta!

Planul ticluit de Karkon și de primar părea perfect. Contele știa bine că, de astă dată, Nina avea de înfruntat mari greutăți ca să pună mîna pe A Treia Taină. Da, acum, după Focul Atanor și Aerul Hauă, venise clipa să găsească Pămîntul.

Karkon furase A Treia Taină tocmai în Mexic și de bună seamă că Nina ar fi găsit formula magică pentru a o

desfereca. Dar acum diabolicul conte putea să stea liniștit, fiindcă în ținutul mayașilor avea să ajungă și LSL.

Copia Jambirului, medalionul magic care îți îngăduia să călătorești în trecut, nu îi mai slujea vicleanului Karkon. De data asta, Nina avea să dea piept cu Omul-Șarpe.

Dacă, pentru primele două Taine, tînăra alchimistă fusese cea care să hotărască momentul plecării cu Jambirul, acum Karkon știa care îi va fi destinația. Nina era prinsă în cursă! Și, chiar dacă ar fi izbutit să treacă și această încercare, descoperind formula magică pentru a desfereca A Treia Taină, ar fi dat peste o surpriză amară: contele pregătise o cursă mortală în Camera Vocii din palatul său.

Totul părea să meargă uns și Karkon se simțea puternic. În vreme ce mergea repede către Palatul Ca' d'Oro, vorbea de unul singur și o blestema pe tînăra alchimistă. Ajuns la palat, se duse iute în laboratorul K și luă legătura cu Tupac.

Androidul din Peru era gata să execute ordinele și, prin computer, răspunse pe dată.

– Vezi ca în cufărul pe care ți l-am trimis să fie toate cele de trebuință, îi scrisese repede pe tastatură Magister Magicum. Citește degrabă documentul și ia aminte la lucruri.

– E totul sub control, maestre. Cînd trebuie să acționez? întrebă androidul cel rău.

– Curînd! Du-te la mina de aur, stă să vină LSL! Dă-i ajutor! porunci Karkon.

– LSL vine aici? întrebă Tupac uimit.

– Da. Și nu pune întrebări. Știi că nu suport!

– Sigur, sigur, tastă repede androidul.

– Ai terminat cu somnolența. Și Vladimir a fost activat. Sper să nu mă dezamăgiți. A venit clipa să lovim o dată pentru totdeauna.

Contele ardea de nerăbdare.

– Pentru totdeauna, repetă crudul Tupac.

– Trebuie să nimicim o mică vrăjitoare alchimistă. Este o primejdie pentru victoria noastră. Citește documentul pe care ți l-am trimis! Conversația s-a isprăvit. Contactează-mă doar dacă e nevoie.

Karkon stinse computerul fără să mai adauge un cuvânt. Ochii lui diavolești se făcură mici și roșii; era sigur că o va învinge pe Nina și, mai înainte de a se apuca să studieze Alchicărțile de Tarot, se încredință că nu îl spiona nimeni. Se ridică și se duse să-i controleze pe Alvis și pe Barbessa care erau în Camera Planetelor. Își făceau de lucru cu bucățile de Moaleîntins, voiau să-i îmbunătățească formula după experiența dezastruoasă cu microfoanele lipite pe Vila Espasia.

– Să nu mă deranjeze nimeni! Mă întorc în laboratorul K. Spuneți-i lui Visciolo să stea de veghe în fața palatului, urlă el către cei doi copii, care își plecară capul fără să spună o vorbă.

Activarea Alchicărților de Tarot se dovedi o treabă anevoioasă. Dar Karkon era priceput și tehnicile Alchimiei Întunericului, împreună cu Numeromagia și Meca-geometria, funcționau de minune. În laboratorul K nu zbura nici musca. Contele se apropie de mobila de mahon de lângă computer, luă sipetul și îl deschise apăsând pe două pietre prețioase de pe capac. Înăuntru erau 12 foițe foarte subțiri de aur care înfățișau personajele magice inventate de LSL. Le puse una lângă alta pe pardoseala de marmură venețiană, apoi apucă Pandemonul Mortalis, îl

îndreptă spre ele și, cu o descărcare electrică, lovi șase dintre ele. Energia făcu foițele să strălucească și un firișor de fum violet se ridică pînă în tavan.

– Iată, cele șase Alchicărți de Tarot ale Răului sînt activate. O vor distruge pe Nina și pe amicii ei cei vicleni, spuse Karkon zîmbind; apoi, privind celelalte șase cărți, care corespundeau Binelui, își umplu gura cu salivă și scuipă pe ele. Voi nu veți trăi! Ați fost create pentru că Răul are nevoie de Bine, și invers. Dar eu voi răsturna această filosofie alchimică și voi face în așa fel încît să domnească doar Răul.

Karkon își desfăcu larg brațele și, urlînd de furie, dezlănțui fulgere și săgeți de foc prin tot laboratorul K.

Cele șase Alchicărți de Tarot Răufăcătoare și masculine conținute în foițele de aur începură să se miște ca să prindă formă, gata de luptă: Vor Suspensum, Trik Vesanus, Got Malus, Lec Turris, Sah Mortis și Nol Avarus. Nume care produceau spaimă și pe care Nina nu le cunoștea încă. Celelalte șase foițe neatinse de descărcarea electrică din Pandemon Mortalis rămaseră nemișcate și reci. În interiorul lor, adormite și inconștiente, se aflau Alchicărțile de Tarot Binefăcătoare și feminine, și tocmai acestea ar fi fost salvarea Ninei: Bea Sapientia, Ram Activia, Cil Vires, Sia Justitia, Qui Amas și Van Rota.

Contele nu-și închipuia că tînăra alchimistă avea cele douăsprezece cărți magice, iar cele șase Alchicărți de Tarot corespunzînd Binelui fuseseră în fapt activate și întărite cu formulele Alchimiei Luminii de către profesorul Mișa.

Între timp, la primărie, Loris Sibilo Loredan lăsase ordine precise subalternilor săi spunîndu-le că va lipsi o vreme și că, pentru orice problemă importantă, era obligatoriu să se adreseze contelui Karkon Ca' d'Oro. Se

sui în graba mare în ambarcațiunea lui privată, traversă Canal Grande și, în mare viteză, se îndreaptă către lagună; după vreo jumătate de oră de călătorie pe mare ajunse la Insula Clemente, o mică limbă de pământ plutitoare pe care nu se ducea nici un venețian din cauza vegetației sălbatice și a insectelor care o infestau dintotdeauna. Era foarte frig și pînă și copacii erau acoperiți de chiciură. Înfășurat în obișnuitul său palton lung și cu eșarfa din lînă galbenă la gît, LSL se îndreaptă către interiorul insulei.

Ascunsă între tufe de mur și stive de lemne se înălța o foarte veche clădire de onix negru, de formă cubică, în fața căreia își făceau veacul pisici, șerpi, scorpioni și păianjeni veninoși. Pisicile erau cu adevărat frumoase, toate de aceeași rasă creată în laboratorul propriu de către LSL care, dintr-un capriciu, vrusese să dea naștere unui fel de pisici speciale și foarte gustoase. Primarul mîncă măcar două pe zi. Erau mîncarea lui preferată! Negre, blînde, cu ochi albi și roz și cu păr lung, pisicile de pe Insula Clemente păreau niște șomoioage fără apărare. Pe cap, de la o ureche la cealaltă, aveau un semn: desenul unui șarpe alb. Nu erau slabe – dimpotrivă, trupul lor era destul de gras – și nu mieunau. Chiar așa, nu aveau glas. Erau mute. Așa le vrusese primarul cel pus pe rele.

Înainte de a intra în ascunzătoarea secretă, LSL luă o pisică, o apucă de grumaz și o sugrumă în cîteva secunde. Cu gura larg deschisă și ochii holbați spre cer, pisica nu putu nici măcar să scoată un sunet înainte de a-și da duhul.

Sătul și mulțumit de această masă pe fugă, LSL intră în casă, în locuința Omului-Șarpe, construită cu secole în urmă din lespezi și dale de onix negru, o foarte prețioasă piatră dură ce nu putea fi scrijelită.

Coridorul de la intrare, întunecat și umed, dădea într-o cameră octogonală, unde se găseau opt uși lăcuite în roșu, câte una pe fiecare perete, și avînd pe ele câte o tăbliță.

Fiecare dădea spre locuri misterioase. LSL deschise a șaptea ușă: acolo se găseau Șerpeștile Tomuri, biblioteca unde erau păstrate sute și sute de cărți și documente despre istoria alchimiei antice. După ce văzu că e totul în regulă, închise ușa și intră în camera a cincea, Șerpeasca Strădanie. Aici ținea el elementele și substanțele cu care crea Cumus Alienant: vase și carafe, flacoane și cuve mici erau frumos rînduite și însemnate cu o etichetă care le descria conținutul. Toate obiectele erau vii. Da, chiar așa, vii. Vorbeau și se mișcau, dar numai în interiorul Șerpeștii Strădanii. Nu aveau voie să iasă.

Camera nu avea ferestre și era luminată de cîteva lumînări de Ceară Gaia, un fel special de ceară care nu se topea niciodată. Abia atinse primarul vasul cu Quando-mio Fluorescent, o pulbere roz foarte fină, că obiectul și sări înainte, urmat de cuva de marmură cu patru labe cu Tartru Galben, o sare transparentă extrem de rară. Atinsă de LSL, începu să se legene încetișor, împreună cu bolul cu boabe lucitoare de Sallia Pitică.

– Nu v-a deranjat nimeni, așa-i? întrebă marchizul cu o umbră de bănuială în glas.

– Nuuuuu. Totul e foarte bine! răspunseră în cor obiectele care, măcar că nu aveau gură, tot izbuteau să vorbească.

Doar sticla cu Vintabru Azuriu nu se mișcă și nu vorbește.

– Și tu? întrebă LSL apropiindu-se, dar abia puse mîna pe sticlă și își dădu seama că era goală. Nici picătură nu mai era din lichidul azuriu.

– Cine a băut Vintabru Azuriu? răcni el.

Strigătul cumplit făcu să iasă din ungherele camerei zeci și zeci de scorpioni dolofani care se strecurară în crăpăturile podelei trecând peste picioarele lui Loris Sibilo Loredan.

– Scorpioni! Insecte afurisite! Voi l-ați băut! Știu bine că vă place. O să mi-o plătiți!

Marchizul ieși din cameră trântind ușa. Era într-adevăr mînios. Fiecare dintre acele substanțe alchimice necesare pentru a crea Cumus era rară și era cu neputință să găsească repede alt Vintabru Azuriu. Sigur, încă mai avea Cumus Alienant, dar curînd rezerva avea să se isprăvească.

În acel moment, LSL nu putea căuta vreo soluție și intră în grabă în camera a opta. Un loc întunecos, plin de pînze de păianjeni și mucegai pe ziduri, cu aerul îmbîcsit de un iz pătrunzător, un amestec de mirosuri dulcege și acre. În mijloc se găsea un tron de lemn cu încrustații fine și mîncat de trecerea anilor, pe peretele din stînga era așezat un butoi greu cu doage de cupru și aur, în jurul căruia se înnodau cinci șerpi galbeni. Văzîndu-și stăpînul, reptilele se ridicară drept în coadă și, în semn de salut, își plecară capetele. Erau Andaqua, Periona, Tinbara, Ganta și Ucode, străjile Cumusului Alienant, foarte prețioasa substanță păstrată în butoi.

Sîșîind și tîrîndu-se, se dăduseră în lături și LSL luă capacul de pe butoi, apucă lingura de argint și mîncă una după alta șase porții de Cumus. Se așază pe tron și închise ochii. Străjile observară totul, fără să se miște, cuprinse de adorație.

Substanța alchimică începu să-și facă efectul. Pielea lui LSL se zbîrci și deveni viorie, apoi, încet-încet, se făcu tot mai netedă și verde ca smaraldul. Cu ochii mereu închiși și

cu mâinile încheștate pe tron, LSL, pradă unor dureri foarte mari, începu să-și rotească gâtul tot mai repede.

Primarul părea de cauciuc. Transformarea era pe cale să se isprăvească. Trupul îi rămăsese de om, dar capul... era o țeastă monstruoasă, uriașă, de șarpe! O gură foarte lungă, două găuri în loc de nări și, pe cap, în locul părului alb, se iviră câteva pene argintii.

Un geamăt chinuit zgudui pereții camerei. LSL se zvîrcolea și asuda de durere. În cele din urmă, deschise ochii – roșii ca para focului. Căscă gura, își clătină gâtul lung și verde la dreapta și apoi la stînga, în vreme ce penele urmau mișcările capului.

Se ridică încet. Sub ochii străjerilor butoiului cu Cumus, LSL devenise Șarpele cu Pene, cel mai puternic dintre șerpii din lumea întreagă. Adorat și onorat de civilizațiile străvechi. Înveșmîntat într-o lungă tunică de mătase neagră, Omul-Șarpe înălță brațele, redeschise ochii și dispăru într-o lumină fluorescentă.

Tronul de lemn rămase gol și cei cinci străjeri se întoarseră tîrîndu-se pe butoiul de Cumus Alienant. Secretul Insulei Clemente trebuia păzit și nimeni, dar absolut nimeni nu ar fi trebuit să-i descifreze vreodată taina.

Curînd, mulțumită transportului spațiotemporal, Șarpele cu Pene avea să fie în Peru, alături de Tupac, androidul educat și activat de Karkon. Așadar, strategia pusă în aplicare de cei doi magi perfizi izbutise pe deplin.

– Haideți, urcați-vă repede!

Roxy era neliniștită. Era ora două după-amiaza și începea din nou să ningă. Pe o asemenea vreme, nu avea să fie deloc ușor să conducă barca mare cu motor a tatălui ei.

Fetița își ținea mâinile pe cîrmă și, imediat ce prietenii ei urcară la bord, porni motorul. Se făcură valuri și ambarcațiunea ieși din canalul care mărginea Vila Espasia și se îndreptă înspre lagună. Curajoasă, fetița-pilot nu micșoră viteza. Încercă să se orienteze după siluetele insulelor aflate la orizont și urmă ruta corectă pentru a nu sfîrși în apă mică și a se împotmoli.

Nina, Cescio, Fiore și Dodo ședeau la adăpost sub punte și erau zgîlțiiți fără încetare; barca înainta și luneca pe apă sărind de colo-colo. Roxy cîrmi brusc și se îndreptă către două geamanduri galbene, luminate; zăpada se cernea deasă, fulgii erau mari cît mingea de tenis și fetița avea mâinile înghețate, deși purta mănuși de lînă.

Cescio se ridică și ieși pe punte, lîngă ea.

– Mai e mult?

– Nu, am ajuns. Cele două faruri galbene pe care le vezi în fața noastră sînt de pe Insula Clemente. Anunță-i și pe ceilalți să fie gata să coboare, spuse curajoasa marinăriță.

Acostarea fu destul de complicată: lîngă mal nu erau pari de care să legi parîmele pentru a ține barca nemișcată și, abia după mai multe încercări, Cescio și Nina reușiră. Dodo le dădu niște lanterne, pentru orice eventualitate.

Insula era cufundată într-un fel de nor de praf și gheață, și doar lumina galbenă răspîndită de cele două faruri scotea la iveală părți din acel loc amenințător. Nu se vedea nimic și terenul era troienit de zăpadă, încît copiii înaintară cu greutate înfundîndu-și picioarele în covorul alb și moale de omăt. Singurul zgomot care se auzea era cel al apei ce bătea malurile insulei. O liniște fantomatică îi învălui pe cei cinci mici alchimiști.

– Ia priviți, aici sînt niște urme! Par de om. Dar... alături sînt și altele, mai mici. Poate că or trăi niște animale pe insula asta, spuse Fiore privind în jos.

– Să fim atenți! Se spune că aici trăiesc păianjeni și scorpioni foarte veninoși, îi tăie vorba Roxy care călcă pe ceva moale.

Îndreptă lanterna într-acolo și văzu că era vorba de o pisicuță.

– Ehe! E o mîță...

Abia sfîrși vorba, că și ceilalți își dădură seama că erau înconjurați de pisici negre.

– Dar s... s... sînt f... f... foarte frumoase, zise Dodo și luă una în brațe.

– Sărmanele. Sînt moarte de frig, tremură, dar nu miaună, spuse Nina mîngîind vreo două. Un motan măricel căscă gura, dar nu scoase nici un sunet, apoi își ridică coada și se gudură la picioarele fetei. Toți băgară de seamă că, pe cap, pisicile aveau un semn care îi neliniști: un șarpe alb.

– Trebuie să le ducem de-aici. E periculos! spuse Roxy.

O singură aruncătură de ochi și le fu de ajuns ca să înțeleagă ce soarta crudă le aștepta pe pisici. Semnul șarpelui era cît se poate de limpede. Iar LSL era, de bună seamă, un zbîr fără scrupule. Copiii fură de acord cu propunerea lui Roxy; doar Cesco se împotrivi:

– Păi unde le duci la ora asta? Să tot fie vreo douăzeci. Cine ia douăzeci de pisici. Și, în plus, trebuie să găsim Cumusul Alienant.

– Nu vă faceți griji, le duc la Grădinile Regale, de lîngă Piața San Marco. O să stea foarte bine, sînt acolo niște cuști construite special pentru pisici de Asociația de Protecție a Animalelor – și, spunînd aceasta, Roxy le luă

una cîte una și le puse în barcă. Apoi plecă iute ca fulgerul, strigînd:

– Mă întorc repede de tot. Să nu vă rătăciți.

Pas cu pas, cei patru prieteni se adînciră în inima insulei. Ceața deasă îi învăluia apăsător și doar mulțumită lanternelor izbutiră să nu se rătăcească. După vreo zece minute ajunseră la ciudata și vechea clădire de onix negru, înconjurată de tufișuri de mur și stive de lemne. Semăna a orice, numai a locuință nu. Ușa de intrare nu avea broască și, în mijlocul ei, se găsea un fel de orologiu cu litere în loc de cifre. Limbile, bifurcate, marcau literele S și L.

– Pare un mecanism făcut pentru a deschide ușa, spuse Nina atîngînd ciudatele limbi cu vîrfurile degetelor.

Cesco se apropie.

– Da, un orologiu cu litere. N-am mai văzut o chestie ca asta.

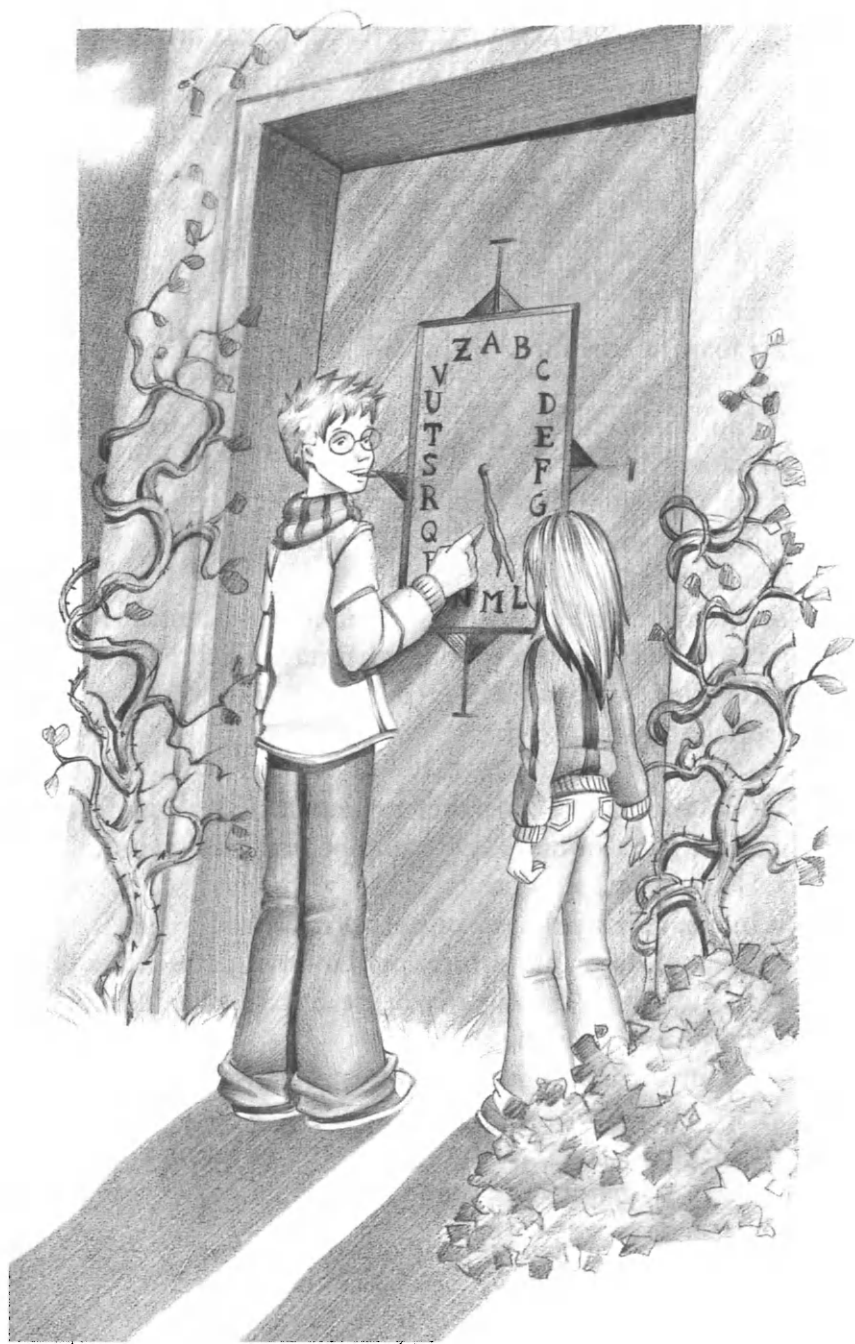
Nina mută o limbă către litera V, lăsînd-o pe cealaltă pe litera S. Nu se întîmplă nimic. Fiore clănțănea de zor; rafalele de vînt înghețat erau atît de puternice, încît nu se mai putea sta multă vreme sub cerul liber.

– Trebuie să intrăm. Aici e un ger de crapă pietrele, zise ea tremurînd toată.

Cesco învîrți ambele limbi și le puse peste litera K. Se auzi o pocnitură, dar ușa nu se deschise.

– Bravo. Poate că sîntem pe drumul cel bun, exclamă Nina.

Cesco încercă din nou. După K, puse limbile bifurcate peste litera L și se auzi o a doua pocnitură; apoi le puse pe S și din nou pe L. Băiatul descoperise repede cifrul pentru

a deschide ușa: cele patru litere care reprezentau inițialele numelor lui Karkon și Loris Sibilo Loredan.

Ușa se dădu la perete și cei patru prieteni intrară temători.

– E al naibii de frig aici înăuntru! Nu are încălzire? protestă, ca de obicei, snoaba grupului.

– Fiore! Isprăvește! Că doară nu mergem la o petrecere, o dojeni Nina.

Străbătură coridorul și, în cele din urmă, ajunseră în camera octogonală.

– Îmi amintește de ceva... zise Cesco îndreptînd lanterna către Nina.

– Da. Octogonul lui Uroboros! Poate că am ajuns unde trebuie. E nevoie de nervi de oțel, răspunse fetița Celei de a Șasea Luni, făcînd ochii mari.

– Nu-ți face griji. Acum sîntem și noi ucenici alchimiști. Am trecut proba și vom înfrunta și această încercare, zise Fiore care se simțea puternică, deși locul acela neospitalier îi făcea scîrbă.

Dodo tremura și abia-abia reușea să țină lanterna în mîină. Dar frica lui nu era ceva nou pentru prietenii săi.

– Unde s... s... sîntem?

– În casa Diavolului, răspunse scurt Cesco.

Nina înaintă prima și îndreptă lanterna către cele opt uși, citi cu atenție înscrisurile de pe fiecare și se îndreptă către Șerpeasca Strădanie.

– Să încercăm să intrăm. Liniște! spuse ea cu voce șoptită.

Abia trecură tinerii alchimiști pragul, că lumina lanternelor căzu pe pardoseală, unde se tîrau cu cozile ridicate zeci și zeci de scorpioni negri.

– Văleuuu, să fugim! urlă Fiore, dar Cesco îi puse imediat mâna la gură.

Dodo rămase nemișcat și, paralizat de frică, nu încercă nici măcar să strige. Nina scoase Taldomul și începu să lanseze limbi de foc asupra insectelor care, cuprinse de flăcări, se uciseră între ele înfigându-și acul veninos în spate. Un adevărat măcel. În Șerpeasca Strădanie părea să se fi dezlănțuit infernul.

Un clinchet ciudat le atrase luarea-aminte copiilor care dădeau la o parte cu piciorul carcasele scorpionilor muribunzi. Nina și Cesco își îndreptară lanternele către pereți, dar văzură doar niște obiecte pe rafturi și pe o bancă lungă.

– Plecați! Plecați! Plecați afară de-aici! – o voce plăpândă părea să vină de pe raftul cel mai de aproape.

Fiore se apropie și văzu o sticlă cu o etichetă pe care scria Vintabru Verde, care tremura ca și cum ar fi fost cutremur.

– O sticlă vorbitoare?! exclamă fetița dîndu-se înapoi.

Nina luă în mâini sticla care continua să zică „Plecați! Plecați! Plecați afară de-aici!“ Dar cum era cu puțință ca o bucată de sticlă, fără gură și neînsuflețită, să poată vorbi?

Era limpede că puștii se aflau în fața unei vrăjitorii nebunești.

– Vintabru Verde, așa te numești? întrebă Nina ținînd sticla cu gingășie.

– Da, răspunse ea pe dată.

– Eu, în schimb, sînt Quandomio Fluorescent – zise vasul care se găsea pe celălalt raft –, iar acela de acolo, din fund, este Tartrul Galben. E un bol și e mai degrabă timid.

Cesco își potrivi ochelarii pe nas ca să vadă mai bine, Dodo se sprijini de zid luînd aminte să nu mai fi rămas pe-acolo niscaiva scorpioni, iar Fiore rămase cu gura căscată.

– Bine, domnilor obiecte. Noi sîntem patru copii. Nu vrem să vă facem nici un rău, spuse Nina ținînd încă în mîină sticla de Vintabru Verde.

– Nu am mai văzut copii pînă acum. Noi îi știm doar pe marchiz și pe cei cinci străjeri, explică Quandomio Fluorescent cu un glas plîngăreț.

– A! Îl cunoașteți pe primar?

Cesco se apropie de vasul vorbitor și îl privi buimac.

– Primar? Nu, nu. Marchizul LSL, tutorele nostru. El este Creatorul nostru. Sîntem folosiți de el pentru a crea Cumus Alienant – explicația dată de Quandomio lămurii lucrurile.

– Da, de bună seamă! Sînteți elemente alchimice. Fără voi, LSL nu se poate transforma în Șarpe! exclamă tînăra alchimistă care, în șoaptă, le reaminti prietenilor săi de documentul secret găsit de profesorul José în Biblioteca Marciana: o foaie de hîrtie în care se vorbea despre substanțele care alcătuiau Cumusul Alienant.

– Și totuși, lipsește un element, observă Fiore mîngîind timidul bol de Tartru Galben, care păsea încet mișcîndu-și lăbuțele.

– Da... lipsește Vintabrul Azuriu, spuse șoptit Tartrul Galben.

– L-au băut scorpionii! Și LSL s-a mîniat foarte tare astăzi, preciză sticla de Vintabru Verde pe care Nina o pusese la loc în raft.

– Azi! spuseră în cor cei patru prieteni.

– LSL a fost azi aici? întrebă Cesco gîfîind.

– Da, acum cîteva ore. De ce? El nu știe că trebuia să veniți aici? Întrebă vasul Quandomio cu naivitate.

– Oh, ba da. Poate însă că nu ne aștepta. Nina încercă să abată discuția, dar atît fusese de ajuns ca puștii să priceapă din zbor că primarul era prin preajmă. Poate că îi spiona încă.

– Mulțumesc de conversație, zise Nina apropiindu-se de ușă împreună cu ceilalți. Acum ne ducem și noi, avem atîtea treburi de făcut. Salut, obiecte vorbitoare!

Cesco îl apucă pe Dodo de un braț și îl trase afară, Nina și Fiore se luară de mîină: li se auzeau clar bătăile inimilor înspăimîntate. Groaza că LSL i-ar putea face prizonieri pe Insula Clemente puse stăpînire pe grup.

Cînd ajunseră din nou cu toții în camera octogonală își dădură seama că prima ușă era întredeschisă. Aruncară o privire înăuntru și văzură umbra unei siluete gigantice care se mișca încetișor.

– Să fugim! Este LSL. S-a transformat în șarpe și acum ne va mîncă, zise Fiore dînd năvală spre ieșire... dar ieșirea nu mai era!

Camera octogonală se rotise în jurul axei sale, ascunzînd coridorul de intrare: un ciudat joc de uși și pereți se petrecuse fără știrea copiilor.

Nina o prinse din zbor pe prietena sa.

– Stai locului! Nu vorbi! exclamă hotărîtă fetița Celei de a Șasea Luni. Voi rămîneți aici, iar eu intru de una singură în camera aia. Umbra o să aibă de-a face cu mine.

Nina luă Taldomul în mîină și se apropie de prima ușă. Dar, înainte să poată intra, ușa se închise dintr-odată și nu se mai deschise.

Camera octogonală, ușile lăcuite cu roșu, obiectele vorbitoare și o umbră aducătoare de teamă: copiii se gândiră că au ajuns într-un labirint fără ieșire.

Cesco încercă să deschidă din nou ușa celei de a cincea camere, unde se aflau obiectele vorbitoare, dar nici aceea nu se deschidea. Nina și Fiore încercară să le forțeze pe celelalte, dar tot nimic. Toate erau blocate. Doar când Dodo răsuci clanța celei de a opta uși roșii, copiii descoperiră o nouă cameră, singura în care se putea intra.

– S... s... să intrăm sau nu? Întrebă timidul grupului.

Într-o clipă fură înăuntru. Prima senzație fu aceea că ajunseseră într-un loc groaznic. Mirosul acru și dulceag era puternic, iar lumina, foarte slabă. Copiii stăteau strânși unul într-altul și respirau greu, de teamă să nu se ivească din nou umbra monstruoasă. În mijlocul camerei văzură tronul vechi de lemn și, pe un perete, butoiul.

Nina păși înainte încet, mînuind Taldomul, ceilalți o urmară prevăzători. Se simțeau observați de acea umbră neliniștitoare, văzută cu cîteva clipe înainte. Un zgomot ciudat, sîcîitor, ca de ceva ce se tîrăște, îi atrase atenția Ninei, care își aținti privirea asupra tronului.

Cei cinci străjeri încolăciți pe butoiul cu Cumus Alienant se ridicară pe dată și, mișcîndu-și capetele înainte, îi amenințară pe copii. Gurile șerpilor erau larg deschise și limbile bifurcate se zbăteau primejdios.

– Străjerii! Șerpii lui LSL, strigă Cesco înspăimîntat.

– Numele! Trebuie să le spui numele! urlă Fiore pe nerăsuflăte.

Dodo o îmbrățișă pe Nina.

– N... n... nu mi le aduc am... am... aminte. Tu?

Era cuprins de panică și chiar și tînăra alchimistă rămase o clipă împietrită în fața ochilor vicleni ai străjerilor.

– Haide, Nina, vorbește! Spune numele! o îmboldi Cesco dîndu-se înapoi.

Doi șerpi se tîrîră de pe butoi spre picioarele fetei, care începu să tragă cu Taldomul. Nimic: nici măcar salvele de foc nu îi răneau!

Nina închise ochii și, cu fruntea îmbrobonată de sudoare, încercă să-și amintească acele cinci nume afurisite pe care i le spusese Uroboros. Dar prea era mare frica și memoria parcă i se topise toată.

O rafală de zăpadă și de vînt înghețat pătrunse pe neașteptate în cameră, străjerii se dădură înapoi și se așezară drepti în fața butoiului cu Cumus. Dodo se aruncă pe jos, Fiore și Cesco se lipiră de perete, iar Nina, întorcîndu-se cu repeziciune, își îndreptă Taldomul către ușă.

O umbră uriașă, însoțită de o arătare animalică, apăru între perete și pardoseală. Fetița îi fixa din ochi orice mișcare: cu cît înainta, cu atît se răspîndea în cameră un miros acru de animal sălbatic.

Dar nu era Șarpele cu Pene! Nu era LSL! Primarul ajunsese de-acum în Peru. Cine sau ce putea fi acel monstru?

Cu un salt și cu un răget înfricoșător, umbra apăru în cadrul ușii: era Leul Înaripat, în carne și oase!

Planul lui Karkon se împlinea de minune.

Din noaptea de Anul Nou, Leul de piatră reînviase și, în mijlocul furtunii de zăpadă, ajunsese pe Insula Clemente. Bestia își calculase bine mișcările pentru a-i ataca pe Nina și grupul ei de prieteni. Copiii erau prinși în

capcană și simțeau că sfârșitul le era aproape. De data asta nu aveau cum să mai scape...

Dinții groși și ascuțiți ai Leului așteptau doar să muște din carnea lor fragedă. Nina nu știa cum să se așeze: ca să-l poată ataca pe Leu, ar fi trebuit să stea cu spatele la șerpi. Dar, făcând așa, ar fi devenit o pradă ușoară pentru aceștia!

Se hotărî să se pună de-a latul și, mișcându-și repede Taldomul, strigă către ceilalți:

– Îndată ce Leul face un pas înainte, voi ieșiți de aici! Salvați-vă! Nu vă gândiți la mine!

Fetița Celei de a Șasea Luni își privi steaua din palmă: se făcuse neagră. Neagră de tot.

Cu ochii în lacrimi îl rugă pe bunicul să o salveze, să n-o lase să moară. Strigă numele Eterei, sperînd că Marea Mamă de pe Xorax ar putea-o auzi, dar își dădu seama că trebuia să înfrunte de una singură această nouă încercare.

Leul trase încă un răget și înaintă un pas către Nina, își îndoi ușor labele din spate și făcu un salt. Mica alchimistă trase o salvă din Taldom, dar rafalele de foc loviră doar pieziș Leul uriaș, care se așeză lîngă perete. Cesco și Fiore fugiră afară prin ușa deschisă, lăsîndu-l pe Dodo întins pe pardoseală.

– Fugi, fugi, urlă Nina către prietenul ei, fără însă a primi vreun răspuns. Poate că leșinase.

Trei străjeri se tîrîră către băiatul căzut în nesimțire. Din fericire, Fiore și Cesco fură mai iuți decît ei și îl scoaseră afară trăgîndu-l de picioare, mai înainte ca șerpii să-l fi putut mușca. În cele din urmă închiseră ușa. Nina era singură!

Leul sări pe neașteptate asupra ei și ea se feri chircindu-se la pămînt. Străjerii alunecară iute pe pardoseală și o

înconjurară. Capetele lor erau la câțiva centimetri de trupul ei. Cu o mișcare rapidă, apăsă de cinci ori pe ochii de goasil ai Taldomului și limbile de foc îi orbiră pe șerpii hidoși, care se ridicară ținându-se dreți în echilibru pe cozi. Nina se rostogoli de trei ori pe pardoseală.

În acel moment, șerpii deschiseră gurile și, în învălmășeală, în loc s-o muște pe fetiță, îl apucară pe Leul Înari-pat. Rănit, animalul se încordă pe dată: veninul puternic al celor cinci șerpi era mortal.

– Fă-mă să redevin de piatră... scapă-mă de vraja lui Karkon.

Leul rosti aceste cuvinte și Nina, care chiar că nu se aștepta să-l audă vorbind, se apropie în timp ce șerpii se retrăgeau înspăimîntați.

– Îți aduci aminte de mine? Leule... îți amintești că te-am salvat pe fundul mării punându-ți la loc în gură Potirul de Piatră? spuse Nina mângâindu-i coama deasă.

– Îmi amintesc. Dar eu trebuie să mă lupt cu tine. E o poruncă de la care nu mă pot abate. Înțelegi? – vocea obosită a Leului îi anunța moartea apropiată.

– Dacă redevii de piatră și vraja lui Karkon va fi desfăcută, ce se va întâmpla cu Potirul de Piatră pe care îl ai în gură? Știi bine că el ține sub control mareele și, ca atare, Veneția nu se poate scufunda.

Bătrînul Leu avu o scurtă tresărire, își mișcă aripile gigantice care se întăreau și, cu un efort supraomenesc, răspunse:

– Acum o să deschid gura. Tu țintește cu Taldomul Lux și apasă pe ochii de goasil. Nu te teme. Nu o să mă doară. Numai așa Potirul de Piatră va rămîne activ, cum a fost dintotdeauna. Eu voi fi eliberat de vraja blestemată și

Veneția va fi salvată. Făgăduiește-mi că mă vei face să mă întorc pe coloana mea.

Și, zicînd acestea, Leul își descleștă fălcile arătîndu-și colții ascuțiți și foarte albi. Nina privi cu milă la acel animal mare și vrăjit, îl văzu suferind și își aduse aminte cînd, în Egipt, în Țara lui Osiris, îl înfruntase călare pe spinarea Gughuiului. O emoție puternică luă locul răzburării și, cu mîinile tremurînde, se apropie de botul Leului care nu mai avea pic de forță.

– Vei redeveni de piatră și nimeni nu-ți va mai putea face vreun rău. Închide ochii... Luă Taldomul în mînă și trase în gura animalului muribund, apoi își puse capul pe burta lui și auzi inima Leului încetînd să mai bată. În cîteva secunde, părul, aripile, ochii, gura și dinții i se întăriră tot mai mult și Leul se făcu iarăși de marmură. Masiv, greu, impunător: animalul simbol al Veneției redevenise de piatră...

Poate că vraja karkoniană fusese destrămată. Poate...

Nina își înălță capul și privi la cei cinci străjeri care încă se mai agitau deasupra butoiului. Rosti cu furie numele lor: „Andaqua! Periona! Tinbara! Ganta! Ucode!“ Șerpii se scurseră ca apa și lîngă tronul de lemn apărură o baltă mare de lichid alb, rău mirositor.

– Prieteni, puteți intra. S-a isprăvit totul.

Nina deschise ușa și îi văzu pe cei trei strîns îmbrățișați.

– Ești vie! strigară ei fericiți.

– Desigur! Ce, vă îndoiați cumva? făcu ea, schițînd un zîmbet și ștergîndu-și sudoarea de pe frunte.

Cînd Fiore, Cesco și Dodo văzură Leul la pămînt, cu totul pietrificat, rămaseră înlemniți.

– E mort! L-ai ucis! zise Fiore atingîndu-i coada.

- A murit otrăvit de străjeri. Acum se odihnește în pace. Nu va mai putea face rău nimănui. Totuși, statuia trebuie să se întoarcă pe coloana ei istorică: trebuie să-i chemăm pe cei de la primărie ca să o ducă de aici, spuse Nina cu hotărâre în glas.

Luă celularul și telefonă la primărie, anunțându-i că statuia Leului Înăripat se găsea pe Insula Clemente. Nu-i dădu timp angajatului de la primărie să ceară informații suplimentare și puse capăt convorbirii.

Prietenii se priviră mulțumiți și, toți împreună, ridicară butoiul cu Cumus Alienant ca să-l ducă afară, în camera octogonală. Ușile coridorului reveniseră ca prin farmec la locul lor și copiii putură intra liniștiți.

Era ora cinci după-amiaza și, deși încetase să ningă, era un frig pătrunzător.

Între timp, la Palatul Ca' d'Oro, contele nu izbutea să se convingă de faptul că Nina și prietenii săi reușiseră să descopere Insula Clemente și, mai mult, să ia de-acolo pisicile lui LSL. O știa în mod sigur fiindcă Visciolo, plimbându-se pe lângă Grădinile Regale, a văzuse pe Roxy ducând mîțele la Asociația pentru Protecția Animalelor.

- Mucoși afurișiți. Nu poți avea o clipă de liniște! Dar acu' o să vadă ei... O să vadă moartea cu ochii!

Contele era cu adevărat furios.

- Stăpîne, eu aş avea o idee, făcu Visciolo ridicînd arătătorul mîinii drepte.

- Ce vrei? Ce spui? Îl fulgeră Karkon cu privirea.

- Marchizul LSL nu-i aici, pisicile grase și suculente sînt în Grădinile Regale, așa că noi am putea lua vreo trei, patru dintre ele pentru a ne salva androizii.

Propunerea macabră a Sașiului făcu să se ivească un zîmbet pe chipul uscat și diabolic al contelui.

– Perfect! Excelentă idee. Dă-i bătaie. Anunță-i pe gemeni: pînă mîine să-mi aduceți pisicile negre. Voi face un transplant de urgență. Voi lua inimile pisicilor și le voi pune lui Irene, lui Gastilo și Sabineei, care sînt în stare foarte gravă.

Magister Magicum se însenină. Măcar în această privință lucrurile merseseră bine.

CAPITOLUL CINCI

Descoperirea Alchicărților de Tarot

– Statuia Leului Înăripat în Insula Clemente?! Ce tâmpenie! îi răspunse cu răutate contele consilierului municipal care se prezentase gîfîind la palatul lui.

– Credeți-mă, conte, telefonul primit e demn de încredere. Vă cer autorizarea de a deplasa o barcă pentru a recupera statuia. Primarul lipsește și numai dumneavoastră puteți lua o decizie. Pe de altă parte, treaba asta cu Leul e atît de... consilierul fu întrerupt de conte care lovi cu pumnii în masă.

– Cîți știm de tărașenia asta? întrebă Karkon.

– Dumneavoastră, eu și paznicul primăriei care a primit apelul telefonic, răspunse consilierul cu o voce gîtuită.

– Era un glas de femeie? mai întrebă contele.

– Da, cred că da... consilierul era stingherit și nu știa ce să zică.

Karkon își mîngîie țacălia și apoi dădu ordinul:

– La miezul nopții fix mergeți de luați statuia Leului. Îndată ce vă întoarceți, s-o puneți pe coloana ei. Luați-o pe aia falsă, venețienii n-or să-și dea seama de nimic.

– Așa va fi. Noapte bună, conte!

Consilierul ieși degrabă, urmat de Visciolo.

Karkon se retrase în laboratorul K – voia să înțeleagă ce se întâmplase cu Leul și dacă vraja sa fusese destrămată.

Era aproape opt seara și afară începuse să fulguiască din nou. Experimentele și vrăjile contelui confirmară în câteva minute că Leul Înăripat nu îi mai dădea ascultare. Legământul dintre ei fusese încălcat și Karkon nu mai reușea să-și activeze vraja. Cuprins de o ură furibundă, ieși din cameră, nu spuse nimănui nimic și plecă trântind ușa cea grea. De unul singur, cu mantia violet fluturându-i în vânt, purcese în pas repede și traversă Piața San Marco, bătătorind stratul de zăpadă care o acoperea.

În acea seară de ianuarie, Veneția părea un oraș lăsat pradă Răului: pînă și dangătele clopotelor răsunau cu ecou pe străduțele înguste, prevestind numai rele. Nici laguna nu avea înfățișarea ei obișnuită: învăluită în negură, semăna tot mai tare cu o întindere de apă plină de viclenie și de moarte.

Pe malul Insulei Clemente, copiii erau gata de plecare. Cu mare greutate, Cesco și Dodo cărară butoiul cu Cumus Alienant. Tocmai atunci, Roxy traversa laguna în plină viteză; prora bărcii tăia valurile care se ridicau cu violență, spărgîndu-se de bordurile ambarcațiunii.

– Uite-o, priviți! E Roxy! exclamă Fiore care, cu privirea ei ageră, recunoscuse și pe întuneric farul bărcii.

În câteva secunde cei cinci prieteni fură din nou împreună și, cînd Cesco povesti ce se petrecuse pe insulă și ce se întâmplase cu Leul Înăripat, Roxy izbucni:

– LSL și Karkon o să înțeleagă prea bine că noi am fost. O să ne ucidă, sînt sigură.

Fetița cea curajoasă se așază din nou la cîrmă, în timp ce Nina și Fiore dezlegau parîmele care țineau barca prinsă de țarm.

– Haideți, așezați-vă la adăpost, sub punte. Pornesc motorul și ne întoarcem la vilă, zise Roxy începînd manevrele.

Butoiul cu Cumus era la loc sigur și barca începu să se miște. Rafalele de vînt și de zăpadă se făcură mai puternice.

Drumul de întoarcere nu fu ușor.

După nici un minut, cînd barca abia prinsese viteză, Roxy strigă ca o apucată:

– Farul de la proră nu mai funcționează! S-a spart. Nu pot să merg ca legată la ochi, riscăm să dăm peste un banc de nisip și să ne împotmolim.

Nina se ridică și ieși pe dată din cabina bărcii. Apropiindu-se de Roxy, îi zise:

– Pentru Dumnezeu, asta ne mai lipsea! Mergi încet.

Dodo își ridică ochii și îl privi pe Cesco.

– O s... s... să întîrziem. E b.... b... beznă.

Nina se întoarse lîngă prietenii ei și suspină:

– Da, și sper ca Liuba să nu înceapă să ne caute pentru cină. Cînd vom ajunge la vilă va trebui să născocim o minciună frumușică. Cu siguranță că o să ne întrebe unde am fost și de ce am întîrziat.

Valurile se spărgeau de bordurile ambarcațiunii făcînd-o să se clatine periculos. Rupți de oboseală, copiii ardeau de nerăbdare să se bage sub niște plăpumi calde și să doarmă. Dar călătoria dură două ore bune.

Două ore în care se petrecu și un alt fapt foarte grav. Un eveniment care avea să-i pună la grea încercare pe cei cinci tineri alchimiști și pe neștiutorul profesor José.

Cînd dascălul spaniol ajunsese la căsuța lui, era trecut de nouă seara. Văzu că grădinarul nu se afla acolo și atunci bătu la ușa vilei și își dădu seama că ușa rămăsese întredeschisă. Intră. O strigă de mai multe ori pe Liuba, dar aceasta nu-i răspunse.

– *Hola*, nu-i nimeni aici? strigă José apropiindu-se de scara în spirală.

Nu auzi nici un răspuns. Vila era pustie. Îi căută pe Nina și pe copii prin mai multe camere, dar nimic. Toți păreau să fi dispărut fără urmă.

– *Para todos los chocolates del mundo!* repeta el mereu, mai agitat ca niciodată. Intră în bucătărie și văzu că pe cuptor cina era deja pregătită, și atunci se gîndi că Liuba și Carlo vor fi ieșit împreună cu copiii ca să-și facă obișnuita plimbare de seară cu Adonis și Platon. În parte, José avea dreptate: dacă rusoaică, grădinarul și cele două animale chiar erau în parc, în spatele vilei, în punctul cel mai îndepărtat de intrare și, din acest motiv, nu își dăduseră seama de sosirea lui.

José se repezi în pragul ușii și privi afară: zăpada se cernea ca bumbacul, parcul era iluminat de felinare, nu se auzea nici un zgomot. Lumea părea să se fi oprit în loc.

Dintr-odată zări o siluetă ciudată care stătea dreaptă pe pod, dincolo de poarta de la intrare.

– Hei, cine sînteți? Ați văzut-o pe Nina, pe Liuba? strigă el cuprins de panică.

Silueta, înaltă și subțire, era nemișcată și stătea în ninsoare. José dădu fuga la poartă și, îndată ce personajul

cel misterios se apropie, își dădu seama că intrase într-un bucluc primejdios.

– Conte Karkon! Ce faceți aici?

José rămase cu ochii holbați în timp ce fulgii de zăpadă cădeau de-a valma peste el.

Magister Magicum scoase Pandemonul Mortalis și, fără să clipească, trase o limbă de foc care îl lovi pe profesor în umărul stîng. José se aplecă în față ținîndu-se de rană și apoi pași înapoi spre poartă, încercă să o închidă, dar contele, cu un salt de atlet, îl ajunse. Dascălul îi trase un pumn, Karkon se feri și reacționează pe dată dîndu-i un brînci profesorului, care căzu pe jos. Contele se aruncă asupra lui și, punîndu-i picioarele pe piept, îi ținti capul cu Pandemonul.

– S-a isprăvit, profesore! Puterea mea e atît de mare că tu nici măcar nu ți-o poți închipui. Acum te aranjez o dată pentru totdeauna – ecoul hohotelor de rîs ale lui Karkon se răspîndi prin tot parcul.

Într-o fracțiune de secundă îl lovi pe José cu o descărcare electrică. Trupul dascălului se cutremură și tresări ridicînd în aer zăpada care i se așezase pe haine. O ciudată peliculă violet îl învălui, lăsîndu-l ca de piatră: cu ochii holbați, gura deschisă, brațele încremenite. Karkon îl imobilizase. Nu murise, doar că trupul îi era înlemnit. Doar mintea și ochii îi rămăseseră vii: José putea gîndi și vedea, dar nu putea vorbi și nu se putea mișca.

Contele văzu că ușa vilei rămăsese deschisă, îl trase după sine pe sărmanul profesor și îl duse înăuntru.

Rîsul hohotit al lui Karkon îl alarmă pe Adonis care, jucîndu-se cu Carlo grădinarul, începu să latre. Dar nimeni nu-l putea auzi, fiindcă și Carlo și Liuba își puseseră căciuli cu urechi pentru a se apăra de frig.

Liuba se răsti la cîine, văzîndu-l tot mai agitat, și îi puse zgarda ca să nu fugă.

– Cuminte, stai cuminte! Plimbarea nu s-a terminat, încă zece minute și ne întoarcem, spuse ea mîngîindu-l pe cap.

Dar și Platon părea nervos și, cu o săritură, se cocoță pe craca unui pin mare făcînd să-i cadă Liubei în cap o grămadă de zăpadă. Carlo rîse și Adonis continuă să latre.

La cîțiva pași de ei se petrecea o adevărată tragedie. Karkon îl dusesse pe sărmanul José în vilă și, cînd ajunsese în holul de la intrare, privi în jur și își dădu seama că nu era nimeni acasă. Așadar, Vila Espasia, locul alchimic al detestatului profesor Mișa, era la dispoziția sa. Îl luă în brațe pe profesorul José, care pricepea totul, dar nu putea reacționa, și hotărî că avea să-l spînzure atîrnîndu-l de coloanele care duceau la scara în spirală.

– O să ai parte de-un sfîrșit groaznic – spuse el privindu-l în ochii măriți de spaimă –, o să atîrni ca un salam și n-o să poți nici măcar să urlî înainte de a te sufoca. Tu și copiii ăia nemernici ați întrecut orice măsură. Păi cum de v-a venit în minte să furați documentele secrete ale lui LSL? Doar voi puteați face așa ceva!

Spunînd acestea, urcă treptele să caute o frînghie, dar nu rezistă curiozității: ajuns în fața dormitorului profesorului Mișa, deschise ușa cu o lovitură de picior. Trase în piept mirosul de violete care învăluia camera strălucind de curățenie, deschise dulapul și cotrobăi prin sertare, dar nu găsi nici măcar un capăt de ață. Atunci își îndreptă privirile spre draperiile de catifea roșie și văzu că erau împodobite cu șnururi groase aurite.

– Perfect! O să mă folosesc de astea! exclamă el mulțumit.

Cuprins de nebunie, smulse cu violență un șnur și, înainte de a se întoarce la scara în spirală, ca să-l spînzure pe José, traversă încăperea și ajunsese în coridorul care ducea către Camera Oglinzilor, un loc pe care îl știa foarte bine pentru că acolo se luptase cîndva cu Nina. Ușa era închisă și nu izbuti s-o deschidă nici măcar dînd în ea cu piciorul. Era nevoie de cheia în formă de semilună, dar pe aceea o avea numai mica alchimistă.

Profesorul José era tot de piatră. Învăluit în malefica peliculă violet, se simțea ca o larvă. Karkon lăsa șnurul aurit și se hotărî să-l pună pe jos pe profesorul José, ca să se poată folosi nestingherit de Pandemon Mortalis și să tragă în broasca de la ușa Camerei Oglinzilor. Voia să intre și să se ascundă acolo. În acest fel, cînd Nina avea să ajungă la vilă, ar fi ucis-o fără probleme. Aruncîndu-l pe jos pe profesor apucă rău Pandemonul și, cînd trase în broască, un mănunchi de raze arzătoare îi ajunse drept în față. Din instinct, își duse mîinile la ochi, dar razele care se reflectaseră din ușă îl loviră din nou. Orbit și plin de sînge, se îndepărtă clătîindu-se. Cu Pandemonul încă în mîină, se sprijini de ziduri și încercă să-și aline durerile cumplite care îl săgetau. Se întoarse în camera profesorului Mișa și se opri în fața patului cel mare cu baldachin. Ochii îi erau injectați cu sînge și din gură îi curgeau bale violet, scîrboase. Se șterse cu poalele mantiei și, răsufliînd din greu, îi blestemă pe Nina și pe bunicul ei.

Rănit de focul propriului Pandemon, Karkon se simțea tot mai rău și, pentru prima dată în viață, plînse. Da, din

ochii mîrșavului conte izbucniră lacrimi de acid care, ca ploaia, se prelinseră pe chipul său povocîndu-i niște arsuri cumplite. Pradă mîniei și suferinței, scoase un urlet neomenesc și, acoperindu-și capul cu mantia, dispăru într-un nor de sulf. José, tot mai înspăimîntat, îl văzu pe Magister Magicum dispărînd. Ar fi vrut să se miște, să se ridice și să caute ajutor, dar n-o putea face. Se gîndi că Liuba avea să vină curînd și l-ar fi îngrijit, dar lucrurile nu se petrecură deloc așa. Nimeni nu înțelese ce anume se întîmplase în seara aceea blestemată.

Mai erau doar două ore pînă să bată miezul nopții. Statuia Leului avea să fie curînd din nou la locul ei, pe coloana din Piața San Marco, dar Karkon dăduse greș și turbarea lui sporise fără măsură.

De cealaltă parte a orașului, în lagună, puștaniile încă navigau în bătaia valurilor; fără proiector, era foarte greu să se miște în siguranță și Roxy nu izbutea încă să vadă luminile de pe Giudecca. Buzele celor cinci copii se făcuseră vineții de frig, Dodo strănuta fără încetare, Fiore tușea îngrijorător, Cescio avea frisoane, iar Nina nu mai reușea să-și miște mîinile și picioarele de cît erau de înghețate.

– O nebunie. Chiar că sîntem nebuni, zise Cescio aranjîndu-și ochelarii pe nas.

– Păi, da, ai dreptate, dar trebuia să descoperim locul secret al lui LSL. Nu crezi? răspunse Nina clănțănind.

Fiore își plecă privirile și se strînse în Dodo. Cînd ajunseră la Vila Espasia trecuse de miezul nopții și dădaca rusoaică se întorsese din plimbarea în parc cu Adonis și Platon, dar nu-și dăduse încă seama de cele întîmplate lui José.

Obosiți, înfrigurați și înfometăți, puștanii tîrîră butoiul cu Cumus în holul de la intrare, dar numai ce intrară, că o și văzură pe Liuba în cămașă de noapte, cu bigudiurile în păr și privirea aspră.

– Unde ați fost? Eram gata-gata să le telefonez părinților voștri, spuse ea dînd din mîini.

– Trebuia să aducem acasă butoiul ăsta, răspunse Nina.

– Butoi? Ce faceți cu el? Ce conține? Întrebă curioasă dădaca rusoaică.

– Liuba, ăsta e unul dintre lucrurile alea pe care nu pot să ți le spun – fetița Celei de a Șasea Luni îi făcu ochi dulci, dar Bezeluța se mînie.

– Gata cu ciudățeniile astea! Ești mai rău decît bunicu-tău. Și, în plus, nu-i bine deloc ca niște copii să hoinărească noaptea, răsună glasul dădacei și Dodo strănută tare.

Ghemuiți lîngă șemineul din Salonul Portocalilor, copiii se încălziră. Liuba pregăti cinci căni de ceai fierbinte și tăie o plăcintă bună și pufoasă. Adonis și Platon erau foarte nervoși: pisica sări pe butoi, iar cîinele amușina dîndu-și ochii peste cap.

– Trebuie să ducem Cumusul în laborator, zise Nina.

Roxy se apropie de ea și, cu oboseala întipărită pe chip, exclamă:

– Acum mîncăm și ne încălzim. Apoi vom duce butoiul la Uroboros. Însă, mai întîi, vreau să mă odihnesc oleacă. Sînt frîntă. Nu am mai condus niciodată barca în asemenea condiții: noaptea, fără proiector și în mijlocul unei furtuni de zăpadă.

Din cauza agitației, nimeni nu-și dădu seama că, doar cu cîteva ore mai înainte, în vilă se petrecuse o tragedie.

Pe de altă parte, Karkon nu lăsase nici o urmă a trecerii sale pe acolo, iar corpul profesorului José era la etaj, în coridorul care ducea în Camera Oglinzilor, un loc unde Liuba nu mergea niciodată fiindcă respecta vechea interdicție a profesorului Mișa. Doar Nina, numai ea, avea intrare liberă în cameră și, deși José încercase să trimită telepatic chemări de ajutor, tînăra alchimistă nu simți nimic.

În fața focului din șemineu, copiii vorbiră în șoaptă despre cele întîmplate și, în timp ce Fiore își spunea părerea, Nina observă că unul dintre cele cinci colțuri ale stelei din palmă se făcuse negru. „Ciudat – gîndi ea – doar un colț! Oare ce-o vrea să însemne asta?”

Fetița Celei de a Șasea Luni nu știa răspunsul și le arătă mîna celorlalți patru. Cesco ridică din umeri, Dodo clătină din cap și nici Fiore și Roxy nu știau ce să spună. Era limpede însă că îi păștea o primejdie. Dar care?

Nimeni nu-și putea imagina urîta pățanie a profesorului José. Soarta îi era pecetluită, așa cum îi spusese bunicul Mișa Ninei. José trebuia să moară? Nu putea fi salvat? Nina nu știa nimic și sărmanul dascăl era lăsat la voia întîmplărilor.

Liuba le luă tuturor temperatura, dar, cum și lui Cesco temperatura îi revenise la normal, se duse la culcare ruptă de oboseală, jurîndu-i Ninei că avea să fie mai severă. Îndată ce fură singuri, copiii luară butoiul cu Cumus Alienant și îl duseră în laborator. Uroboros aștepta cu nerăbdare substanța alchmică, dar toți erau prea zăpăciți, așa că amînară pe a doua zi întîlnirea cu șarpele din carte. Noaptea trecu aproape liniștită, deși Nina nu izbuti să se odihnească bine: era încordată din

cauza stelei înnegrite, se temea să nu viseze Vocea Persuasiunii și se gîndea că în curînd contele Karkon și LSL aveau să se răzbune pentru toate. Și pentru Leul Înaripat redevenit de piatră. Prea erau multe gîndurile și problemele care i se învîrteau prin minte. Singurul lucru pe care nu reuși să-l intuiască era că viața profesorului José se afla cu adevărat în primejdie. Trupul profesorului era acolo, la cîțiva metri de cămăruța ei, dar Nina nu avu nici o presimțire, nici o viziune.

Nemișcat și învăluit în scîrboasa peliculă violet, profesorul José se gîndea cum să se elibereze, își rotea ochii de-a dreapta și de-a stînga și, în întuneric, încerca disperat să-i trimită Ninei un mesaj. Nădăjduia ca micuța lui elevă să dea de el, dar acest lucru nu se întîmplă.

A doua zi, la micul dejun, fetița Celei de a Șasea Luni și ceilalți încercară să obțină iertarea Liubei: îi făcură cafeaua, curățară bucătăria și dădură cu aspiratorul pe covoare. Din cînd în cînd, Bezeluța zîmbea văzîndu-i cum își dădeau silința, dar nu voia să-i ierte cu una, cu două. La unsprezece dimineața ieși la cumpărături și-l întîlni pe grădinar.

– Profesorul José nu a venit acasă azi-noapte, zise Carlo.

Liuba ridică din umeri spunînd:

– Că doară nu mai e un copil! O să vezi că va veni azi la prînz.

Dar, de astă dată, Bezeluța se înșela.

Cu ochii încă încercănați după o noapte agitată, cei cinci copii intrară în laboratorul vilei: trebuiau să isprăvească operațiunea Cumus Alienant. Puseră butoiul lîngă

masa de experimente și cartea Uroborosului începu să vibreze. Octogonul de cupru gravat pe copertă se luminează și micul șarpe alb începu să se miște și să se mărească, așa ca și prima dată. Uroboros se reîntorsese!

– Bine, văd că ați reușit sssă aduceți Cumusssul Alienant, sîsîi el, mișcîndu-se ca un val. Apoi își apropie capul de chipul Ninei și, deschizînd larg gura, zise: Tu ssstai pe loc! Doar ei vor trebui sssă-mi dea assscultare!

Tînăra alchimistă făcu doi pași îndărăt și se duse lîngă ceaun, pe cînd ceilalți așteptau ca Uroboros să vorbească din nou. Aceasta era o altă încercare alchimică pe care Cescos, Dodo, Roxy și Fiore trebuiau să o treacă.

– Ridicați butoiul și aruncați încetișor Cumusss pe mine. Nu vă fie teamă. Eu mă voi transsssforma în Om. Dar...

– Dar???... întrebare ei în șoaptă.

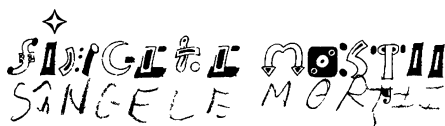
– Aruncați Cumusssul și o sssă vedeți!

Șarpele alb scutură din cap și apoi se încolăci pe carte acoperind-o cu totul, închise ochii și așteptă.

Cescos și Roxy, ajutați de Dodo și de Fiore, ridicară butoiul greu, îl aplecară într-o parte și substanța alchimică se scurse pe Uroboros, care rămase nemișcat. Muntele de Cumus Alienant acoperi cu totul marele șarpe alb, mirosul acru și dulceag se răspîndi prin tot laboratorul și copiii își acoperiră nasul. Nina privea curioasă scena, pînă ce, la un moment dat, Cumusul fu înghițit de carte, cu șarpe cu tot.

Un vuiet, un nor gălbui – și pe masă apărură patru sticlute foarte ciudate. Înalte de vreo 20 de centimetri și

smălțuite în alb, erau închise ermetic cu un dop roșu și aveau, toate, aceeași etichetă:

– Sîngele Morții! exclamă cei patru copii.

– E un lichid foarte periculos, zise pe dată Nina, pășind înainte.

– Da. Știm – răspunse imediat Cesco –, îmi amintesc bine. Explicația se găsește în Carnetul Negru al bunicului tău.

– Da, și provoacă moartea aparentă. Trebuie băute doar cîteva picături, alminteri... Nina se făcu lividă, frica îi ridică un nod în gît. Își privi semnul din născară din palmă și văzu că nu se înnegrise de tot, ci doar într-un colț.

– Nina, te temi pentru noi? O să murim? întrebă Roxy uluită.

– Mă tem, veni răspunsul fetei.

– Să m... m... murim?

Dodo nu voia nici măcar să atingă vreuna din sticle, dar Cesco luă una pentru sine și pe celelalte trei le dădu prietenilor.

– Voi patru, doar voi patru. De ce?

Nina era tot mai tulburată și ardea de nerăbdare să întrebe *Systema Magicum Universi*. Și așa făcu.

– Carte, de ce Dodo, Fiore, Roxy și Cesco trebuie să bea Sîngele Morții?

Cartea se deschise și pagina lichidă se ilumina în verde.

*În călătoria la care vă înhămați
sticlele de Sîngele Morții să luați.
Dar numai cei patru prieteni îl vor bea
de amenințarea unui crud tiran pentru a scăpa.
Eterea așteaptă A Treia Taină, impacientată,
așa că plecarea nu mai poate fi amînată.*

– Carte, trebuie să plecăm chiar acum?

*Dacă vă veți întoarce vii,
un lucru oribil veți descoperi.
Salvarea unui prieten de trebuință
atîrnă de a voastră iscusință.*

– Salvarea unui prieten? Cine? Întrebă Nina speriată.

*Nu pot fi foarte precis
fiindcă soarta de-acum a decis.*

Tînăra alchimistă o întrerupse brusc:

– Soarta? Care soartă? Carte, explică-mi mai clar!

*Pentru mine, viitorul este deja pătruns,
dar pentru tine trebuie să rămînă ascuns.
Alchimistă ești acum pe deplin,
dar trebuie să înfrunți orice destin.
Nu poți să faci nimic acum,
prietenul să ți-l întorci din drum.*

– Nimic? Dar cine e prietenul ăsta? Spune-mi, nu poți să-mi răspunzi așa! strigă fetița.

Dar *Systema Magicum Universi* continuă să vorbească de parcă n-ar fi auzit cuvintele Ninei:

*Acum deschide ochii de tot
și scoate pachetul
cu Alchicărțile de Tarot.*

Auzind vorbele „Alchicărți de Tarot“, și ceilalți făcură un salt înainte. Cartea nu voia să mai spună nimic despre misteriosul prieten care trebuia salvat și schimbase vorba la o altă problemă importantă: cărțile magice.

– În sfârșit, voi putea ști ce anume conțin cele douăsprezece cărți pe care mi le-a trimis bunicul. În sfârșit, voi înțelege ce anume a inventat LSL.

Glasul Ninei redeveni cristalin. Fără a-și privi prietenii care stăteau în spatele ei, scoase pachetul de cărți, desfăcu bentița care le ținea laolaltă, puse totul pe masă și întrebă:

– Carte, ce sînt aceste Alchicărți de Tarot? Cum se folosesc?

*Aruncă pachetul deasupra mea
fără a te mai întreba.
Apoi, palmele ți le întoarce către înalt
și fă un mic salt.*

Nina urmă porunca dată și Cartea făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse pînă atunci: se închise și se ridică de pe masă, apoi se roti în jurul axei sale cu o viteză amețitoare, dînd naștere unui vârtej foarte puternic care formă o mică trombă de aer de culoare verde fluorescent.

În cele din urmă, *Systema Magicum Universi* se așază din nou pe masa de experimente și din pagina lichidă

ieșiră cărțile magice, una lângă alta, formînd un imens evantai care ocupa aproape tot peretele laboratorului. Da, chiar așa, niște cărți enorme, înalte de un metru și late de cel puțin 40 de centimetri. Erau, cu toatele, treisprezece! Prima carte înaintă către Nina, care o citi dintr-o răsufare. Conținea explicația Alchicărților de Tarot create de Loris Sibilo Loredan, cu adăugirile Magiei Oculte introduse de Karkon Ca' d'Oro despre Alchicărțile de Tarot Răufăcătoare masculine. Așadar, Nina avea în față marea și importanta modificare pe care bunicul Mișa o săvîrșise în privința Alchicărților de Tarot Binefăcătoare feminine.

Pagina lichidă se iluminează iarăși și apărură scrisul:

*Citește foarte concentrată,
aceasta e o lecție alchimică adevărată.
Cu personajele pe care le vei vedea acum
va trebui să te întâlnești pe drum.
Una cite una cărțile va trebui să le studiezi,
altfel a Șasea Lună nu vei reuși să eliberezi.
Bine și Rău – e lucru știut –
unite-s prin fire de nevăzut.
Împrăștie Întunericul ce vrea deșertăciune!
Cîndește-te la Binele ce vrea înțelepciune!
Nu-i ușor aceste lucruri să le înțelegi,
de tine depinde să acționezi.*

– Carte, sînt pregătită! Ce anume trebuie să fac? Întrebă Nina punîndu-și pe pagina lichidă mîna cu semnul în formă de stea.

De astă dată, din *Systema Magicum Universi* apărură o scrisoare din partea bunicului Mișa.

*Lorax – Mirabilis Fantasio –
Sala Marelui Consiliu*

Moia Ninocica,

Rosteste aceste șase nume: *Trik Vesanus, Got Malus, Lec Turris, Vox Suspensum, Sah Mortis, Nol Avarus.* Sint Alchicărțile de Tarot Răufăcătoare masculine pe care Karkon le-a făcut mai puternice folosind Numerologia și Mecageometria. Privește cu atenție fețele personajelor și citește-le puterile alchimice. Nu te speria.

Apoi rosteste celelalte șase nume: *Bea Sapientia, Ram Activia, Qui Amas, Cil Vires, Van Rota, Sia Justitia.* Sint Alchicărțile de Tarot Binefăcătoare feminine și se opun celorlalte șase. Am reușit să le descopăr folosind Alchimia Luminii.

Acum citește totul, te rog. Învată pe de rost și țin minte corespondentele astrale ale fiecărei cărți: e important. Apoi stringe pachetul de cărți și țin-l mereu cu tine. Pentru a combate cărțile Răufăcătoare trebuie să arunci în ele cu cărțile Binefăcătoare. Fiecare își are contrariul său. Studiază și dă-ți silința.

1004104

Bunicul Misa

– Pe toate ciocolatele din lume! E greu, exclamă tînăra alchimistă. Făcîndu-și curaj, rosti primele șase nume. Cărțile Răufăcătoare zburară către ea și Nina le prinse cu gingășie una cîte una. Erau oribile. Unele figuri aveau trăsături pe jumătate de om, pe jumătate de animale, altele erau îmbrăcate cu haine foarte ciudate, ba chiar una înfățișa de-a dreptul un turn. Puterile tuturor a fuseseră sporite de Karkon și erau cu adevărat periculoase. Figurile erau nemișcate, dar înfățișarea lor stîrnea groază.

Prietenii Ninei erau tulburați și priveau fără să respire acele imagini înspăimîntătoare. Apoi fetița Celei de a Șasea Luni rosti cele șase nume ale Alchicărților de Tarot Binefăcătoare. Cărțile zburară ușor ca niște fulgi și, de astă dată, Nina zîmbi. Erau personaje foarte frumoase și foarte liniștite, femei cu înfățișare foarte drăgălașă care transmiteau forță și seninătate. Era și figura unei roți, ba chiar și a unui tigru.

– Extraordinare. Abia aștept să le văd în acțiune, exclamă fetița pipăind cărțile magice care, odată citite, se micșorară la loc redevenind ca la început. Nina refăcu pachetul și îl puse pe masa de experimente, gîndindu-se deja la clipa cînd avea să le folosească.

– Așadar, dacă am înțeles eu bine – spuse Nina adresîndu-se celor patru prieteni –, cînd voi întîlni o Alchicarte de Tarot Răufăcătoare va trebui să arunc în ea cu cartea Binefăcătoare care îi corespunde. De exemplu, dacă sînt atacată de Trik Vesanus, un om negru și osos care vorbește cu o voce ascuțită și se folosește de Sticla Fărîmicioasă, trebuie să arunc împotriva lui Alchicartea de Tarot

Binefăcătoare care i se opune, adică Bea Sapiientia, o călugăriță foarte inteligentă.

În timp ce vorbea, cei patru copiii o priveau înlemniți de frică.

– Și dacă arunci o carte greșită, ce se întâmplă? întrebă Cesco aranjându-și ochelarii.

– Nu știu, răspunse Nina nedumerită.

– Hai că-i bine! Eu am impresia că viitoarea noastră călătorie va fi cu adevărat periculoasă, spuse Roxy încrucișându-și brațele pe piept. Tu trebuie să știi să folosești Alchicărțile de Tarot și noi trebuie să bem poțiunea de Sîngele Morții. Nu-s deloc liniștită.

– Nici eu, adăugă Fiore mîngîindu-și pletele.

– V... v.... vă supărați d... d... dacă eu nu v.... v.... vin?

Dodo nădușea și pe chip i se citea frica.

– Ați înnebunit? Vreți să mă lăsați singură? Nina ridică vocea și, întorcîndu-se către *Systema Magicum Universi*, spuse: Nu mă puteți părăsi așa. Acum ați devenit și voi alchimiști. Avem o înțelegere, un legămînt. Nu vă amintiți?

– Sigur, sigur, cel al Prieteniei Trainice, răspunse Cesco, apoi se apropie de prietena lor, o îmbrățișă și îi arătă, mîndru, rubinul pe care îl ținea mereu în buzunar.

– Nu o să te lăsăm de una singură, spuse brusc Fiore.

– Nu, cu siguranță, nu-i așa, Dodo?

Și Roxy înțelese că nici unul dintre ei nu putea da înapoi.

Cei cinci copii erau gata de plecare. Așadar, căutarea Celei de a Treia Taine putea începe.

CAPITOLUL ȘASE

Patru sticle pentru moartea aparentă

Orologiul din laborator arăta 11, 50 de minute și 7 secunde. Nina se așeză pe taburet și privi Jambirul, medalionul de pe Xorax care curînd avea să-i poarte pe ea și pe prietenii săi către o străveche civilizație din trecut: după Insula Paștelui și Egipt, îi aștepta un alt tărîm care trebuia descoperit.

Fetița Celei de a Șasea Luni era îngrijorată: unul dintre cele cinci colțuri ale stelei pe care o avea în palmă era tot negru, iar *Systema Magicum Universi* nu îi dăduse răspunsuri clare despre misteriosul prieten care trebuia salvat. Să fi fost vorba despre cineva din grup? Această ipoteză era prea tulburătoare.

Nina se gîndea și se temea. „Nu! Nu-i cu putință să fie vorba despre ei! Și totuși, Uroboros a lăsat cele patru sticle de Sîngele Morții care provoacă Moartea Aparentă. Poate că, într-adevăr, cineva ar putea să moară!“ Tînăra alchimistă se temea de ce era mai rău. Îi crăpa capul de

prea multe gînduri: călătoria căreia trebuia să-i facă față acum se arăta foarte periculoasă.

Cesco rupse tăcerea și, apropiindu-se de butoi, zise:

– Haideți, să mergem în Acqueo Profundis. Nu putem sta aici fără să facem nimic! Sîntem gata de plecare.

Fiore își privi tovarășii și, cu obișnuitul ei aer înfumat, își spuse părerea:

– Da, sîntem gata. Putem merge și în locuri sălbatice, vād că noi patru purtăm blugi. În pantaloni, și noi fetele putem să ne mișcăm fără probleme – apoi, arătînd-o pe Nina, adăugă: ea, ca de obicei, poartă salopeta plină de buzunare cît toate zilele.

Tînăra alchimistă se ridică încet de pe taburet, îi aruncă lui Fiore o privire piezișă, trase adînc aer în piept și, strîngînd în mînă Jambirul, se adresă celorlalți:

– Haideți, curaj! Frica nu ne poate opri. Țineți strîns sticlele! Știți bine că va trebui să le folosiți.

Ce fețele înnegurate, ceilalți o urmară și, cînd coborîră în laboratorul de sub lagună, îl găsiră pe Max foarte concentrat. Scria o scrisoare. Cui?

Curioasă ca niciodată, Roxy se apropie, dar bunul android ascunse la spate foaia de hîrtie.

– Nimeni nu poate citi! exclamă el înfuriat.

Nina îl privi bănuitoare, și atunci Max se apropie de ea și îi șopti:

– E o zcrizoare pentru mătușa ta Andora. Promite-mi că o z-o expediezi la Madrid.

Nina zîmbi și îi făcu cu ochiul. Bunul android se îndrăgostise la prima vedere.

– Bine, bine, îți promit. O voi expedia mâine, dar acum ajută-ne să plecăm. Trebuie să ne folosim de Jambir, spuse ea mângâindu-i țeasta lucioasă și cheală.

– Foarte bine, răspunse Max vesel, rotindu-și urechile în formă de clopot.

Dar, tocmai când Fiore se apropia de *Străzile Lumii*, atlasul care le arăta localitatea unde urmau să meargă, ecranul cel mare din laborator se iluminează. Era Eterea. Marea Mamă Alchimistă trebuia să-i transmită Ninei un mesaj important. Toți se opriră dintr-odată și priviră imaginea strălucitoare a celui chip atât de fascinant și ciudat.

Mesajul telepativ începu:

*Bună ziua, Nina 5523312,
un tărîm solar te așteaptă
și multe vor fi capcanele.
Ține minte să iei cu tine Alchicărțile de Tarot
și Primul Tratat al tău despre androizii lui Karkon.
Verifică dacă ai în buzunare țevușca roșie.
Fii atentă și gîndește-te de fiecare dată
cînd va trebui să acționezi.
Această călătorie nu va fi ușoară.
Folosește-te de puterea Taldomului Lux
și încrede-te în intuiția ta.
Încurajează-ți prietenii,
știi bine că vor trebui să bea sticlele
care provoacă Moartea Aparentă.
Dar asta e o altă încercare alchimică
pe care va trebui să o treceti.*

*Și acum du-te, Jambirul e pregătit.
Aștept vești de la tine.*

Nina nu avu timp să pună nici măcar o întrebare: ecranul redeveni negru și imaginea Etereei dispăru pe dată.

– Prieteni, Eterea mi-a spus că nu va fi o călătorie ușoară, zise ea cu o voce îngrijorată.

– Ș.... ș... și ea z... z.... zice că va fi o c... c... călătorie p.... p.... periculoasă, spuse Dodo bîlbîindu-se mai mult ca de obicei.

– Acum am înțeles. O să fim uniți și o să vedeți că o să reușim, răspunse Nina sec.

Verifică dacă avea țevușca roșie în buzunarul de la salopetă și, făcînd acest lucru, își aminti perfect că acel obiect se ivise în mod magic pe cînd îl studia pe androidul Tupac. Nu le explică nimic prietenilor săi, nu era timp. Dar înțelesese că în curînd avea să se lupte cu Omul-Robot și poate și cu vreuna dintre Alchicărțile de Tarot Răufăcătoare. Strînse la piept Taldomul, puse Jambirul pe *Străzile Lumii* și se concentrează.

Max se așează lîngă carte, întînzîndu-le copiilor petalele de mysil, sticluta cu Cinabru, lichidul compus din argint viu și sulf. De-acum știau cu toții cum să facă pentru a putea zbura în trecut. După ce mestecară florile și băură opt înghițituri din poțiunea alchimică, puștaniî își simțiră picioarele ridicîndu-se în aer, iar Jambirul deveni luminos, în vreme ce paginile din *Străzile Lumii* începură să se răsfoiască în mare viteză. Se desprinseră trei pagini și Nina le prinse din zbor, strigînd:

– Mexic! Mergem în țara mayașilor. Va fi frumos!

Vocea fetei se răspîndi prin întreg Acqueo Profundis, Max își salută prietenii, care fură supti de un cerc de lumină roșie. Vîrtejul colorat îi tîrî către tunelul unde spațiul și timpul se anulau. Ca prin farmec, se treziră zburînd în cerul albastru. Pe dată auziră cîntecul Gughiului – pasărea măiastră a Celei de a Șasea Luni filfia fericită din cele patru mari aripi aurite. Într-o clipită, copiii fură pe spinarea păsării, iar aerul înțepător le mîngîia chipurile zîmbitoare.

Nina înălță Taldomul și strigă:

– Haide Gughi, A Treia Taină va fi a noastră!

Gughiul cîrmi brusc, intrînd într-o mare de nori pufoși, albi și trandafirii. Dedesubt se vedea doar o întindere nemărginită de apă ca peruzeaua: Oceanul Atlantic. Călătoria către necunoscutul tărîm al soarelui începuse și curînd steaua Ninei avea să se înnegrească de tot. Răul sedea la pîndă.

În acest timp, la Palatul Ca' d'Oro era mare agitație. În Camera Torturilor, Alvis și Barbessa împungeau cu niște fiare ruginite trei pisici sărmane de pe Insula Clemente pe care izbutiseră să le prindă în Grădinile Regale.

– Fii atent! Cocoșat afurisit, mă doare! – se plîngea contele, dar Sașiul făcea tot ce-i stătea în putință pentru a-i ostoi durerile, punîndu-i pe obraji și pe frunte niște alifii magice și frunze de Iarbă Medicinală.

De fapt, Karkon nu petrecuse o noapte ușoară: atacul împotriva profesorului José fusese dus la bun sfîrșit, dar nici contele nu ieșise nevătămat. Arsurile provocate de descărcarea electrică a Pandemonului Mortalis, la care se adăugaseră lacrimile acide, îl desfiguraseră. Devenise și

mai abitir un monstru de urîţenie, iar cicatricile din care curgea puroi nu se vindecau, în ciuda îngrijirilor lui Visciolo.

– Stăpîne, aveţi răbdare, veţi vedea că în vreo două ore rănilile se vor închide, spuse Saşiu! încercînd să-i aducă alinare.

– Două ore! Nu pot sta aici atîta vreme. E nevoie să transplantez inimile de pisică în trupurile androizilor. Dacă nu o facem acum, riscăm să-i pierdem.

Karkon era nervos şi, cu un gest de mînie, aruncă deoparte feşele şi medicamentele.

Se ridică din pat pipăindu-şi faţa plină de bubuliţe şi sînge.

– Mă voi vindeca! Acum haide în Camera Torturilor. Trebuie să mergem înainte! îi spuse el sec servitorului, care se năpusti să deschidă uşa camerei pentru a-i face cale liberă.

Coborîră împreună scările şi intrară repede în Camera Torturilor: totul era pregătit pentru oribila intervenţie chirurgicală. Pisicile aveau privirea pierdută şi zgîriau zăbrelele micilor cuşti în care fuseseră închise. Dar, pentru ele, nu exista nici o posibilitate de salvare.

Fără pic de milă, contele le hăcui una cîte una şi le luă inimile. Erau calde şi pulsau în mîinile lui. Ținîndu-le în palmele lui aspre, le puse la înmuiat într-un recipient şi, deşi formula alchimică ştiută cerea mult timp ca să se întărească şi să fie bune pentru transplant, Magister Magicum nu mai vru să aştepte. După cîteva minute le transplantă în piepturile lui Irene, lui Gastilo şi al Sabineei care, acum, erau pe ducă. Nu mai funcţiona nici un circuit şi microcipurile erau toate scoase din uz.

– Sper să funcționeze, altminteri îi arunc la gunoi pe androizii ăștia stupizi! Am de gând să creez alții, mult mai puternici și mai rezistenți, spuse Karkon cu dispreț, aruncînd pe jos pensetele și bisturiul cu laser.

Operația părea reușită. Contele plecă din Infirmerie lăsîndu-i îngroziți pe gemeni și pe Visciolo. Alwise și Barbessa se apropiară de cei trei copii abia operați.

– Sînt încă sub efectul anesteziei. Să sperăm că inimile pisicilor ăloră afurisite o să funcționeze, ziseră ei.

Karkon urcă scările bodogănind; umbra i se proiecta pe zidurile umede și scorojite, iar furia lui lăsa să se întrevadă lucrurile rele. Cînd intră în camera lui, scoase un strigăt animalic care cutremură întreg palatul, făcînd să se zguduie pînă și coloanele masive. Contele descoperise că Nina și grupul ei plecaseră deja: copia Jambirului se iluminase, ceea ce însemna că tînăra alchimistă era pe cale să aterizeze în Mexic, unde se afla ascunsă A Treia Taină. De astă dată, Karkon nu o putea urmări fiindcă nu era în deplinătatea forțelor sale, rănilor de pe față nu-i îngăduiau, de bună seamă, să ia parte la alte lupte și, în plus, trebuia să controleze ce se întîmplase pe Insula Clemente. Coborî ca o furie în laboratorul K și deschise computerul ca să ia legătura cu Tupac.

Androidul era în tovărășia Șarpelui cu Pene, în mina de aur de la Machu Picchu, cetatea antică din Peru, pe care Karkon o dăruise vicleanului marchiz LSL ca să fie de acord să devină primar al Veneției. LSL avea o înfățișare cu adevărat înspăimîntătoare, dar Tupac nu era nicicum impresionat.

Șarpele era concentrat să controleze munții de pepite și le punea pe cele mai mari într-un sac, în vreme ce

androidul privea cu luare-aminte cele trei obiecte pe care le găsisese în cufărul trimis de conte: o carte cu harta Mexicului, un amplificator de strigăte numit Cocafoon și Marea Slemmă, o secure magică foarte ascuțită. Îndată ce Karkon activă circuitele de legătură, Tupac deveni foarte atent.

– Vă ordon să mergeți pe dată în Mexic. Explică-i marchizului că Nina și ceilalți sînt deja acolo. Trebuie să vă grăbiți – intră anunțul în circuitele din creierul lui Tupac, care îi dădu imediat de știre marchizului.

Pe botul îngrozitor al Șarpelui cu Pene se ivi un zîmbet: ardea de nerăbdare s-o nimicească pe nepoata profesorului Mișa. Lăsa jos lingourile de aur, își lungi gîtul și își deschise gura enormă, făcînd să se rotească afară limba bifurcată.

– De data asta n-o să ne scape! Sînt cel mai tare dintre șerpii din lume și mucoșii ăștia mici nu vor putea să mă învingă. S-au dus în regatul meu, pe pămîntul mayașilor, unde orice lucru se află în puterea mea, spusese el sîsîind.

Tupac își încleștă dinții puternici și albi, își miji ochii negri și strălucitori, își trecu mîinile prin părul negru ca pana corbului și tastă răspunsul pe micul computer pe care îl avea incorporat în el:

– Imediat, stăpîne. Ne transferăm imediat.

– Citește harta și folosește cu chibzuință instrumentele pe care ți le-am trimis. Nu mă dezamăgi. Ține minte că, folosind Cocafoonul, vocea ta poate sfărîma și pietrele, iar Marea Slemmă nu dă greș cu nici o lovitură. Alchicărțile de Tarot Răufăcătoare au fost activate. LSL să se

pregătească să le vadă în acțiune! explică Karkon întrerupînd comunicarea.

Contele nu voia ca Omul-Șarpe să afle că la Veneția erau probleme și că puștanii descoperiseră reședința secretă de pe Insula Clemente. Nu ar fi folosit la nimic să-l pună pe jar.

Androidul își umflă pieptul și își arată mușchii de la brațe și de la picioare. Pielea îi era închisă la culoare și transpirată: părea un amerindian adevărat. Apăsă pe tastele pe care le avea pe mijlocul pieptului, aprinzînd astfel sferile și piramidele pentru a activa transferul. În jurul lui Tupac și al Șarpelui cu Pene se formă un câmp de forță magnetică. Într-o fracțiune de secundă, acesta îi catapultă în minunatul Tărîm al Soarelui.

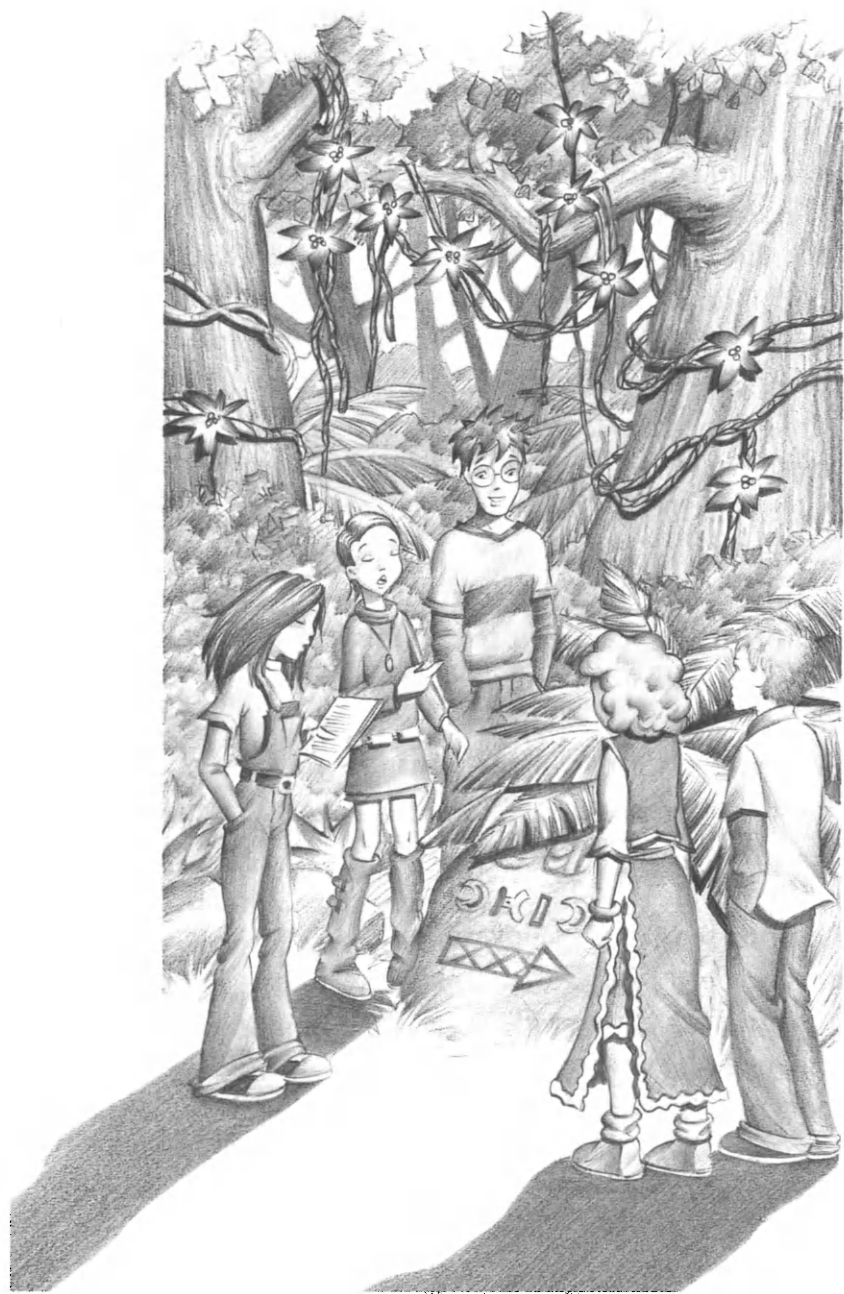
Între timp, Nina și prietenii ei ajunseseră la ținta călătoriei lor: locul le păru imediat încîntător. Copaci foarte înalți cu frunze uriașe, flori parfumate și în culori vii, și pajiști largi, nesfîrșite, verde smarald, și plaje de nisip alb și foarte fin, ca făina, și un cer limpede ca cristalul și luminos.

– Pare pădurea din povești, zise Fiore privind jur-împrejur.

Dodo se agăță de puloverul lui Cesco și scoase doar un cuvînt.

– Fr... fr.... frumoasă!

Gughiul își strînse aripile aurite și adormi sub o mangrovă mare, o plantă cu rădăcini groase și noduroase care se înălțau de la pămînt și formau împletituri ciudate pînă în apa oceanului.

– Priviți, acolo, în depărtare, e un ditai bolovanul. Îmi pare că e scris ceva pe el – și, spunând acestea, Roxy fugi înainte, urmată de ceilalți.

Fetița curajoasă avea dreptate – pe bolovan era desenată o săgeată care arăta să o ia înspre dreapta și deasupra căreia scînteiau două inscripții de un roșu decolorat. Prima era alcătuită dintr-un șir de desene de formă pătrată și Fiore, ca de obicei, le explică pe dată că era vorba de limba maya, de neînțeles pentru noi.

– Sînt glife sau, altfel spus, desene care reprezintă cuvinte. Pe scurt, sînt un fel de hieroglife egiptene, dar mult mai complicate, zise fetița.

Cesco le privi curios și se scărpină în cap, iar Dodo atinse bolovanul cu degetele. A doua inscripție era alcătuită din alt fel de litere – erau cele din alfabetul Celei de a Șasea Luni și pe acesta îl cunoșteau foarte bine:

– Chichen Itza? Ce înseamnă asta? Întrebă Fiore uluită.

Nina se gîndi, dar nu-i veni nimic în minte. Acel nume nu-l citise niciodată, nici măcar în Carnetul Negru al bunicului. Atunci luă una dintre cele trei foi din *Străzile Lumii* și văzu că, într-un desen, era schițată o hartă cu trei clădiri și, în mijloc, numele „Chichen-Itza“.

– Trebuie să fie un oraș maya. Haideți, să urmăm săgeata, spuse ea așezîndu-se în fruntea grupului. Copiii

pășiră în urma ei, vîrîndu-și în blugi sticlele cu Moartea Aparentă.

După cîteva minute de mers, se găsiră în fața străvechiului oraș: clădiri foarte înalte, care păreau a fi temple, cu sculpturi și basoreliefuri înfățișînd divinități ciudate, fără nici o urmă de viață. Ceva mai încolo, către pădurea tropicală, se ridica o mare clădire în ruine, roasă de vreme, care avea o bază circulară și o cupolă mare făcută din cărămizi micuțe de jad verde. Nina citi cu atenție foile pe care le strîngea în mînă:

– Ăla trebuie să fie Observatorul Astronomic din care mayașii studiau stelele și planetele. Se numește Caracol și se poate ajunge acolo prin patru porți. Totuși, aici sînt desenate treceri subterane care unesc toate cele trei clădiri. Interesant, spuse tînăra alchimistă.

Cesco și Dodo se îndreptară spre centrul orașului, unde se înălța o piramidă enormă. Nu era precum cele egiptene, fiindcă pe toate cele patru laturi se găseau trepte lungi: cu totul erau 364, cîte 91 pe fiecare latură. Vîrful piramidei nu era ascuțit, ci forma o platformă enormă pe care se găsea un fel de altar la care se ajungea urcînd o ultimă treaptă, a 365-a.

– Nina, citește hîrțiile, spune-ne în ce parte trebuie să mergem, orașul ăsta e mare de tot. Va fi greu să găsim semnul care ne indică fraza pentru A Treia Taină, strigă Cesco de lîngă Roxy și Fiore care, între timp, îl ajunseseră.

Fetițele arătară spre o altă clădire care se găsea ceva mai în fată.

Puștanii erau fascinați de clădirea aceea atît de misterioasă, care avea sculpturi și imagini de jaguari și acvile. Curioși, se îndreptară într-acolo, ca să vadă dacă înăuntru se afla vreo intrare. Fiore le arătă o piatră cenușie pe care erau gravate alte două inscripții: una era cu siguranță maya, iar cealaltă în alfabetul xoraxian.

TUMU

- Da, ăsta e Templul celor O Mie de Războinici, întâri
Cesco privind pietrele și basoreliefurile.

Între timp, fetița Celei de a Șasea Luni, care rămăsese în urmă, privea hîrtilile ca să înțeleagă unde să meargă. Ochii i se opriră pe a treia foaie, chiar cu desenul marii piramide din fața ei, cea cu 365 de trepte. O construcție de dimensiuni gigantice, cu o bază de 55 de metri pe latură și înaltă de 30 de metri.

– Uite, aici trebuie să intrăm! citi ea cu voce șoptită. Așadar, se cheamă *El Castillo de Kukulkan*... ce nume ciudat...

Numai ce observase că alături de numele piramidei era desenat un șarpe mare, și se și stîrni o rafală de vînt care îi împrăștie foile. Avînd în minte acel nume și acel desen, dădu fuga după harta care ajunsese chiar în fața străvechii piramide și, fără să-și dea seama, se strecură printr-o ușă micuță. Abia intrată, un stei de piatră închise trecerea. Nina rămăsese înăuntru. Singură în Castillo de Kukulkan.

Pe dată își dădu seama că sfîrșise într-o capcană și desenul șarpelui îi aduse bine aminte de un alt nume: LSL. Prietenii ei nu aveau habar de nimic, prea concentrați să privească minunățiile celor O Mie de Războinici. Cînd vîntul suflă și mai tare, ridicînd nori de praf, se adăpostiră așezîndu-se cu spatele la zid. Rămaseră nemișcați, cu mîinile la ochi. Pe cînd încerca să se adăpostească ghemuindu-se pe jos, Roxy împinse pe neașteptate o pîrghie care ieșea nițel din pămînt.

Și iată, pămîntul se căscă înghițindu-i pe cei patru copii, fără să le dea timp nici măcar să strige de uimire. O cădere scurtă și se treziră în beznă, întinși în noroi, nițeluș loviți și cu ceva dureri.

Primul lucru pe care îl făcu Cescio fu să întrebe:

– Sticlele? Controlați dacă s-au spart.

Între două gemete, Fiore răspunse pe dată că a ei era întreagă, și același răspuns veni și de la ceilalți.

– Da' unde naiba am ajuns?

Roxy era furioasă și, ridicîndu-se, își întinse în față mîinile pline de noroi ca să meargă pe bîjbîite.

- Stînca e umedă. Doar n-om fi căzut în haznaua mayașilor?!

- Ce hazna? Nu simt nici un miros. De data asta, Cesco dăduse de necaz – nu-și mai găsea ochelarii. Fiți atenți să nu mi-i călcați în picioare, vă rog. Fără lentile, nu văd nimic, zise el deznădăjduit.

- Păi tot una-i, că oricum nu se vede nimic, răspunse ironic Fiore care, în timp ce vorbea, puse talpa chiar pe ochelarii lui Cesco, făcîndu-i miș-fărîmiș.

- Oooh, nuuu! Mi i-ai spart! strigă băiatul.

- Ia isprăviți voi doi! îi întrerupse Roxy. Să încercăm să ieșim de aici. Nina se va îngrijora dacă nu ne va vedea venind.

O rază de lumină îi orbi deodată pe copii. Dodo aprinsese lanterna de care nu se despărțea niciodată.

- D... d... dacă n-aș fi f... f... fost eu, zise el cu ifos.

Își dădură pe dată seama că ajunseseră într-un fel de cavernă din Templul celor O Mie de Războinici.

- Numai ce ne-a spus Nina că văzuse pe hartă treceri subterane. Poate că asta o fi una dintre ele, explică Cesco mergînd pe bîjbîite.

- Ș... ș... și dacă ne r... r... rătăcim?

Dodo era cuprins de panică și continua să privească în jur.

- Karkon o să ne urmărească! Așa a făcut mereu. Iar noi nu avem Taldomul. Cum o să ne apărăm? Ăla ne omoară – de astă dată, și vocea lui Roxy tremura: fetița curajoasă se temea de ce era mai rău.

Cesco îl luă de mînă pe Dodo și, împreună, merseră înainte căutînd drumul de ieșire. Cu încălțările afundate în noroi, și cele două fetițe pășiră înainte cu precauție:

speranța de a revedea lumina soarelui și de a-și regăsi prietena îi îmboldea pe toți să fie curajoși.

Dar Nina sfârșise într-o capcană poate și mai rea decât a lor. În beznă, înainta și ea încet, strângând Taldomul în pumn și încercând să vadă unde să pună piciorul. Praf, pietre și pânze de păianjeni: un peisaj deloc îmbucurător. În plus, temperatura era mult diferită de cele 40 de grade de afară: în interiorul piramidei era frig de-a dreptul.

– Nu-i nimeni aici? Eheiii... Cescio, Roxy, mă auziți? strigă ea, dar nici urmă de prietenii ei. La un moment dat, zări în depărtare o lumină firavă. Grăbi pașii ca să o ajungă, dar în ruptul capului nu și-ar fi închipuit că mergea în întâmpinarea Răului.

Cînd ajunse la capătul tunelului, urcă o rampă ce părea a fi ieșirea din piramidă, dar, cu cît înainta, cu atît era mai grea duhoarea dulceagă care se răspîndea peste tot.

Un fir de fum gălbui venind dinspre afară înaintă înconjurînd-o și Nina se întoarse roată, cuprinsă de uimire.

– De unde vine fumul ăsta care miroase așa urît? se întrebă ea adulmecînd. Duhoarea asta o mai simțise. Dar unde? Se gîndea și se răzgîndea, încercînd să-și amintească un lucru anume, cînd tăcerea fu întreruptă deodată.

– Vino la mine! spuse un glas adînc care venea de undeva de sus. Nina își holbă ochii și văzu apărînd pe zidul de alături o umbră gigantică, de o formă ciudată.

Se dădu înapoi înspăimîntată, dar firul de fum o în-lănțuise și o tîra cu forța către umbra misterioasă. Fetița încercă să scape de fumul galben, dar nu izbuti; se dezlegă, dar smuciturile fură atît de violente încît sfîrși la pămînt, cu fața în praf. Îndată ce deschise ochii își dădu seama că

steaua din palma dreaptă se făcuse cu totul și cu totul neagră: „Karkon“ gîndi ea pe dată. Simți teama pînă în adîncul mădurelor și, cînd văzu în fața ei, la nivelul podelei, două picioare goale, își înălță privirile și...

– Auuu.... un monstruuu! urlă ea îngrozită. Trupul era de om, dar capul era mare și teșit: ochii mici și roșii, gură subțire și foarte largă din care ieșea o limbă verde și bifurcată, în loc de păr avea zeci și zeci de pene argintii care se mișcau în bătaia vîntului.

Era Șarpele cu Pene, rău famatul LSL.

– Iată-te aici, în cele din urmă o să mă pot răzbuna, zise primarul mișcîndu-și capul.

– Tu? Cum ai făcut să mă găsești? întrebă fetița uimită și înfricoșată.

– Aha, vasăzică m-ai recunoscut! De fapt, tu și prietenii tăi ați descoperit tot soiul de lucruri despre mine, șuieră Șarpele.

– Ești aici împreună cu Karkon? întrebă Nina făcînd ochii mari.

– Fără întrebări! Taci! Ți se apropie sfîrșitul, șuieră Omul-Șarpe care, întorcîndu-se deodată, îi dădu un brînci făcînd-o să se rostogolească pe puțin cinci metri.

Nina se ridică gemînd de durere, strînse Taldomul în pumn și se așeză în poziție de atac, dar nu avu timp să apese pe ochii de goasil ai Gughiului, că Șarpele i-l și smulse din mîină cu o mișcare foarte iute.

– Nuuu, Taldomul nuuu! Nu-l poți folosi, nu tu! strigă tînăra alchimistă care se simțea pierdută fără sceptru! Celei de a Șasea Luni.

– Să ți-l dau înapoi? Hahaha... mă faci să rîd! răspunse cu voce răsunătoare maleficul LSL. Acum, acest sceptru e

al meu. Ba mai mult, imediat ce te voi ucide, îl voi înmîna contelui Karkon, care va ști cum să-l folosească.

Nina era năucită, mirosul aceluia fum galben îi încețoșase mintea ca și cum ar fi luat un somnifer. Nu mai reușea să-și țină ochii deschiși, deși se silea să-și privească dușmanul. Șarpele cu Pene se apropie încetîșor și își scoase limba scîrboasă și verde, care atinse pletele Ninei. Fetița simți cum o părăsesc puterile și căzu la picioarele lui LSL, care o luă în brațe și într-o clipită năvăli afară din piramidă. Urcă a 365-a treaptă și puse trupul fetei pe un altar de marmură împodobit cu inscripții maya. Nina deschise ochii și trase adînc aer în piept, privi cerul albastru și simți o adiere de vînt cald, își întoarse capul și văzu că se afla chiar în vîrful Piramidei lui Kukulkan. Era foarte înaltă și, din acea poziție, la treizeci de metri de pămînt, se putea vedea întreaga pădure, imensă, care se întindea pînă la ocean. Văzu și celelalte două construcții maya și gîndul îi zbură pe dată la prietenii ei. Ar fi vrut atît de mult să-i aibă alături în acel moment așa de tragic, dar, de data asta, trebuia să se descurce de una singură. Nina se putea bizui doar pe propriile puteri și pe propria inteligență.

Fața monstruoasă a Șarpelui cu Pene se apropie de a ei, în vreme ce fumul galben, venind din două vase enorme săpate în stîncă, se înălța către ceruri. Abia în acel moment Nina își aminti unde mai simțise acea duhoare: în Insula Clemente! Era mirosul de Cumus Alienant!

Ochii lui LSL se făcură ca niște fante și gura se deschise larg, dînd la iveală mucoasa și dinții ascuțiți ca niște ace; apoi Șarpele vorbi:

– Eu sînt Kukulkan, Șarpele cu Pene al poporului maya, iar piramida aceasta a fost construită întru cinstirea mea. Aici, sub acest altar, am săvîrșit sute și sute de sacrificii umane. Curgerea sîngelui mă ațîță și ador să mănînc cărnurile fragede ale copiilor. Mică vrăjitoare proastă, acum o să-mi afund pumnalul de piatră în inima ta. Vei muri la asfințit! – vocea lui se făcu și mai puternică și LSL arată pumnalul în razele soarelui, înălțîndu-și brațele către cer.

Nina nu reușea să-și miște nici măcar un deget: firul de fum o înlănțuise, făcînd-o să-și întoarcă privirile. Observă poziția soarelui și văzu că nu mai era mult pînă la apus. Inima începu să-i bată cu putere: se simțea pierdută și înfricoșată și, de aceea, îi chemă în ajutor pe Eterea, pe bunicul și pe toți Magii Buni de pe Xorax.

Strigătele sale se împrăștiară ca un ecou pe care nu-l putea auzi nimeni. Nici măcar cei patru prieteni. Prinși în cursă în adîncurile Templului celor O Mie de Războinici, ei încercau să iasă vii de acolo.

– Dodo, îndreaptă lanterna acolo, în fund, mi se pare că văd ceva.

Cesco era sigur – erau pe cale să ajungă la capătul tunelului plin de noroi.

Mănunchiul de raze luminează un perete foarte alb, aproape neted. Fiore se îndepărtă de ceilalți și pipăi zidul ciudat.

– E din sîdef. Poate o fi o poartă uriașă. Să încercăm să împingem.

Cu mîinile sprijinite de perete și picioarele înfipte bine în pămîntul alunecos, începură să împingă tare. După trei încercări, poarta cea mare de sîdef se deschise.

– Ohooo... ce chestie!!! exclamă ei în cor, cu gurile căscate de uimire. Intraseră într-o încăpere enormă a Templului: tavanul se prăbușise parțial, iar din podea răsăriseră zeci și zeci de plante agățătoare, care se urcau pe ziduri și se încolăceau în jurul coloanelor centrale. Timpul și natura își urmaseră menirea. Plante, insecte, păsări și animale ciudate își găsiseră adăpost în străvechea construcție maya.

– Fiți atenți unde puneți piciorul, îi avertiză Roxy, iar Cescio răspunse mîniat:

– Eu văd totul ca prin ceață, fără ochelari mă simt pierdut.

Dodo îl luă din nou de mîna și îl liniști. Fiore privea în sus la cîteva păsărele cu pene albastre care zburăteau printre plante. Apoi, dînd deoparte frunzele uriașe, deschise o cale de trecere.

– Sînt o sumedenie de găuri și pietre pe-aici, și terenul e mai degrabă noroios. Să sperăm că o să găsim ieșirea.

Pe neașteptate, Roxy scoase un urlet.

– Cranii și oase! Țasta nu-i un templu, ci un cimitir maya!

– Cranii? repetă Cescio tulburat, holbîndu-se inutil ca să încerce să le vadă.

– S... s... schelete! S... s... să fugim imediat.

De spaimă, pe Dodo îl trecură toate nădușelile. Roxy își făcu curaj și o privi pe Fiore, albă ca varul.

– O fi vorba de craniile soldaților maya morți în luptă, spuse Cescio cu un glas firav, făcîndu-și loc printre niște tufe dese ale unei plante galbene cu violet. Grămezile de oase și cranii erau așezate printre diferitele coloane sparte pe care erau înfățișați războinicii, mici de stat, dar cu brațe

lungi. Pe cap, purtau un fel de coif din pene lungi, decolorate de vreme.

Dodo se apropie de o coloană, dar nu-și dădu seama că era plină de furnici, care îi intrară sub tricou.

– G.... g.... gîdilă, mă m... m... mănîncă peste tot, zise el scărpinîndu-și brațele și spinarea.

Fiore privi imediat în jur ca să vadă de nu cumva erau și păianjeni, dar văzu doar melci și libelule care zburau printre florile gigantice ivite dintre oase.

– Ce loc ciudat. Nu mă simt nicicum în largul meu... dar nu sfîrși de vorbit, întreruptă fiind de un foșnet suspect, un zgomot ciudat care se tot apropia.

– Ați auzit și voi? Vine de acolo, de jos, zise Roxy care își dăduse și ea seama.

– Da, da, am auzit. O fi vreun animal feroce? Sau Karkon, care ne-a găsit?

Fiore era îngrozită și privea cu atenție pietrele și florile, încercînd să descopere ce anume fusese foșnetul acela atît de ciudat.

Cu o săritură athletică, dintre plantele agățătoare se ivi în mijlocul craniilor chiar Tupac cel Crud, androidul karkonian.

Plete lungi și negre ca pana corbului, ochi negri-tăciune și piele de culoare închisă, un trup musculos și un zîmbet care te îngheța. Tupac își umflă pieptul și își dădu la iveală bustul puternic care avea înăuntru paralelipipedul cu Fum Diabolic, substanța alchimică datorită căreia era neîndurător. În mîna dreaptă ținea strîns Marea Slemmă, securea magică foarte ascuțită.

Copiii se strînseră în brațe tremurînd. Cesco își înălță capul și încercă să înfrunte acea siluetă atît de amenințătoare și misterioasă.

– Cine ești? Ce vrei? întrebă Roxy făcîndu-și curaj.

Tupac întinse palma stînga, în care ținea ascuns un obiect ciudat, Cocafonul, amplificatorul de voce, și îl lipi la înălțimea gîtului, ca și cum ar fi fost un magnet. Apoi vorbi.

– Sînt Tupac, androidul contelui Karkon Ca' d'Oro. Mă aflu aici pentru a vă omorî! – glasul era foarte puternic și îi îngrozi de moarte pe copii, care își astupară pe dată urechile. Nu aveți scăpare, o să vă hăcuiesc cu Marea Slemmă și apoi o să vă dau drept hrană animalelor!

Tupac zbiera ca un apucat și undele sonore emise de Cocafon mișcau aerul din loc. Pînă și zidurile Templului se cutremurau ca și cum ar fi fost de mucava. Era cu neputință să nu-i auzi vocea și, totodată, auzul ei era de nesuportat. O adevărată tortură, care te putea asurzi. Cei patru prieteni erau disperați: ce să facă și cum să scape cu fuga?

Cuprins de panică, Cesco începu să fugă nebunește, fără să vadă încotro se îndrepta. Îl urmară și ceilalți, zbierînd de mama focului.

Tupac mergea în urma lor, cu pași siguri, și lovea cu securea magică în stînga și în dreapta, doborînd trunchiurile copacilor care cădeau peste ruinele maya și craniile războinicilor. Părea sfîrșitul lunii. Cesco se împiedică de o stîncă și căzu într-un puț cu apă albastră. În urma lui se aruncară și ceilalți.

Apa era rece și curentul îi purta în jos. Părea că puțul nu are capăt. Cu gurile închise, obrajii umflați și ochii larg deschiși, copiii fură tîrîți de ape mai bine de două sute de metri. Erau cît pe ce să moară înecați, cînd cursul de apă făcu o meandă și cei patru prieteni se treziră, ca prin farmec, la suprafață, într-un torent. Dodo era cu totul aiurit și bolborosea vorbe fără noimă, Fiore scuipa apă și încerca să-și tragă răsuflarea, iar ceilalți doi se agățaseră de un ditai trunchiul care plutea pe apă.

– Haideți, curaj, dați-mi mîna, trebuie să ajungeți și voi la trunchi! strigă Roxy. Doar Fiore izbuti, cu o efortare nebunească, în vreme ce Dodo fu înghițit din nou de ape. Din el rămase la suprafață doar un lucru: sticla de Sîngele Morții.

– Dodooo! strigă Cesco, în pragul nebuniei. Apucă sticla și strigă încă o dată numele prietenului. Băiatul cel roșcovan leșinase și curentul îl purta către o moarte sigură.

Roxy dădu drumul trunchiului și înotă pe sub apă, printre algele viclene și rădăcinile noduroase ale mangrovelor. Torrentul părea un labirint fără sfîrșit. Văzu trupul lui Dodo întepenit între două stînci și, cu o efortare supraomenească, izbuti să-l readucă la suprafață. Cesco îl luă în brațe și, dîndu-i cîteva pumni în spate, îl făcu să scuipe apa pe care o înghițise. În cîteva secunde, timidul grupului redeschise ochii.

Cei patru prieteni erau la capătul puterilor și mai comunicau între ei doar cu ajutorul privirilor îngrozite, fiindcă nici unul nu mai avea suflu să spună vreo vorbă. Sfîrșiseră într-un fluviu subteran care îi ducea cine știe

unde. Albia apei era mărginită de stînci foarte înalte și de o vegetație foarte deasă, care acoperea cerul.

Încet-încet, temperatura apei începu să crească, iar forța curentului se domolea: copiii se treziră plutind într-o grotă cu pereții de un albastru aprins. Doar o rază de soare lumina acel loc întunecat, dar fascinant – totul părea înveșmîntat într-un voal albastru subțire. Pîna și acea tăcere totală părea albastră.

– Poate că sîntem aproape de ieșire, haideți, să mai înotăm un pic și să ajungem la platforma aia de stîncă, acolo, în fund – Roxy presimțea că reușiseră și că, măcar pe moment, primejdiile fuseseră îndepărtate.

Cînd urcară pe stîncă plată, își dădură seama că nu exista nici o ieșire, că nu existau alte canale sau tunele care să ducă afară. Poate că s-ar fi salvat cu adevărat doar urcînd stîncă. Întinși pe jos și uzi leoarcă, priviră în sus: raza de soare se strecura printr-o crăpătură micuță, dar era cu neputință să ajungă sus, în vîrf.

– Ce facem? întrebă Fiore neliniștită.

– Nu știu. Nici gînd să urcăm pe stîncă asta. Nu avem coarde și nici echipament ca s-o facem, răspunse Roxy.

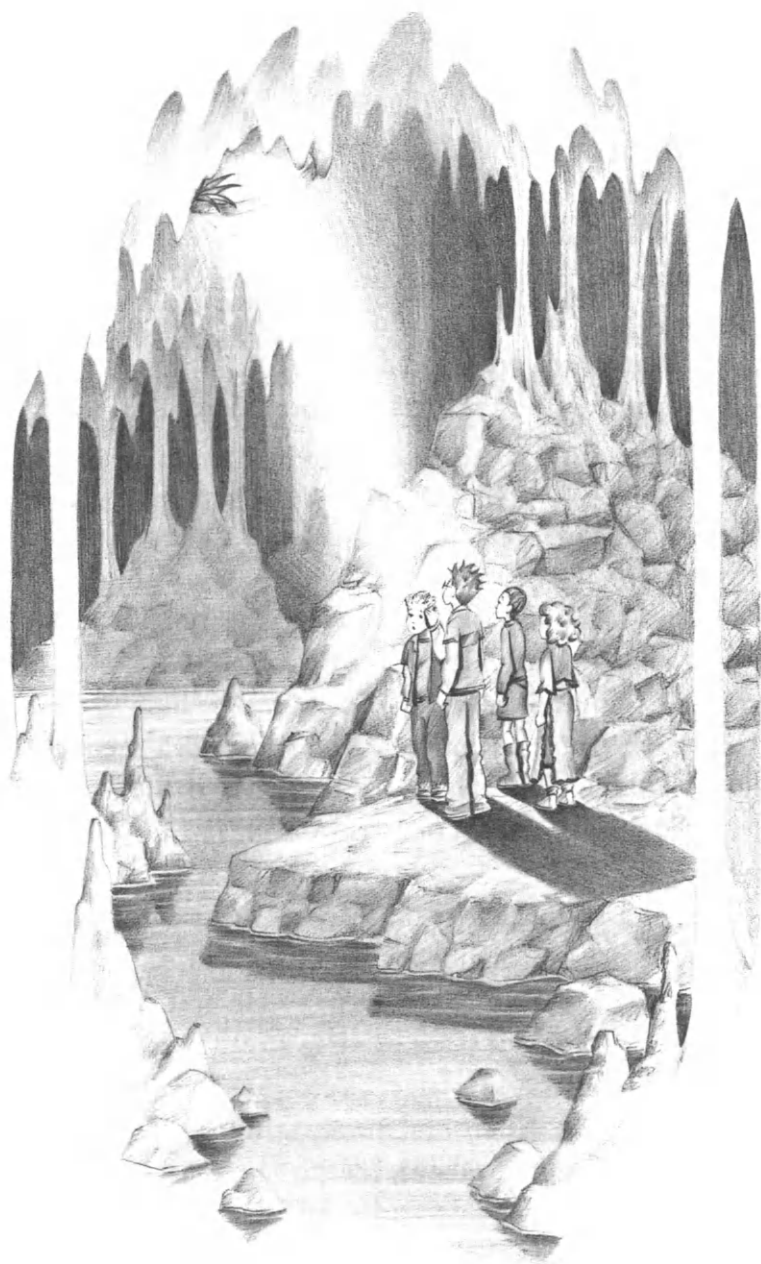
Dodo își înălță capul și privi în jur. Deodată, văzu ceva alergînd printre stînci. Animale?

– Pr... pr... priviți! izbuti el să zică.

– Păianjeni? urlă Fiore, care și în Egipt pățise o întîmplare urîță cu acele insecte.

– Nu, nu, nu sînt păianjeni, ci șopîrle. Roxy ținea în mîna una, care nu părea să se teamă de ei.

Șopîrle erau pe acolo cu zecile, dar nu erau singurele animale care trăiau în acea grotă. Din crăpăturile stîncilor ieșeau la iveală capete de iguane: o specie de șopîrle mari,

verzi cu cenușiu, cu înfățișare mai degrabă neplăcută, cu coadă groasă și cu niște solzi ca o creastă care le creșteau pe cap și pe șira spinării.

– Groaznice! exclamă Fiore.

– Păi, frumoase nu-s, dar nu fac nici un rău. Doar să nu le provoci, că atuncea mușcă, explică la repezeală Roxy, care își amintea că citise toate astea în cartea de biologie.

Dodo își puse mâinile la ochi, câtă vreme Cescio încercă în fel și chip să vadă iguanele, dar nu reuși.

– Dacă animalele astea intră în grotă înseamnă că știu și cum să iasă.

Observația lui Roxy era corectă, dar Cescio le explică imediat că iguanele și șopârlele puteau să meargă liniștite pe stînci.

– Totuși, ar putea folosi o trecere secretă, se grăbi Fiore să adauge. Dar chiar în acea clipă apa începu să se încrețească și în mijlocul ei se formară mii de bule.

Copiii priviră înlemniți de frică: în câteva secunde, văzură ieșind la suprafața apei lama Marii Slemme și din adîncuri săltă afară Tupac cel Crud. Îi ajunsese din urmă!

– Ne-am ars! Nu mai avem scăpare! Doar Nina poate lupta împotriva androizilor lui Karkon. Doar ea știe cum s-o facă! strigă Cescio așezîndu-se cu spatele lipit de stîncă.

Tupac urcă pe stîncă și, cu privirea ațintită asupra celor patru copii, încercă să strige „Veți muri!“, dar apa îi stricase Cocafonul. Androidul nu avea timp să se ocupe de un amplificator și, fără zăbavă, începu să rotească securea. Lama despica aerul, iar șuieratul ei mirosea a moarte.

Puștani se îmbrățișară încă o dată și închiseră ochii. Nimeni nu i-ar fi putut salva. Cescos își ridică privirile și strigă către ceilalți:

– Să bem Sîngele Morții! Poate doar așa să nu ne ucidă Tupac, fiindcă o să ne creadă duși de pe lumea asta.

Fără să se mai gîndească o clipă, fiecare dintre ei își luă sticla din blugi, scoase dopul roșu și înghiți tot lichidul otrăvitor. Tupac se pregătea să dea prima lovitură de secure, dar rămase cu Marea Slemmă în aer, într-o mișcare neterminată: îi văzu pe copii întinși pe jos, în nesimțire, cu fețele galbene și lipsite de viață. Uluit, se apropie de trupurile lor strîngînd bine securea în mînă, se aplecă și verifică dacă mai respirau. Nimic.

Inimile li se opriseră. Așadar, Roxy, Fiore, Dodo și Cescos muriseră? Tupac zîmbi și, ca beat de bucurie, începu să crape stîncă lovind cu securea. Androidul reîncepu să urle ca un apucat:

– Morți! Morți! Sînt morți! Am învins!

Securea pătrundea în piatră ca într-o bucată de unt, punîndu-le pe fugă pînă și pe biete iguane înspăimîntate. Tupac ar fi vrut să-i termine pe copii, dar, în bucuria lui nemărginită, începu o luptă cu natura: forța securii sporea mereu, pînă cînd făcu fărîme stîncă și deschise o cale de trecere. Acum, o rază de soare lumina pe deplin grota albastră.

Era clipa amurgului și cerul părea să ia foc: portocaliu, roșu, galben auriu și dîre violet dădeau o lumină orbitoare. Dacă soarele stătea să apună, atunci în curînd Nina ar fi trebuit să fie sacrificată pe altarul Piramidei lui Kukulcan. Căutarea Celei de a Treia Taine se dovedea cu adevărat de rău augur.

CAPITOLUL ȘAPTE

Atacul lui Trik Vesanus

Silueta monstruoasă se vedea limpede chiar și de la baza piramidei. Capul uriaș cu pene lungi, trupul acoperit de tunica de mătase neagră și brațele înălțate înspre cer prevesteau clipa nefastă. Șarpele cu Pene ținea strâns în pumn cuțitul de piatră, iar din cele două vase de pe laturile altarului de sacrificiu încă se mai ridica fum galben de Cumus Alienant. Nina era năucită de acea duhoare dulceagă și privea din când în când Taldomul Lux pe care i-l smulsese din mână dușmanul ei. Neînarmată, fără vlagă și strânsă în mușcătura fumului halucinogen, fetița nici măcar nu-și dădu seama că soarele stătea să apună.

Cinci șerpișori galbeni se târau către altar și, la un semn al lui LSL, se ridicară drepti, stînd în echilibru pe cozi. Totul era pregătit pentru marele eveniment.

Soarele se stingea pe cînd luna dădea să răsară, cerul se întunecase făcîndu-se de un albastru aproape negru, scînteierea primelor stele se proiecta pe copacii mari ai pădurii tropicale. Lilioci micuți zburau peste stîncile maya și mii de iguane ieșeau din vizuini în așteptarea sacrificiului.

Întîlnirea dintre ultima rază de soare și prima scînteiere a lunii marca începutul ritualului.

Șarpele cu Pene strigă în limba maya și glasul lui se răspîndi ca un ecou. Lumina lunii, încrucișîndu-se cu ultima rază de soare, se reflectă pe ultima treaptă a Piramidei lui Kukulcan și, ca într-un joc magic, se transformă într-o dîră de aur și argint care urca spre vîrfurile clădirii. LSL își mișcă brațele și fluviul strălucitor era ca atras de acea ființă divină care nu avea nimic bun și binevoitor. Puterea sa, forța sa, magia sa erau vechi de cînd lumea.

Cînd dîra luminoasă ajunsese pe altarul de sacrificiu, se așează pe trupul Ninei. În acea clipă, cei cinci șerpi galbeni își apropiară capetele de cel al fetei și îi scuipară în față saliva lor lipicioasă.

– Ce scîrboșenie! Gata... gata! Lăsați-mă să plec! striga tînăra alchimistă făcînd un efort supraomenesc. Deschise puțin ochii și văzu în fața sa cele cinci bestii respingătoare. O amintire îi străbătu gîndul într-o clipită și, aproape fără să-și dea seama, rosti numele: „Andaqua, Periona, Tinbara, Ganta, Ucode“.

Nina luase cei cinci șerpișori drept cei pe care îi văzuse în Insula Clemente. Această greșală îl băgă la bănuiele pe Șarpele cu Pene care își lungi gîtul și, apropiindu-se, o întrebă:

– Cum de știi numele străjilor mele?

Fetița rămase tăcută și închise din nou ochii: vorbise oricum prea mult.

Cu cuțitul de piatră în pumn, LSL începu să-i înțepice picioarele:

– Haide, vorbește. Spune-mi, cum de știi aceste cinci nume? Ai fost, poate, în refugiul meu secret?

Nina stătea nemișcată și nu scotea o vorbă. De bună seamă, nu-i putea povesti vicleanului primar al Veneției că, odată întors în Insula Clemente, nu avea să-și mai găsească butoiul cu Cumus Alienant ca să se poată transforma din nou în om, că blestemații lui străjeri fuseseră învinși și că substanța alchimică fusese înghițită de Uroboros.

– Dacă nu vorbești, o să te tai bucată cu bucată, pînă ce ți se va scurge tot sîngele și vei muri în dureri groaznice, șuieră Șarpele cu ochii roșii și holbați.

Dar fetița Celei de a Șasea Luni nu se clinti și, deși frica devenise acum de nesuportat, nu vorbi.

– Mucoasă tîmpită! Nu-ți mai rămîne decît să plătești! Acum, cuțitul meu îți va străpunge inima. Și o s-o mănînc pe cînd încă mai bate, după ce ți-o voi fi smuls din piept – glasul lui LSL răsuna înfricoșător.

Nina era cuprinsă de delir din cauza fumului galben și auzea cuvintele rostite de Omul-Șarpe ca și cum ar fi venit de foarte de departe.

Vîrful cuțitului de piatră era gata să se înfigă în pieptul Ninei, cînd LSL văzu o umbră urcînd treptele piramidei.

– Cine ești? Cum de îndrăznești să întrerupi sacrificiul uman?

Umbra înainta repede.

Șarpele văzu limpede că, pe cap, avea un fel de coif mare de a formă tulburătoare, aducînd a animal. Mai mult, purta și o centură din piele de căprioară în care era înfiptă o spadă de lemn și de piatră. Pe spate ținea un arc

mare și o tolă cu săgeți, iar în mîna dreaptă strîngea un sceptru transparent de jad verde-deschis.

– Eu sînt Yum Kax, zeul Jaguar, Stăpîn al Pădurilor maya. Cunosc slăbiciunile oamenilor și forțele întunecate ale magiei, începui el cu o voce calmă și adîncă, arătîndu-și sceptrul.

Reacția Șarpelui îi trădă marea enervare:

– De ce îmi întrerupi sacrificiul? Noi, zeii, nu putem și nu trebuie să ne jignim unul pe altul.

– Ești sigur că te afli pe calea cea dreaptă? Ești sigur că este dorința zeilor maya ca această fetiță venită de departe să fie sacrificată? Întrebă puternicul Yum Kax.

– Eu sînt Kukulkan, Șarpele cu Pene onorat și venerat de popor. Fac ceea ce se cuvine să fac! răspunse Șarpele.

Nina nu înțelegea prea bine dialogul lor, dar își dădu seama că nou-venitul nu era un răufăcător. Sceptrul pe care îl ținea în pumn îi aminti de Taldomul ei și de Uasul lui Osiris.

– Zeitate maya, ajută-mă, te rog. Nu știu cine ești tu, dar pot să jur că Șarpele cu Pene este în realitate... fetița nu putu isprăvi fraza fiindcă LSL îi astupă gura.

Cu pas sigur, Yum Kax se apropie de altar, șerpui suierară și se dădură înapoi, în vreme de Omul-Șarpe înălța mîna și cuțitul în semn de înfruntare.

La rîndul său, Yum Kax ridică sceptrul.

– Kukulkan, ce vrei să faci? Noi, zeii, nu putem să ne luptăm între noi. Ți-e poate frică de vorbele unei fetițe? Las-o să vorbească! exclamă zeul Jaguar.

– Nu! Trebuie să moară. Trebuie să moară acum. Așa vrea tradiția, răspunse LSL, ridicînd vocea.

Nina nu scăpă prilejul și îl mușcă tare de mână pe Șarpe care, scoțînd un strigăt de durere, îi dădu răgaz fetei să-și termine spusesele.

– Este primarul Veneției. E un mag rău care se transformă în Șarpe cu Pene... ăsta e adevărul! – cu gura uscată iască, lac de sudoare, cu mâinile și picioarele imobilizate de firul de fum, fetița Celei de a Șasea Luni nu mai izbuti să spună altceva.

Dintr-un salt, Yum Kax ajunsese de cealaltă parte a altarului, ridică sceptrul de jad către cer, începu să bată din picioare și să rostească o rugăciune maya. Orbit de turbare și mînie, LSL se aruncă împotriva divinității pentru a o lovi cu cuțitul, dar în acea clipă piramida masivă și foarte înaltă începu să se zguduie.

Yum Kax, zeu Jaguar și Stăpîn al Pădurii, provocase un cutremur.

Cerul se întunecă de tot. Liliicii și iguanele dispărură, pămîntul se mișcă de mai multe ori, pietrele și stîncile se făcură fărîme, la fel ca și treptele piramidei.

Odată cu șerpii, căzu în gol și Șarpele cu Pene, înghițit de un vârtej.

Cuprinsă de cea mai adîncă groază, Nina rămăsese nemișcată pe altarul de sacrificiu. Nici zeul Jaguar nu mai era, dispăruse pe neașteptate.

Un nou vuiet înfricoșător zgudui pămîntul, trîmbe de apă neagră-violet izbucniră către înaltul cerului și mulți copaci din pădure se frînseră, lăsînd în urmă doar bolovani și pustiu. Tînăra alchimistă fu acoperită de bucăți de stîncă și aruncată cît colo, jos de pe platformă. Părea sfîrșitul lumii și Nina nu avea nici o posibilitate să oprească acel eveniment tragic. Trupul ei fu aruncat cu violență

tot mai jos, pînă ajunse să atingă pămîntul, care devenise incandescent. Plină de vîntăi și rănită, cu fața acoperită de praf, se ghemui între plante și, privind în jurul ei, văzu că și celelalte clădiri maya se prăbușiseră în parte: din Templul celor O Mie de Războinici mai rămăseseră în picioare doar cîteva coloane, iar din Caracol, Observatorul Astronomic, mai erau neatinse fațada și o parte din pereții laterali.

Se gîndi la prietenii ei, unde anume vor fi ajuns. Cine știe dacă se putuseră salva. Le strigă numele de mai multe ori și lacrimile îi brăzdară fața. „Dacă au murit, atunci vreau să mor și eu“, gîndi ea disperată, în timp ce-și privea steaua din palmă, tot neagră. Oare încă nu trecuseră primejdiile pentru ea și ceilalți copii?

Nina nu își ierta faptul că îi făcuse părtași pe prietenii ei la acea aventură nebună pentru a salva Cea de a Șasea Lună. Viața lor era prea importantă și, dacă se întîmplase ceva grav... Își aminti cuvintele bunicului și ale Etereei, care o preveniseră, explicîndu-i că încercarea de a căuta Cea de A Treia Taină avea să fie mai complicată și mai periculoasă decît celelalte. Dar ea nu și-ar fi închipuit...

– LSL! Karkon! Afurisiților! blestemă ea mușcîndu-și buzele.

Stînd chircită, cu mîinile pe față, simți în cele din urmă o adiere de vînt proaspăt. Pămîntul încetase să se mai cutremure.

Buimacă, se ridică încet; pantalonii salopetei erau zdrențuiți, iar picioarele, pline de vîntăi; simți o durere și la frunte, se pipăi și pe degete îi rămaseră cîteva picături de sînge. Cuprinsă de panică, verifică dacă nu-i lipsea ceva din buzunare.

Pachetul de Alchicărți de Tarot, Primul Tratat despre Androizi, sfera cu care descuria laboratorul din vilă, Inelul de Fum, țevușca roșie și Jambirul erau neatînse. Și totuși, lipsea lucrul cel mai important!

– Taldomul! exclamă ea făcînd ochii mari. Îl căută pe dată printre dărîmături, trăgînd nădejde că LSL nu-l luase cu sine. Săpă cu mîinile goale pînă își făcu răni, urcă din nou scara principală a piramidei, care era aproape toată distrusă, și ajunsese iarăși la a 365-a treaptă, acum praf și pulbere.

Din altarul de sacrificiu mai rămăsese doar o bucată de stîncă și alături, într-o crăpătură, văzu înțepenit sceptrul magic de aur. Își vîrî mîinile printre pietre și trase cu putere: Taldomul ea din nou al ei! Îl îmbrățișă și îl sărută, îl strînse la piept și plînse prăbușindu-se în genunchi.

Luna strălucea din nou pe cer și, odată cu ea, și stelele. Peisajul ce se vedea din înaltul piramidei lui Kulkan era tulburător și misterios: pădurea cu animalele ei, construcțiile maya rănite de cutremur și, la orizont, imensa întindere de apă a Oceanului Atlantic. Nina se ridică în picioare, se gîndi la dușmanii ei nemiloși și, cu chipul scăldat în lacrimi, strigă din toate puterile care îi mai rămăseseră:

– N-o să mă aveți niciodată! Eu sînt Nina De Nobili, nepoata lui Mihail Mejinschi. Eu voi salva planeta Xorax și Alchimia Luminii va domni asupra Pămîntului!

Începu să coboare scara impunătoare și își jură că avea să-și găsească prietenii curînd. Apoi privi în jurul ei bănuitoare: se temea că Șarpele cu Pene va fi supraviețuit cutremurului, dar nu se auzea nici un zgomot, liniștea învăluisese ca o mantie întregul oraș Chichen-Itza.

Mica alchimistă ar fi vrut să-și arate recunoștința față de Yum Kax, dar chiar nu știa cum și unde să-l caute.

Hoinărind printre ruine, ajunse în fața Templului celor O Mie de Războinici, căută un semn, o urmă a trecerii pe acolo a prietenilor săi; fără hărțile din *Străzile Lumii* nu știa încotro să se îndrepte. Își aminti atunci că observase pasaje subterane care legau cele trei construcții din Chichen-Itza, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum le-ar putea găsi. Se așază pe un bolovan și, strângând Taldomul la piept, îi veniră în minte sticlele de Sângele Morții pe care Cesco, Roxy, Fiore și Dodo ar fi trebuit să le bea. Asta era unul dintre puținele lucruri pe care Nina le știa cu siguranță.

Steaua din palma mîinii drepte tot neagră era, ceea ce însemna primejdie constantă. Karkon încă nu apăruse, și nici androizii săi și Alchicărțile de Tarot Răufăcătoare. Nina avu o tresărire: poate că îi atacaseră pe prietenii săi? Era o posibilitate pe care nu o putea înlătura. Pe de altă parte, în acel tărîm mexican plin de capcane, ea îl întâlnise doar pe LSL, și acest lucru o făcea tot mai nervoasă și mai îngrijorată.

Tînăra alchimistă știa că are mijloacele pentru a se apăra și a lupta, dar acum era singură.

Se ridică de pe bolovan, lăsă în urmă Templul celor O Mie de Războinici și, plină de tristețe, se îndreptă către cărarea din pădure care ducea la Caracol, Observatorul Astronomic al mayașilor, în căutarea prietenilor săi. Noaptea mexicană, caldă și umedă, se arăta a fi lungă și încă foarte primejdioasă.

La cîțiva metri de Caracol, lîngă doi copaci uriași, fetița văzu un fel de mașinărie originală, destul de înaltă. Era

construită din grinzi încrucișate, angrenaje din piatră și funii de care erau atârinate două oase mari. Pe trunchiul unuia dintre cei doi copaci erau niște inscripții, una scrisă în limba maya, cu glife, cealaltă în alfabetul Celei de a Șasea Luni. Nina citi cu atenție.

– Pe toate ciocolatele din lume! O mașină care macină oasele? De ce foloseau mayașii o chestie din asta? exclamă ea surprinsă. Curioasă, se apropie de una dintre funii și trase de ea. Mașina se puse în mișcare, funiile se înălțară și oasele sfârșiră înăuntrul vechilor angrenaje care nu funcționară foarte bine. Doar o parte din oase se făcu pulbere și bucățile căzură într-o gaură foarte adâncă.

Albă ca varul, Nina se dădu înapoi și își privi steaua din palmă: tot neagră. Oare pericolul putea veni tocmai de la acea mașină? Deschise buzunarul din mijloc al salopetei și scoase Alchicărțile de Tarot: le privi încă o dată una câte una și, pe când se gândea la puterile lor, auzi un urlet venind dinspre pădure. Puse pachetul înapoi în buzunar și privi atentă mulțimea de copaci luminați de lună, încercând să priceapă cine strigase. Unul dintre prietenii ei, sau vreun dușman? Văzu înaintînd o siluetă ciudată care sărea în zigzag, cu Pene pe cap și cu o sferă albastră luminoasă ce se învîrtea în jurul ei. În prima clipă, Nina gîndi că era

Șarpele cu Pene, dar, cînd personajul tulburător fu la doi pași de ea, descoperi că era vorba de un om de statură mijlocie, mai curînd slab, îmbrăcat doar cu o cazacă veche de in maro, desculț și... sașiu.

– Uhuuu! Ahaaa! Frumoasă seară... Frumoasă fetiță... Frumoasă viață! strigă cu o voce ascuțită omul săltăreț.

Nina izbucni în rîs: cuvintele alea nu aveau nici o noimă. Apoi îl privi atentă, din cap pînă în picioare, și înțelese că doar în aparență acel om era simpatic și nițeluș ciudat. De fapt, era foarte primejdioasa Alchicarte de Tarot Răufăcătoare cu puteri foarte mari Trik Vesanus, care întruchipa nebunia. Sfera albastră i se rotea în jurul capului – era reprezentarea astrală a planetei Pluto.

– Ahaaa! Uhuuu! Dă-mi mînuța cu steluța și urcă cu mine în Infern! strigă sașiu Trik dînd repede din cap.

– Stai departe de mine! Nu mă atinge! reacționează pe dată, fetița Celei de a Șasea Luni dîndu-se trei pași înapoi.

– Uhuuu! Ahaaa! Prinde din zbor bomboana asta bună!

Trik Vesanus scoase din buzunar o bară magnetizată și a aruncă înspre Nina.

Din fericire, fetița reuși să se ferească. Dacă bara i s-ar fi lipit de corp, forța de atracție ar fi tîrît-o înspre Alchicarta de Tarot.

Trik, inventat de LSL, fusese modificat de Karkon, care introdusese în el Numărul-Mag 1, ce conținea Sticlă Fărîmicioasă, un lichid ce putea fixa angrenajele mașinilor. Ceea ce însemna că barele magnetizate erau obiecte magico-alchimice și, dacă una singură s-ar fi lipit de Nina, Alchicarta de Tarot ar fi putut-o prinde în capcană și ar fi

izbutit să o lege de mașina macină-oase. Așadar, Nina ar fi murit într-o clipită!

– Ahaaa! Uhuuu! Ai pierdut bombonica. Uite, îți arunc alte trei, țipă nebunul Trik.

Tînăra alchimistă reuși să se ferească de două, dar a treia i se lipi de un braț și, cît ai clipi, forța de atracție o târî înspre dușmanul cel nebun.

Nina era lipită de Alchicartea de Tarot, cu brațul stîng sprijinit exact de burta ei. De fericire, Trik Vesanus urlă ca un nebun și sări de colo-colo, scuturîndu-și tot corpul. Planeta albastră continua să se învîrtă în jurul lui cu o viteză amețitoare. Ninei îi era cu neputință să-și controleze mișcările.

– Uhuuu! Ahaaa! Frumoasă fetiță, acum îmi ești foarte aproape. Te dau hrană mașinii. Așa o să-mi duc acasă pulberea oaselor tale – cinica Alchicarte de Tarot vorbea zîmbind. Izbutise să o prindă în capcană.

Trik se apropie de mașinăria maya și, înainte de a lega funiile de picioarele victimei sale, scoase un obiect foarte ciudat: părea un pistol cu țeavă lungă. Trase cu un lichid albastru care ajunsese pe angrenajele învechite: Sticlă Fărîmicioasă.

Acum, mașinăria avea să funcționeze la perfecție, măcinînd oasele fără nici o problemă. Nina reuși să-și strecoare mîna dreaptă în buzunarul salopetei și scoase repede afară pachetul de Alchicărți de Tarot. Dar săriturile și scuturăturile agitatului Trik făcură să-i cadă pe jos cîteva cărți. Rămase în mînă cu doar două dintre ele: una o înfățișa pe Van Rota, cealaltă pe Bea Sapientia.

Din fericire, a doua era tocmai cea care îi trebuia Ninei pentru a-l învinge pe Trik Vesanus. Sașie cum era,

Alchicartea de Tarot Răufăcătoare nu văzu ce făcea Nina. Când Nina o aruncă pe Bea Sapienta, Trik rămase ca trăsnit.

Alchicartea de Tarot Binefăcătoare, modificată de profesorul Mișa, zbură în aer și se opri la mijlocul drumului. După o străfulgerare și câteva mici scînteieri, se transformă într-o femeie bătrînă care purta straie aurite de călugăriță și strîngea la piept o carte mare scrisă în alfabetul simbolic al Celei de a Șasea Luni. Cîteva secunde rămase atîrnînd între doi copaci și, coborînd încet, își aranjă prețioasa pălărie în formă de tub, bătută cu nestemate, pe care o purta în vîrfurile capului.

În jurul femeii se rotea o sferă de argint: era Luna, corespondentul ei astral.

Trik Vesanus se simți în primejdie și legă în graba mare picioarele fetei de funiile mașinii, apoi desprinsе bara magnetizată care o ținea lipită de el. În cele din urmă, se îndepărtă cîteva pași și puse în funcțiune periculoasa macină-oase. Trupul Ninei fu smuls în sus către angrenajele de piatră care urmau să o macine: pulberea oaselor sale ar fi sfîrșit în gaura adîncă pe care o văzuse puțin mai înainte.

– Ahaaa! Uhuuu! Ahaaa! Uhuuu! Arată-te la vedere, babo! țipă el privind-o fix pe Bea Sapienta, opusul lui bun.

Bea nu părea deloc înspăimîntată și nicidecum tulburată.

Spînzurată cu capul în jos, Nina văzu că picioarele sale aproape ajunseseră în angrenajele de piatră, încercă să-și ridice bustul și să-și ducă mîinile la funii, dar nu izbuti. Căzu la loc cu capul în jos și ceru ajutor de la Bea.

Alchicartea de Tarot Binefăcătoare o privi și-i zise:

– Nu te teme, frica nu-i de nici un ajutor. Apoi, ducînd în dreptul inimii cartea magică pe care o avea în mîină, îi vorbi lui Trik: Bine, așadar am ajuns la momentul încheierii socotelilor. Văd că ți-ai dat silința – vocea Beei era foarte calmă.

– Dansăm? Vrei o sărutare? Sau te omor imediat? – ca de obicei, cuvintele lui Trik erau bune.

Cartea magică a Beei Sapiaientia se deschise și femeia citi o frază: „Nu mă tem de nebuni. Mic și neolositor e gîndul cinic. Forța ta eu o voi anula cu înțelepciunea care este soră bună a cunoașterii.” – și, spunînd acestea, ridică mîna stîngă și dintre degete țîșni un jet de Mercur Schimbător care lovi angrenajele mașinii macină-oase. Mecanismul maya se opri pe dată, funiile care țineau legate picioarele Ninei se desfăcură și fetița se prăvăli la pămînt chiar pe buza găurii adînci. Cît pe ce să cadă înăuntru.

Mercurul Schimbător lansat de Bea întărise Sticla Fărîmicioasă care fixa mecanismul, blocînd macină-oasele. Alchimia folosită de profesorul Mișa funcționase foarte bine: Alchicartea de Tarot Binefăcătoare acționa urmînd planurile bătrînului alchimist rus.

La pămînt, Nina mulțumi cu ochii închiși bunicului și se rugă ca lupta dintre cele două Alchicărți de Tarot să se termine cît mai repede.

Dar Trik Vesanus de răzvrăti, luă în mîină planeta sa, Pluto, și o aruncă împotriva dușmanului, ca pe o minge. La rîndul ei, Bea Sapiaientia zvîrli în el cu Luna. Ciocnirea dintre cele două mici planete provocă o cascadă de stele de foc care incendie plantele din preajmă.

Fumul și flăcările se înălțară făcînd un fel de barieră. Bea Sapienta se apropie de Nina și o ajută să se ridice. În mod vădit fetița era zdruncinată. Bătrîna smulse o nestemată din prețioasa ei pălărie tubulară și i-o dăruî tinerei alchimiste.

– Bag-o în buzunar. O să-ți spun mai tîrziu la ce folosește.

Abia termină de vorbit, că și dispăru. Se făcu nevăzută, ca înghițită de fumul incendiului. Să dispară pe nepusă masă era una dintre puterile ei magice. Nina făcu ochii mari și se simți iarăși pierdută. În fața ei apăru din nou Trik, care o apucă de umeri și încercă să-i facă vînt în gaura mașinii macină-oase. Atunci, Bea Sapiencia se ivi din nimic, își puse mîna dreaptă pe capul cu Pene al Alchicărții de Tarot Răufăcătoare și se concentără. În mod ciudat, Trik rămase nemișcat.

– Gînduri fără noimă, acțiuni fără logică. Nebunia să ia sfîrșit și să dea loc liber inteligenței – spunînd acestea, Bea dezlănțui o descărcare electrică, făcîndu-și rivalul să se cutremure.

Alchicartea de Tarot se răsuci dintr-odată și începu să țopăie ca un greier. Apoi îi dădu un șut în piept bătrînii, care se prăbuși la pămînt.

Cartea magică se deschise și Bea începu să vorbească din nou:

– Acum să mă ucizi ai vrea. Dar eu știu ce sfîrșit te paște. Îți cunosc secretul.

Făcut curios de aceste vorbe, Trik Vesanus se opri din țopăit. De fapt, Bea Sapiencia se folosea de una dintre calitățile ei: intuiția.

– Ahaaa! Uhuuu! Ce secret? Secretul apei calde? răspunse Trik ca să o provoace.

– Secretul existenței tale, afirmă Alchicartea de Tarot Binefăcătoare ridicându-se de la pământ.

– Uhuuu! Ahaaa! Existența mea? Da' ce, eu exist?

Trik era cu totul zăpăcit.

– Tu ești fiindcă eu exist. Sîntem cărțile magice ale Binelui și ale Răului. Viața ta este legată de a mea. Dacă tu mori, voi muri și eu. Sîntem legați fiindcă Binele nu poate exista în lipsa Răului. Și invers.

Bea spusese un mare adevăr. Un adevăr pe care Trik nu îl cunoștea. Alchicartea de Tarot Răufăcătoare sări la dreapta și apoi la stînga; flăcările care mistuiau plantele nu-l înspăimîntau defel. Nebun cum era, se hotărî să se arunce în gaura mașinii macină-oase pentru a vedea dacă Bea chiar spusese adevărul.

– Ahaaa! Uhuuu! Acuma mor. Așa o să văd dacă mori și tu.

Trik se aruncă înăuntru urlînd. Nina își desfăcu larg brațele și fugi spre Bea, de teamă să nu i se întîmple și acesteia vreun lucru grav.

– Nu, nu, nu vreau să mori și tu. Nu te arunca acolo!

Dar bătrîna zîmbi, culese de pe jos cărțile magice care alunecaseră din pachet și i le dădu fetei. Apoi o luă de mînă și o duse departe de foc și fum.

– E adevărat că Răul e legat de Bine. Dar nu-i deloc adevărat că eu trebuie să mor fiindcă Trik Vesanus a hotărît să se sinucidă. Eu nu-s nebună. El era descreieratul, spuse înțeleapta bătrîna, schițînd în cele din urmă un zîmbet. Nina o privi cu admirație și rîse și ea.

Femeia cu veșmînt aurit și cu Luna care se învîrtea în jurul ei se îndepărtă împreună cu tînăra alchimistă, lăsîndu-l pe Trik pradă sorții sale fatale și de neabătut.

Merseră de-a lungul potecii prin pădure și ajunseră la Caracol, Observatorul Astronomic care avea formă circulară și o cupolă mare, de jad verde. Doar una dintre cele patru porți era deschisă. Înainte de a intra, Nina își privi steaua din palmă. Tot neagră. Deși Trik fusese învins, semnul de primejdie era încă acolo.

– Steaua aceea se va face roșie din nou. Dar noaptea e lungă și trebuie să fii pregătită pentru alte atacuri. O să te ajut cît pot. Apoi o să trebuiască să te descurci singură, zise Bea apropiindu-se de poarta edificiului maya.

– Dar sînt obosită, nu mai rezist. Sînt îngrijorată pentru prietenii mei. Nu știu ce s-a ales de ei. Și doar la gîndul că trebuie să mai lupt simt că leșin – pentru prima dată de la începutul aventurii Celei de a Șasea Luni, Nina se simțea cu adevărat vlăguită. Căutarea celei de A Treia Taine părea să nu aibă sfîrșit.

– Vino, să intrăm în Caracol, trebuie să-ți arăt niște lucruri importante, zise Alchicarta de Tarot Binefăcătoare, deschizînd poarta.

Odată înăuntru, Nina fu atrasă de măștile de piatră prinse de ziduri, care înfățișau animale și zei. Flăcările unor lumînări lungi, roșii și galbene, luminau încăperea pînă la tavan, pe podea erau gravate desene de păsări mari, cu cioc coroiat, și pe pereți puteau fi numărate șaisprezece ferestre mici care dădeau spre cerul înstelat. Bea Sapiientia o luă de mînă pe tînăra alchimistă, o duse în fundul sălii și o făcu să urce o scară în spirală, îngustă, de marmură, care dădea în camera principală a Caracolului.

- Aici, cu secole în urmă, preoții-astronomi ai poporului maya priveau bolta cerului. Au studiat planetele și galaxiile, stelele și cometele, explică bătrâna.

Tavanul din jad verde, în formă de cupolă, avea o deschizătură în mijloc. Din podea ieșea un abur care plutea la semiînălțime, creînd o atmosferă magică. În mijlocul încăperii se înălța un postament de piatră care susținea un tub foarte mare de lemn, larg cam de 2 metri și lung de 20, orientat chiar pe direcția mării deschideri din tavan. Părea un telescop gigantic. Lîngă el se afla o carte făcută din piele de căprioară și legată cu niște cordeluțe foarte subțiri. Conținea secrete astronomice și era scrisă în limba maya: glifele umpleau paginile făcîndu-le colorate și vesele. Bea Sapiientia își puse marea ei carte, scrisă în alfabetul Celei de a Șasea Luni, alături de cartea maya și, dintr-odată, paginile ambelor volume începură să se răsfoiască ca și cum ar fi suflat vîntul prin ele. Apoi, pe neașteptate, paginile încremeniră. Pe cartea bătrînei apăru o inscripție:

᠋᠋᠋᠋᠋᠋ ᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋

᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋

Bea Sapiientia și Nina o traduseră cu voce tare, dar nu avură timp să se gîndească la înțelesul ei, că în fața lor apăru un sipet de piatră plin de praf.

– Pe toate ciocolatele din lume! Ce-o fi oare înăuntru?

Ținăra alchimistă întinse mîna, ridică ușor capacul vechiului sipet din care ieși un mănunchi de raze orbitoare. Bătrîna își duse mîinile la ochi și Nina își întoarse capul. Îndată ce lumina dispăru, fetița se uită înăuntru sipetului și văzu o piatră plată și ovală, fluorescentă.

– La ce folosește? o întrebă ea pe Bea.

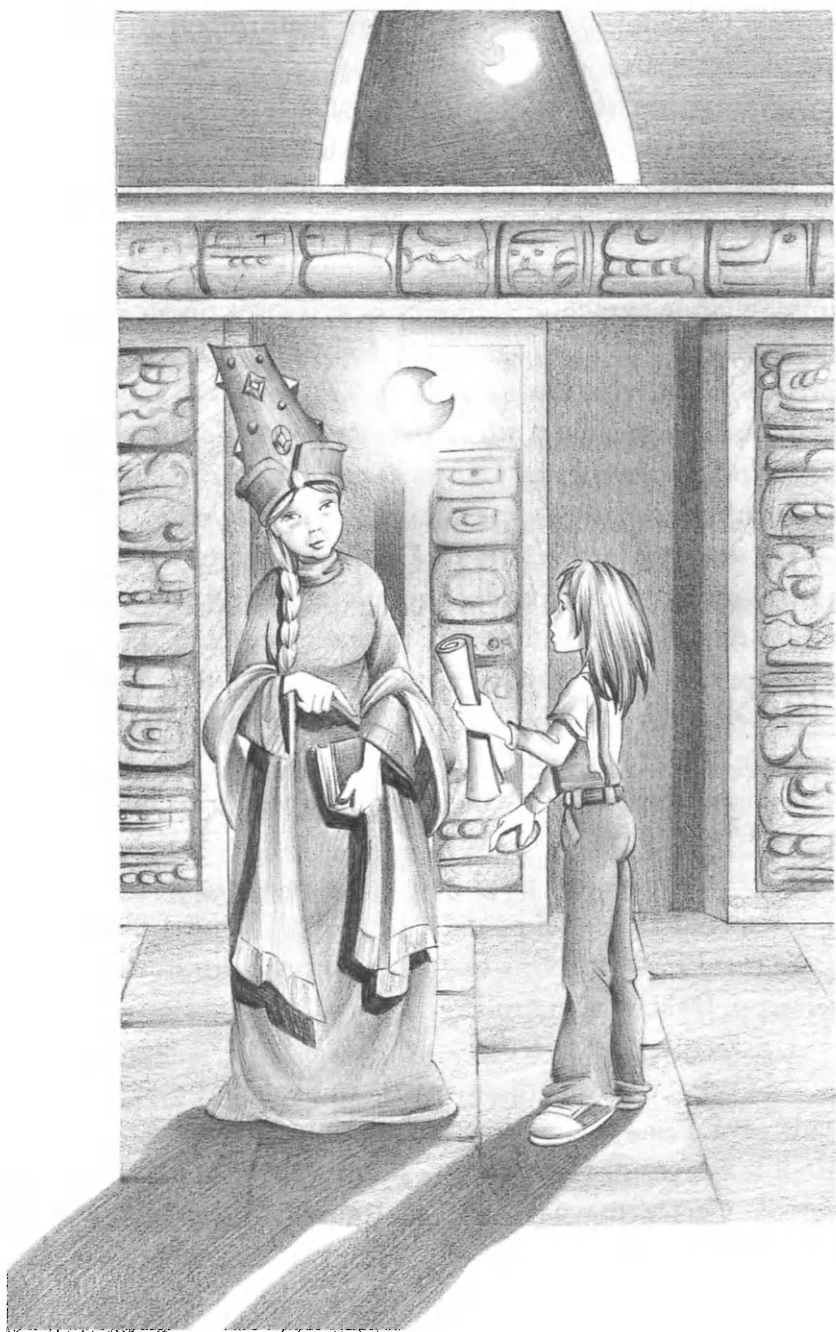
Alchicartea de Tarot își luă iarăși în mîini cartea și răspunse:

– Dacă vei căuta calea salvării prietenilor tăi, trebuie să treci prin cer. Așa stă scris în cartea maya. Iar piatra asta te va ajuta...

Abia termină bătrîna de vorbit, că din cartea maya se și desprinsese o foaie maronie pe care era desenată o hartă. Nina o luă și înțelese că era vorba despre harta Caracolului: acolo erau însemnate încăperile din Observatorul Astronomic și trecerile subterane care îl legau de celelalte două construcții maya, Piramida lui Kukulcan și Templul celor O Mie de Războinici.

– Acum ai tot ce-ți trebuie, spuse Bea. Ține minte că ai în buzunar piatra prețioasă pe care ți-am dăruit-o. Folosește-o cu inteligență: slujește la iluminarea gîndurilor. Privește în jurul tău și descoperă de una singură ce ai de făcut. Treaba mea s-a isprăvit. Noroc, încheie Alchicartea de Tarot, apoi ridică brațul drept, își luă în mînă Luna de argint, care acum se rotea leneș, și dispăru fără urmă.

Nina se găsi încă o dată de una singură. În mijlocul aburului din încăpere, cu harta Observatorului într-o mînă și piatra plată și ovală în cealaltă. În fața ei se afla

marele telescop maya orientat către înalturi: capătul lui cel mai îndepărtat ieșea prin cupolă.

„Așadar, trebuie să găesc calea salvării care trece prin cer“, gîndi fetița. Apoi se apropie de telescop și privi prin el: văzu stelele și Luna, planetele sistemului solar și bucăți mici de meteoriți. Păreau atît de aproape că mai că le-ai fi putut atinge cu mîna. Cu mare greutate, tînăra alchimistă mișcă marele trunchi de lemn ca să privească un alt petic de cer: voia să înțeleagă dacă, folosind acel telescop, preoții maya izbuteau să vadă și Cea de a Șasea Lună. Galaxia Alchimidia era atît de departe de Pămînt că era cu neputință s-o descopere. Dar fetița avu o tresărire cînd, în mijlocul Universului, văzu pîlpîind o lumină verde.

– Xorax! exclamă ea uluită. Dintr-odată, lumina dispăru și Nina își plecă privirile. Se gîndi la bunicul și la cît de mult i-ar fi plăcut să fi fost aici, împreună cu ea.

Apoi se așază pe postamentul care susținea telescopul și descoperi un fel de jgheab ciudat, scobit în marmură. Era de formă ovală.

– Piatra fluorescentă care se afla în sipet! strigă fericită fetița.

Fără să stea o clipă pe gînduri, puse piatra în scobitură și telescopul se coborî pe dată, proiectînd lumina pietrei către cerul înstelat. Nina se ghemui și privi din nou prin telescop. Dar nu văzu nimic.

Universul părea să fi dispărut!

Aburul din încăpere se înteeți, împiedicînd-o să mai vadă ceva. Nina se duse lîngă o lumînare, privi harta și se gîndi la ce avea de făcut. „Piatra fluorescentă a anulat Universul. Cartea maya a spus că trebuie să găesc calea

salvării trecînd prin cer, iar harta marchează pasajele subterane“, gîndi tînăra alchimistă.

Trei lucruri care cu siguranță aveau o legătură între ele. Și totuși, rezolvarea îi părea dificilă.

Nina nu știa ce să facă. Din reflex, scoase Taldomul și, pentru a-și face curaj, îl strînse la piept: ochii roșii de goasil se iluminară și din ciocul de Gughiu țîșni un jet de fum care se duse direct către hartă. Fetița își desfăcu pumnul și foaia de hîrtie se ridică în aer pentru ca apoi să se așeze pe piatra fluorescentă.

Telescopul se mișcă săltînd sacadat, se roti încet în jurul axei sale, proiectînd lumina asupra unui anumit punct de pe zid. Aburul dispăru ca înghițit de fumul ieșit din Taldom și Nina văzu deschizîndu-se zidul în fața ei. Harta se ridică iarăși de pe piatră și veni la loc în mîinile ei.

Cu pași mărunți, Nina traversă deschiderea – tunelul era îngust și cobora. Simți pe dată că temperatura scădea. Zidurile erau scorojite și pline de mucegai, păianjeni roșii și furnici galbene dădeau năvală de peste tot, făcînd înaintarea destul de neplăcută. Cu ochii larg deschiși, tînăra alchimistă privi înainte și își dădu seama că tunelul se despărțea în două.

„Merg la stînga? Sau la dreapta?“ Controlă pe hartă și văzu că, mergînd spre stînga, s-ar fi întors la Piramida lui Kukulkan, cîtă vreme drumul spre dreapta ducea la Templul celor O Mie de Războinici. „Sigur! Aici trebuie să merg. Este singura clădire maya pe care nu am văzut-o încă“, exclamă ea și, cu Taldomul strîns în pumn, se îndreptă către Templu.

Tunelul se făcea tot mai noroios. Nina înainta cu greutate și abia aștepta să ajungă la capăt. Puțin mai încolo, noroiul deveni mai moale și pîrîuri de apă umplură repede tunelul. Fetița se trezi înotînd în mijlocul unui mîl rău mirositor și un curent neașteptat o tîrî către ieșire. Capătul tunelului se prăvăli într-o cascadă și Nina ajunsese în mijlocul valurilor, făcînd un salt de mai bine de 20 de metri.

Fu un plonjon foarte periculos: fetița atinse bolovani și stînci ascuțite. Cufundată în apă, cu ochii închiși și cu obraji umflați cu aer, strînse Taldomul la piept și apăsă cu el pe buzunarul salopetei, care conținea obiectele magice pe care nu putea nicicum să le piardă. Țîșni afară din apă și, în cele din urmă, respiră. Deschise din nou ochii și, după ce răsufală adînc, privi unde nimerise: „O grotă albastră?”

Nina ajunsese tocmai în grota subterană a Templului celor O Mie de Războinici. Cu capul afară din apă, începu să înoate către o platformă mare și, înainte de a se cățăra pe ea, îi văzu, spre marea ei uimire, pe cei patru prieteni, întinși pe jos și nemișcați. În jurul lor erau vreo zece iguane care îi amușinau.

– Heiii! Sînt aici! strigă ea, punînd pe fugă marile șopîrle tropicale.

Îndată ce se apropie, înțelese că prietenii ei băuseră poțiunea alchimică de Sîngele Morții. Lîngă ei se mai aflau încă sticlele albe și capacele roșii.

– Dar le-au băut pînă la ultima picătură! Prea mult! exclamă ea deznădăjduită.

Șiroind de apă și mînjită de noroi, Nina îngenunche. Încercă să-l clintească pe Cesco, apoi o apucă pe Roxy de un braț. Dar nimic! Nimeni nu făcea nici o mișcare.

– Dodo, Fiore, răspundeți-mi!

Nina era în culmea agitației. Prietenii ei erau reci ca gheața, iar inimile nu le mai băteau. Desigur, Sîngele Morții provocase Moartea Aparentă, dar tînăra alchimistă nu știa cum să facă să-i întrerupă efectul și se temea că băuseră o cantitate prea mare, poate chiar mortală.

– Sceptru al Celei de a Șasea Luni, salvează-mi prietenii! strigă ea ridicîndu-se în picioare și mînuind Taldomul cu forța voinței întipărită pe chip. Nina avea o înfățișare dură: buzele strînse, ochii măriți și pletele ude lipite de față.

Începu să tragă salve de lumină laser pe trupurile copiilor. Scînteile loviră în capetele lor și săriră înapoi, frîngîndu-se de stîncă. Dar nu se întîmplă nimic!

Nina se simți neputincioasă. Muriseră cu toții din vina ei.

Cuprinsă de mînie și durere, aruncă Taldomul printre pietre, se zvîrli pe jos, iar lacrimile îi năpădiră chipul încă plin de noroi.

– Nuuu! strigă ea printre sughituri. Morți cu toții! Dar *Systema Magicum Universi* a vorbit doar de un singur prieten în primejdie. În schimb, eu i-am pierdut pe toți! Blestemată Carte Vorbitoare, nu mi-ai spus adevărul! Și Eterea și bunicul m-au păcălit. Prefăcuți! Sînteți cu toții niște prefăcuți. Vă urăsc!

Nina fusese cuprinsă de o criză de nervi. Gîndi că fusese doar o unealtă de care se folosiseră cei pe care îi iubea.

În acea clipă își pierduse încrederea și nu mai credea în salvarea planetei Xorax.

– Are dreptate Vocea Persuasiunii! De ce nu i-am dat crezare?

Fetița Celei de a Șasea Luni părea înnebunită. Tot ce făcuse pînă atunci îi păru greșit. Oare își pierduse mințile? Între blesteme și hohote de plîns, tînăra alchimistă adormi fără ca măcar să-și dea seama, doborâtă de oboseală.

Tragica noapte mexicană era pe sfîrșite și primele raze ale zorilor se strecurară în grotă albastră prin spărtura pe care o făcuse puțin mai înainte Tupac, cu Marea Slemmă.

O rază de soare sfioasă luminează chipurile lui Dodo, Cesco, Roxy și Fiore. Nina se trezi, încă tulburată și cu gîndurile învălmășite. Culese Taldomul de pe jos și, pe cînd stătea aplecată, simți o căldură ciudată în buzunarul de la salopetă. Băgă mîna înăuntru și scoase piatra prețioasă dăruită de Bea Sapientia. Nestemata era fierbinte, astfel încît Nina îi dădu drumul din mînă pe jos.

„Gata! Nu mai vreau vrăji și magie! Nu se poate face nimic împotriva morții!” gîndi ea privind cu duioșie trupurile reci ale celor patru copii și simți mînia curgîndu-i prin vene.

În chiar acea clipă, Taldomul începu să vibreze și, totodată, piatra prețioasă se ridică de la pămînt zburînd de-a dreptul către sceptru. Ciocul de Gughi se deschise și o înghiți. Nina rămase înmărmurită.

Își aminti că piatra prețioasă avea puterea de a ilumina gîndurile. Fără să șovăie o clipă, îndreptă sceptrul magic către copii, apăsă încă o dată pe ochii roșii de goasil și trase o altă salvă din Taldom. De astă dată, raza de laser formă o undă care ridică trupurile copiilor. Dodo, Cesco, Fiore și Roxy rămaseră plutind la doi metri înălțime și Nina, cu privirile pe sus, se uită cu atenție la această scenă.

Taldomul vibră și mai tare și o altă undă laser îi învăluie pe cei patru copii, făcându-i să se miște în sensul acelor de ceasornic. Trupurile se roteau cu o viteză tot mai mare, atît de repede că aerul în mișcare ridică pînă în tavanul grotei bucăți de pămînt și pietre.

Lumina laser dispăru dintr-odată. Trupurile se întinseră pe jos.

– Vii! Sînteți vii!!!

Nina dădu fuga la ei și îi îmbrățișă pe rînd, în vreme ce deschideau ochii.

– N... N... Nina, zise Dodo cînd își veni în fire.

– Mi se învîrte capul... da' Nina? Tu ești? Unde ai fost? Noi am trecut printr-un mare necaz, bombăni Roxy, ca de obicei, ridicîndu-se cu greu în picioare.

– Ne-ai lăsat singuri cu nebunul ăla de Tupac. Îți dai seama?

Frecîndu-se la ochi, Cescio reacționează agresiv.

– O, Doamne! Dar ești toată plină de noroi, zise Fiore privind în ce hal era prietena ei.

Fetița Celei de a Șasea Luni zîmbi și sări de trei ori în aer.

– V-ați întors la mine! Sînteți vii!

Copiii se priviră aiuriți, apoi văzură sticlele de Sîngele Morții și răspunseră toți odată:

– Păi eram morți doar de formă. Ce credeai?

Nina își aranjă un pic părul și, cu un aer trist, le explică pe îndelete că acea substanță alchimică era foarte periculoasă.

– Ați băut prea multă. Ați fi putut muri de-adevăratelea! Dacă nu mă foloseam de piatra prețioasă pe care mi-a dăruit-o Bea Sapientia nu aș fi izbutit să vă salvez.

Eram disperată. Ba chiar i-am insultat pe Eterea și pe bunicul.

Ninei i se făcu rușine de purtarea ei, dar în acel moment tinerii alchimiști se duseră lângă ea și o îmbrățișară. Alinarea, dragostea și prietenia o îmbărbătară și cu toții se simțiră mai puternici și mai siguri de victoria împotriva Răului.

Soarele ajunsese în înaltul cerului și copiii, așezați unul lângă altul, își povesteau aventurile pe care le trăiseră.

Cei patru îi spuseră Ninei că îl întâlniseră pe Tupac, androidul karkonian, iar Nina le povesti că LSL, transformat în Șarpe cu Pene, o făcuse prizonieră și că în ajutorul ei venise un rege maya care provocase un cutremur cumplit.

– Un rege maya? Întrebă Fiore curioasă.

– Da, da, îl cheamă Yum Kax. Dacă nu ar fi fost el, Șarpele cu Pene m-ar fi omorât. Am văzut că ținea în mână un sceptru asemănător cu Taldomul meu. M-am luptat și cu o Alchicarte de Tarot Răufăcătoare – îndată ce rosti aceste cuvinte, toți o priviră curioși. Cu Trik Vesanus. Din fericire, am aruncat cartea magică, Bea Sapientia, care, cu înțelepciune și pricepere, a reușit să-l alunge. Ia gândiți-vă că s-a sinucis aruncându-se în gaura de la macină-oase!

– M.... m.... macină-oase? C.... c... ce-i aia? Întrebă Dodo făcând ochii mari.

– Este o străveche mașinărie maya, le explică Nina repede. Oricum, totul a mers bine, Bea Sapientia m-a ajutat mult. Și acum povestiți-mi ce vi s-a întâmplat vouă. Spuneți-mi despre android. Unde a dispărut? Întrebă tânăra alchimistă cu o umbră de îngrijorare în glas.

– Nu știm unde va fi fiind. Când ne-am dat seama că nu l-am fi putut nicicând învinge, am băut poțiunea, îi spuse Cesco.

Nina scoase din buzunar țevușca roșie.

– Dacă Tupac se va întoarce, știi eu cum să-l înving. Trebuie să sug prin acest tubuleț Fumul Diabolic care se află în interiorul unui paralelipiped băgat în pieptul lui. Am studiat cu multă atenție cum sînt făcuți androizii lui Karkon, spuse ea fluturîndu-le prin față Primul Tratat scris de ea.

Roxy o întrerupe:

– Totuși, Tupac are Marea Slemmă și Cocafonul.

– Ce?

Nina nu știa nimic despre aceste instrumente.

– Marea Slemmă e o secure care sfarmă pînă și stîncile, iar Cocafonul este un amplificator de voce. Când Tupac urlă, sparge timpaneale tuturor – explicația lui Fiore fu precisă și Nina înțelese că, la urma urmelor, Tratatul său nu era chiar atît de complet.

– D... d... dar Ș... Ș... Șarpele cu P... P... Pene e mort? întrebă Dodo care era îngrozit numai la gîndul de a-l întîlni pe LSL.

– Sper că da. Când regele maya a provocat cutremurul, primarul a sfîrșit într-o genune, răspunse Nina care, de fapt, nu era deloc sigură că Omul-Șarpe fusese cu adevărat eliminat, dar nu voia să-și sperie și mai mult eroicii prieteni. Dar de un lucru era sigură: aliații lui Karkon aveau să lanseze noi atacuri și trebuiau să fie pregătiți de luptă.

Mica alchimistă avu o idee:

– Să căutăm Gughiul. Nimeni dintre noi nu l-a mai văzut. Mi-e teamă că s-a speriat din cauza cutremurului.

– Da, Gughiul! Unde o fi? Întrebă Cescio privindu-i pe ceilalți.

Atenți și prevăzători, cei cinci tineri alchimiști ieșiră din grota albastră și se adânciră în pădurea tropicală în căutarea păsării magice de pe Xorax.

CAPITOLUL OPT

Sah Mortis și privirea diabolică

– Încotro mergem? întrebă Fiore căscînd cu gura pînă la urechi.

– Fără hărți, o să fie greu să găsim locul unde am lăsat Gughiul, răspunse Roxy, în timp ce Cesco se apropie de Nina pentru a-i spune că, neavînd ochelari, nu ar fi putut fi de mare ajutor.

– Stai lîngă mine. Nu-ți face griji, important e să rămînem uniți, îl liniști fetița Celei de a Șasea Luni.

– Pr... pr... priviți, acolo în f... f... fund e un t... t... tor..., zise Dodo fără să poată să termine ce avea de spus, fiindcă Roxy îl întrerupse:

– Taur?

– Nu, ee t... t... taur? Un t... t... torent! preciză băiatul cel roșcovan. V... v.. voiam să s... s... spun că Gughiul adormise l... l.... lîngă o m... m... mangrovă, pe apă.

Nina îl bătu prietenește pe spate.

– Așa-i! Haideți copii, sîntem pe drumul cel bun!

Fiore și Roxy strigară de mai multe ori numele păsării magice în speranța că o să răspundă, dar printre copacii pădurii se auziră doar cînturile păsărilor tropicale.

Căldura și zăpușeala îi făceau să respire cu mare greutate și copiii începu să le fie sete. Odată ajunși pe malurile torentului, se aplecară în grabă să bea apa proaspătă care curgea printre rădăcinile mari de mangrove. Un zgomot neobișnuit care venea dinspre pădure le atrase luarea-aminte.

– Gugh! strigară ei în cor.

Dar nu pasărea de pe Xorax produsese acel zgomot.

Printre copaci văzură strălucind ceva. Razele soarelui se reflectau și se răsfrîngeau dînd naștere unor mănunchiuri luminoase orbitoare.

– Ca și cum în mijlocul pădurii ar fi niște oglinzi! zise Nina privind ciudatul fenomen.

– Oglinzi? Cu neputință! Maiășii nu aveau așa ceva, preciză Fiore, firoascoasa grupului.

Un urlet îi înfricoșă pe copii și în fața lor apără Tupac cel Crud. Androidul karkonian se reîntorsese și vîntura prin aer Marea Slemmă. Tăișul securii sale reflecta razele soarelui, dînd naștere jocului de lumini pe care îl observaseră copii în pădure cu cîteva clipe mai înainte.

Androidul își arată mușchii puternici și, deși Coca-fonul nu mai funcționa, vocea lui răsună teribil:

– Mucoși blestemați! Sînteți vii! Acum vă omor pe toți cinci.

Plină de curaj, Nina se așeză în poziție de atac.

– Codul tău alchimic este 7892. Știu foarte bine cum ești alcătuit. Știu toate secretele alchimiei karkoniene. Te voi nimici!

Din Taldom izbucni o descărcare electrică și îl lovi pe android în mijlocul pieptului. Dar mușchii vînjoși ai lui Tupac nu fură nici măcar zgîriați. Tupac nu mai irosi alte vorbe și începu să-și miște Marea Slemmă, despicînd crengile copacilor, pentru ca apoi să încerce să reteze capul Ninei cu o mișcare iute.

Tînăra alchimistă se ghemui la pămînt și trase din nou cu Taldomul. Picioarele! Îi lovi picioarele și, de durere, androidul trebui să se oprească o clipă. Roxy și Fiore profitară de împrejurare pentru a zvîrli în el cu pietre și bolovani. Prea puțin: Tupac, din nou cu capul sus, mîndru, își rînjea amenințător dinții și agita securea ca și cum ar fi vrut să lovească și aerul ce îi înconjura pe copii. Nina trebuia cu orice chip să-i găsească punctul slab: paralelipipedul cu Fum Diabolic. Numai așa ar fi putut să-l sugă cu țevușca roșie. Dar microcipul androidului, alcătuit din piramide și sfere și întărit cu corzi de Tensium, nu era ușor de dibuit.

Fetița Celei de a Șasea Luni își amintea perfect cum era alcătuit androidul karkonian: îi văzuse imaginea tridimensională și acum, concentrîndu-se, încerca să ajungă la punctul lui slab. Se feri cu îndemînare de loviturile Marii Slemme. Securea se izbea de copaci, de plante și de stînci, distrugînd totul pe dată.

Copiii își găsiră adăpost îndărătul unui ditamai bolovanul, îngroziți și neputînd să-i fie de ajutor prietenei lor.

Tupac se aruncă asupra Ninei și, cu un brînci, o făcu să cadă la pămînt.

– Ești terminată! urlă el privind-o cu ochii lui negri.

Fetița apucă Taldomul cu amîndouă mîinile și trase. Trase o dată, de două, de trei ori. Dar androidul își făcu scut din secure și se repezi la ea. Nina țipă și trase încă o

dată. O descărcare electrică îl lovi pe Tupac în piept: în sfîrșit, puternicul Om-Robot se clătină pe picioare!

Tînăra alchimistă își vîrî mîna în buzunarul de la salopetă și scoase țevușca roșie. Era cît pe ce s-o bage în pieptul dușmanului, dar androidul fu mai iute decît ea și își recăpătă echilibrul. Înălță Marea Slemmă către cer și apoi o coborî cu o lovitură fulgerătoare.

Nina se rostogoli spre stînga și securea se înfipse în pămînt făcînd o brazdă adîncă. Un lat de deget lipsise să nu-i despice fetei capul.

Tupac se pregătea să lovească din nou, cînd fu ochit în mijlocul spinării de o cracă groasă zvîrlită de Cesco. Se răsuci fulgerător, turbat de mînie. Nina putu să se ridice în picioare, așteptă ca androidul să se întoarcă iarăși înspre ea și apăsă cu putere pe ochii de goasil. Din ciocul Taldomului izbucni o rază de laser roșie și portocalie care ajunse chiar în pieptul androidului, făcîndu-l să se rupă și dîndu-i fetei prilej să bage înăuntru țevușca roșie. Acum putea, în sfîrșit, să sugă Fumul Diabolic.

Cu capul plecat, Tupac rămase o clipă nemișcat, lăsă să-i cadă pe jos Marea Slemmă și își duse mîinile la rană. Ochii i se holbară și din gură îi ieși un pîrîiaș de bale galbene. Androidul căzu în genunchi și, bălăbănindu-și capul, se prăbuși între plantele tropicale, ridicînd un nor de praf.

– Omorît! strigară cei patru copii, înălțîndu-și brațele deasupra capului.

Nina privi la Omul-Robot și zvîrli cît colo țevușca roșie. Închise ochii: putea să respire din nou. Și de astă dată reușise să învingă Răul.

Roxy și Fiore dădură fuga la ea și o îmbrățișară cu putere, Cesco se duse lîngă trupul nemișcat al lui Tupac și

îl scuipă, iar Dodo atinse cu un deget Marea Slemmă care ajunsese pe un bolovan.

– Super! Ai fost fantastică! ziseră cele două fetețe mîngîindu-i Ninei pletele lungi.

Sfîrșită și aproape fără suflare, fetița Celei de a Șasea Luni se așază pe pămînt, cu tricoul și salopeta ude flească de transpirație.

– Vino, te însoțesc la torent, așa o să te poți răcori, spuse Fiore ridicînd-o de un braț.

Ideea de a se scălda le plăcu tuturor și, fără să mai stea pe gînduri, cei cinci prieteni se aruncară în apă, îmbrăcați cum erau. Căldura era cu adevărat de nesuportat și un pic de relaxare ar fi revigorat întregul grup.

Prima care se aruncă fu chiar Nina, urmată pe dată de ceilalți.

– Ce frumos! Simt că reasc!

Tînăra alchimistă se lăasă dusă de curent și închise ochii, savurînd binemeritata odihnă. Dodo se agăță de un trunchi și pluti cu capul sprijinit de el. Lîngă el se așază Cesco, în vreme ce Roxy și Fiore se dădură la fund amuzate.

– Hei, da' trebuia să găsim Gughiul! zise neobositul Cesco ridicînd glasul.

Nina privi cerul: era albastru și fără urmă de nor.

– Sper să nu fi zburat de aici, răspunse ea.

– Gughiul nu ne-ar lăsa niciodată de izbeliște. Data trecută, cînd eram în Egipt, ne-am întors la Venetia la bordul navei *Toiran* fiindcă el fusese rănit de Leul Înari-pat, le aminti Fiore înotînd către mal.

– Și dacă ar fi rănit din nou?

Copiii înlăturară imediat ipoteza lui Roxy. Nimeni nu voia să se gîndească la așa ceva. Dodo, care în fusese în Egipt din cauza loviturilor primite de la Alvise și de la

Barbessa, ieși din apă și, după ce strănută strașnic de două ori, zise:

– Eu nu v... v... vreau să r... r... rămân aici. Să c... c... căutăm Gughiul!

Cesco tocmai se pregătea să-i răspundă, când lumina soarelui dispăru pe neașteptate. Copiii priviră cerul și ceea ce văzură îi făcu să rămână nemișcați și muți.

Un schelet uriaș, de peste cinci metri, acoperea soarele. Împrejurul craniului, înfășat în bentițe albe și galbene care fluturau mișcate de vânt, se învârtea o sferă portocalie, planeta Saturn.

– Ahhhhh... ajutooor! strigară copiii înspăimîntați de moarte.

Roxy, Cesco, Fiore și Dodo fugiră în pădure și se suiră într-un copac. Nina, șiroind de apă, rămase pe loc să privească acea ființă monstruoasă care se îndrepta cu pași mari către ea.

Era Sah Mortis, una dintre cele mai periculoase Alchicărți de Tarot Răufăcătoare. Fetița Celei de a Șasea Luni își privi steaua din palmă: era neagră tăciune și devenise enormă. Deschise buzunarul salopetei și scoase repede pachetul cu Alchicărți de Tarot ca să aleagă cartea magică potrivită. Dar nu izbuti. Simți că în spatele ei stătea cineva și se întoarse.

– LSL!!! țipă ea îngrozită.

Șarpele cu Pene era acolo, mai viu și nevătămat ca niciodată. Se salvase din cutremur și acum, că o regăsise pe nepoata profesorului Mișa, nu ar mai fi lăsat-o să-i scape.

– Nina, acesta este Sah Mortis, Alchicartea de Tarot cea mai dragă mie, zise el șuierînd și mișcîndu-și penele de argint care îi înconjurau capul mare și verde. Vreau să mă

bucur de scena aceasta. Sah Mortis te va nimici, strigă el cu voce puternică.

Tînăra alchimistă începuse să fugă disperată, în vreme ce prietenii ei rămaseră înlanțuiți de crengile copacului, trăgînd nădejde să nu fie descoperiți.

Picioarele Ninei păreau că nu se mai opresc. Pantofii, încă plini de apă, alunecară pe pietrele de pe cărare făcînd-o să-și piardă echilibrul. Fugea de mînca pămîntului, urmărită de umbra iute a Alchicărții de Tarot.

Fetița Celei de a Șasea Luni se trezi în fața unei colibe și se adăposti în ea, cu spatele sprijinit de ușă. Își simțea inima în gît. Strînse Taldomul în mînă și închise ochii încercînd să se liniștească. Trebuia cu orice chip să scoată cartea magică – doar cu ajutorul ei ar fi putut lupta împotriva Alchicărții de Tarot Răufăcătoare pe care o activase LSL.

Scheletul gigantic ajunsese la colibă și în spatele lui se apropia și Șarpele cu Pene. Încercînd să nu fie văzuți, și cei patru copii fugeau în zigzag printre plante și flori, luînd aminte la mișcările celor doi vicleni ai Răului.

„Calmă. Trebuie să fiu calmă. Acum scot Alchicartea Binefăcătoare și totul se va isprăvi“, gîndi Nina pentru a-și face curaj. Și în clipa aceea o văzu. Era acolo, o mașinărie foarte ciudată, semănînd bine de tot cu macină-oase, dar de dimensiuni mai mici. Doi pari, înalți cam de un metru și jumătate, susțineau o grindă de care atîrnau trei funii legate de tot atîtea inele de piatră puse pe pămînt. Tînăra alchimistă pricepu din zbor că, trăgînd de funii, se ridicau inelele care deschideau trei chepenguri. Dădu la o parte pămîntul care le acoperea și descoperi trei cuvinte scrise în alfabetul Celei de a Șasea Luni:

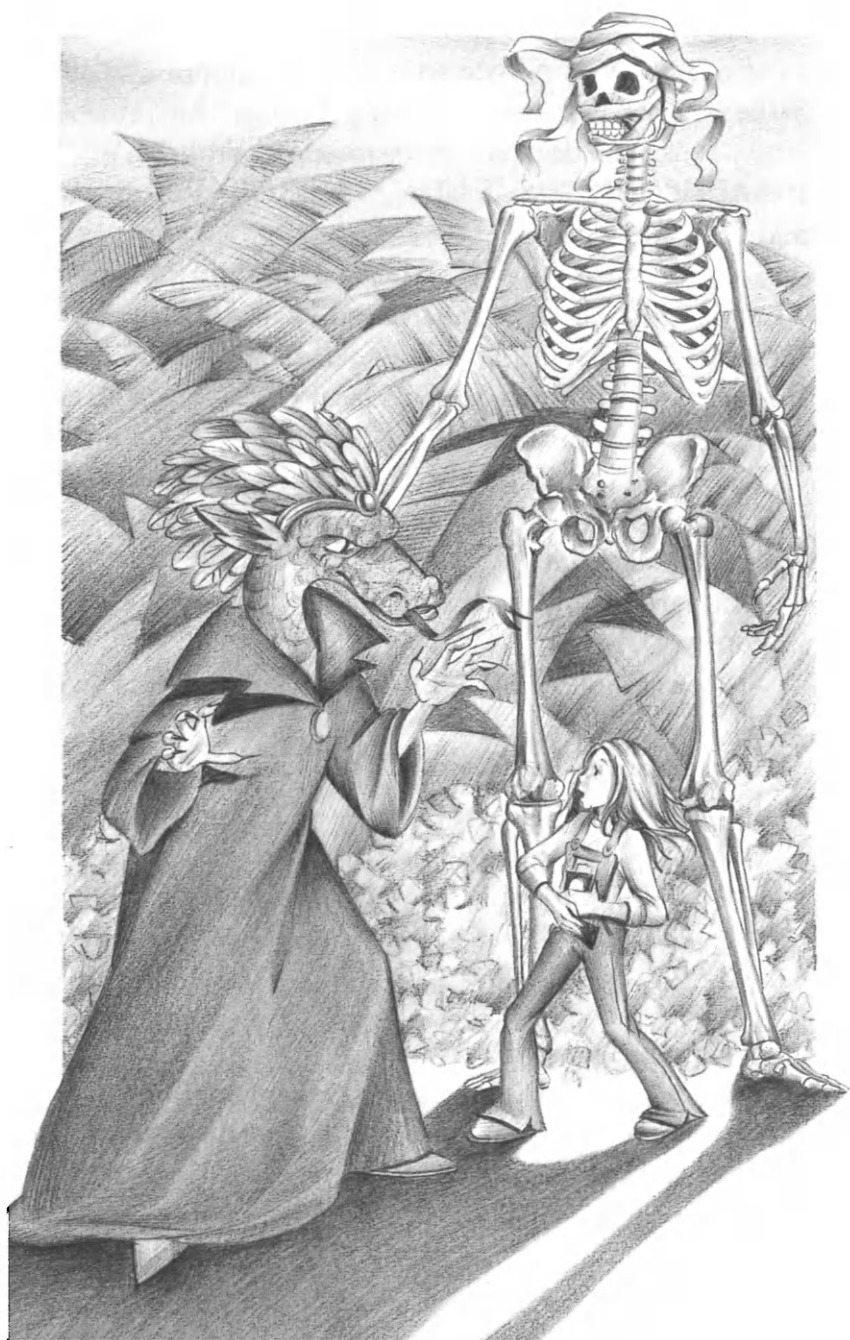
„Poate că aici se află formula magică a Celei de A Treia Taine“, gîndi ea și, fără șovăială, trase de funia care corespundea chepengului Pămîntului. Capacul se deschise. Nina privi înăuntru, dar nu văzu nimic. Era un puț întunecat și adînc. Tocmai voia să tragă de funie pentru a deschide al doilea chepeng, cînd coliba începu să se dărîme. Un uriaș picior scheletic pătrunse înăuntru, sfărîmînd ușa. O bucată din acoperișul de paie căzu și un vârtej de aer rece ca gheața, venind dinspre Sah Mortis, supse cu totul micul adăpost.

Nina rămase agățată de funia de care abia trăsese și încercă să se pitească sub chepeng. Scheletul deschise gura, dînd la iveală, printre dinți, o sferă transparentă plină cu lichid. O sfărîmă cu o mușcătură seacă făcînd să țîșnească din bilă un jet galben care udă cu totul mașinăria maya. Funiile se iluminară. Sah Mortis scuipase Rouă de Crin, substanța alchimică pentru vrăjirea mașinilor. Chepengul care acoperea puțul se închise pe dată: Nina era condamnată. Simțindu-se pierdută, scoase din pachet cartea Cil Vires. Tocmai se pregătea s-o arunce în aer cînd apăru Șarpele cu Pene.

Sah Mortis își înclină capul. Marele lui craniu era chiar în fața chipului monstruos al lui LSL. Se priviră. Ochiul goi al scheletului se umplură de foc, iar cei ai Șarpelui cu Pene de descărcări electrice.

În fața nepoatei profesorului Mișa se producea un fenomen de înaltă Magie Ocultă.

LSL deschise larg gura, își scoase limba bifurcată și se întoarse către fetiță. Țintuind-o cu privirea, lansă către pupilele ei albastre o dîră de foc și o hipnotiză cîteva secunde.

– Când de două ori privirea îmi vei întâlni, viața ta se va sfârși, spuse cu o voce adâncă și șuierătoare afurisitul Șarpe cu Pene.

Apoi repetă de trei ori cuvintele diabolice: VISUS INSALUBRIS! VISUS INSALUBRIS! VISUS INSALUBRIS!

LSL tocmai rostise cel mai puternic dintre blesteme: Visus Insalubris aducea moarte sau boală foarte gravă. Și acest lucru i s-ar fi întâmplat Ninei dacă Șarpele cu Pene ar fi reușit să-i mai prindă privirile încă o dată. Încă o privire diabolică și Nina ar fi murit!

Lucrul cel mai înfiorător era că fetița nu izbutea să-și dezlipească privirile de ochii înfocați ai lui LSL. Era sub puterea blestemului.

Din fericire, de astă dată nu era singură în lupta împotriva Șarpelui.

– Monștri blestemați! Luptați-vă cu noi dacă aveți curaj!

Erau glasurile lui Cesco, Dodo, Fiore și Roxy. Puștanii, înarmați cu bâte și pietre, încercară să le abată atenția de la Nina.

Sah Mortis se răsuci încet, strivind în picioare două tufișuri mari. Șarpele cu Pene nu mai avu timp să-i arunce Ninei a doua privire diabolică, dar scoase un urlet diabolic:

– Veți muri cu toții!

Fetița Celei de a Șasea Luni își reveni, cu ochii arzându-i ca și cum ar fi avut sare în ei, și, în cele din urmă, îl aruncă în aer pe Cil Vires, Alchicarta de Tarot Binefăcătoare cu puteri măiestre – un tigru cu blană moale și

dinți ascuțiți care răspîndea energie și reprezenta cucerirea și stăpînirea pozitivă.

Animalul, mare și puternic, se materializă imediat. Lîngă capul lui se mișca o sferă aurită: Soarele. În gură avea un drug de fier, iar în laba dreaptă ținea o pepită mare de aur.

LSL își holbă ochii mici și roșii, cu priviri pătrunzătoare: de bună seamă, nu se aștepta să vadă apărînd o Alchicarte de Tarot Binefăcătoare! Karkon îl asigurase că fuseseră activate doar cele răufăcătoare.

– Cil Vires, întoarce-te de unde ai venit! Eu te-am creat și trebuie să-mi dai ascultare! porunci Șarpele.

Tigrul își descleștă fălcile și scoase un răget, scuturînd din cap. Cu puținele puteri rămase, Nina avu curajul să intervină:

– Tu ai creat cele douăsprezece Alchicărți de Tarot, dar acum cele șase binefăcătoare se află în puterea mea!

LSL nu înțelegea cum de putuse Nina să pună mîna pe cărțile magice. Și știa prea bine că Cil Vires era tocmai Alchicarta potrivită pentru a-l învinge pe Sah Mortis.

– L-am scos din joc pe Trik Vesanus. Bea Sapienia este o femeie cu totul deosebită! vorbi aspru fetița, convinsă acum că putea cîștiga bătălia împotriva Răului.

– Ce-ai făcut? țipă Șarpele, înaintînd amenințător.

Nu știa nimic despre sfîrșitul tragic al lui Trik. Treaba era într-adevăr încurcată și primarul Veneției se înfurie ca niciodată. În clipa aceea, tigrul se aruncă asupra lui Sah Mortis și reuși să doboare la pămînt marele schelet, care se prăbuși printre copaci.

Crunt de mînie, Șarpele cu Pene își scoase scîrboasa limbă bifurcată și o lipi de spinarea mării feline.

– Eu te-am făcut, eu te voi nimici! urlă LSL dînd dezordonat din brațe.

Cil Vires se ridică drept în sus, mergînd pe labelle din spate, își descleștă fălcile și scuipă cu putere în aer drugul de fier pe care îl avea în gură, aruncînd totodată și cu pepita de aur. Cele două obiecte se uniră ca prin farmec în zbor, formînd o sabie strălucitoare. Tigrlul o prinse cu labelle din față, în timp ce micul Soare plutea în aer.

Unirea dintre fier și aur le făcea de neînvins și aceste elemente alchimice fuseseră adăugate de profesorul Mișa cînd făcuse pachetul de Alchicărți de Tarot pe care îl trimisese nepoatei. Amestecul dintre cărțile magice feminine și Alchimia Luminii reprezenta o adevărată speranță împotriva vrăjilor din Alchimia Întunericului.

Așadar, Cil Vires avea o armă mortală.

Dar norocul nu le surîde mereu celor buni: puternicul tigru era sortit să piardă.

Sabia era gata-gata să-l străpungă pe Șarpele cu Pene, dar, cu o săritură iute, LSL își salvă viața: lama lovi o stîncă mare, făcînd-o praf și pulbere. Fierul și aurul nu fură de nici un folos ca să-l ucidă pe primarul Veneției.

Tigrlul încercă să recupereze sabia și se aruncă într-un ultim atac disperat. Se năpusti asupra Șarpelui și, pe cînd era pe cale să-i străpungă capul, Sah Mortis înaintă repede și îl strînse de gît cu enormele sale mîini scheletice. Tigrlul se zbatu în van agitînd sabia, care ajunsese chiar la poalele copacului în care se cățăraseră cei patru copii. Alchicartea de Tarot Răufăcătoare îl sugrumă pe Cil Vires cu lungile sale degete osoase, fără milă, sub privirile încîntate ale Șarpelui cu Pene. Planeta lui Sah Mortis, Saturn cel

portocaliu, se făcu uriașă și înghiți Soarele nefericitului tigru, care închise ochii pe veci.

Nina înțelese că nu mai avea scăpare. De data asta, Alchimia Luminii nu fusese în stare să învingă Lumea Întunecată a Răului. Ochii îi ardeau din cauza blestemului Șarpelui cu Pene și teama crescuse peste măsură. Deși avea privirile încețoșate, Cesco se hotărî să intervină ca s-o ajute. Îl trase după el pe Dodo și, împreună, se dădură jos din copac și puseră mîna pe sabia cea grea de fier și aur.

– Mi-e fr... fr... frică. Ce vr... vr... vrei să f... f... faci? întrebă Dodo cu voce tremurîndă.

– Să străpungem Alchicarta de Tarot! Haide, ajută-mă să țin sabia magică.

Cesco era foarte agitat, dar hotărît să învingă scheletul enorm.

Fetița Celei de a Șasea Luni se uită neîncrezătoare la cei doi prieteni care, ridicînd spre cer arma strălucitoare, fugiră ca apucații către Sah Mortis care rîdea cinic, privind bietul tigru. Cu o puternică lovitură cu tăișul sabiei loviră oasele bazinului scheletului, făcîndu-l fărîme.

Sah Mortis se prăbuși grămadă la pămînt: din Alchicarta de Tarot Răufăcătoare rămase doar un munte de oase, groase și pline de pulbere.

LSL apucă sabia magică de vîrf și copiii îi dădură drumul, luînd-o la fugă înfricoșați, dar mulțumiți că nimici-seră Alchicarta periculoasă.

Fiore și Roxy ajunseră pe dată lîngă Nina și, împreună cu cei doi prieteni eroici, se adînciră în pădurea tropicală deasă, lăsîndu-l în urmă pe Șarpele cu Pene care stătea de unul singur. Dar, de bună seamă, LSL nu voia să se dea bătut. Cu sabia lui Cil Vires în mînă, începu urmărirea.

– Haideți, să fugim acolo, în fundul pădurii, și să căutăm Gughiul! zbieră Fiore foarte agitată.

– Da, să scăpăm din locul ăsta groaznic, adăugă Roxy întorcându-se ca să vadă dacă nu cumva LSL îi ajunsese.

– Nu, nu. Nu putem să plecăm, strigă Nina fără să se oprească din fugă, trebuie să găsim formula pentru A Treia Taină!

Printre crengi uscate, copaci foarte înalți și plante cu frunze lungi, fuga celor cinci copii era pîndită de alte surprize. Dodo se împiedică de o rădăcină groasă și noduroasă și căzu lat la pămînt. Cesco îl ajută să se ridice, dar băiatul cel roșcovan nu mai reușea să meargă repede; se lovise la un genunchi și șchiopăta, tînguindu-se.

– M... m.... mă doare. Nu p... p... pot să f... f... fug, zise el scîncind.

Grupul se opri o clipă: trebuiau să ia o hotărîre și, desigur, nici unul dintre ei nu se gîndea să-l lase pe Dodo singur.

– Las' pe mine! – Cesco rezolvase repede problema: își ridică prietenul în spate și începu să fugă din nou, atît cît putea.

Suieratul viclean al Șarpelui cu Pene se simțea de la depărtate și curînd LSL avea să-i ajungă pe copii.

Asudați, cu fețele chinuite și picioarele arzîndu-le de prea multă alergătură, tinerii alchimiști abia așteptau să găsească un adăpost sigur unde să se poată ascunde.

– Pe aici, repede! Veniți încoace!

Vocea venea de undeva de sus și nimeni nu reușea să înțeleagă cine vorbea. Cu ochii pe sus, priviră bănuitori coroanele copacilor, dar nu reușeau să vadă pe nimeni. Un

lucru era sigur: vocea aceea nu era a lui LSL. Dar atunci, oare cine vorbea? Și de unde?

Dodo, care era călare pe Cescio, își întinse brațele și prinse o coardă lungă ce se legăna între frunzele unei plante mari.

– Ce-i aia? îl întrebară ceilalți.

– Nu știu. Dar să încercăm să tr... tr... tragem de ea, răspunse el nițeluș speriat.

Una, două, trei smucituri puternice și...

– Ohooo! făcură toți deodată.

Între copaci văzură o platformă zburătoare, o foarte frumoasă floarea-soarelui colorată, în care ședea bunul și puternicul Yum Kax. A lui era vocea misterioasă.

– Haideți! Urcăți! Mai înainte să vină Șarpele cu Pene, zise repede regele maya arătându-și chipul din floarea-soarelui.

Primul care urcă fu chiar Dodo, după el se cățără Cescio, Fiore și Roxy. Ultima care să urce în marea floare a soarelui fu Nina.

– Mulțumesc, Yum Kax. Ne-ai salvat, spuse ea îmbrățișându-l fericită.

În sfârșit, apăruse cineva care îi ajuta! Zeul maya o mîngîie pe Nina pe cap și zîmbi.

– Acum vă voi duce în pădurea fermecată, un loc sacru unde Șarpele nu ne va putea găsi.

Și, zicînd acestea, aruncă la pămînt doi saci plini cu nisip, care țineau în loc între copaci magicul mijloc de transport aerian, și, în cele din urmă, floarea-soarelui se înălță către cer: călătoria către pădurea fermecată începuse.

Dodo, cu dureri mari la genunchi, se apropie timid de marginea nacelei și privi în jos. Alături de el, mai curioși ca niciodată, stăteau toți prietenii.

Priveliștea era una dintre acelea care se văd numai în vis: nesfârșita întindere de copaci și flori forma un covor moale și pestriț. Ceva mai încolo se înălțau construcțiile maya: Caracolul, Piramida lui Kukulcan și Templul celor O Mie de Războinici. Văzut de sus, orașul Chichen-Itza era încântător!

Floarea-soarelui zbura ușor pe cerul albastru și Yum Kax stătea drept în picioare privind în depărtare. Ca un adevărat căpitan, le indica ruta noii călătorii către pădurea fermecată.

– Nu știam că mayașii foloseau floarea-soarelui zburătoare, spuse Fiore adresându-se regelui.

– Desigur, dar numai noi, zeii, putem să ne urcăm în ele. Aceasta e Floarea-Soarelui Stelară, care poate traversa Universul și poate ajunge pe Xorax, explică Yum Kax strângând în mână sceptrul de jad.

– Xorax? Cunoști și tu Cea de a Șasea Lună? întrebă Nina arătându-se uimită.

– Da. O cunosc. Și eu sînt alchimist. Și ar fi trebuit să fi înțeles acest lucru, răspunse cu seriozitate regele maya.

– Păi, într-un anume sens, cam bănuiam eu. Am văzut că ai un sceptru de jad asemănător cu Taldomul meu, adăugă fetița Celei de a Șasea Luni.

– Da. Este Tumpaci, un model antic care funcționează ca Taldomul tău, preciză Yum Kax arătându-i sceptrul.

– Și Osiris avea unul asemănător: Uas, zise Nina privind-i pe ceilalți.

– A, înțeleptul Osiris. Sîntem prieteni buni și am vorbit despre tine. Toți pe Xorax speră ca tu și acești copii de ispravă să găsiți A Treia Taină cît mai repede. E nevoie de gîndurile copiilor, altminteri Cea de a Șasea Lună va muri. O știi și tu, Nina, nu-i așa?

Vorbele zeului maya fură ascultate cu atenție de către tinerii alchimiști, care se simțiră cu adevărat importanți.

În timp ce floarea-soarelui zbura printre norii mexicani, Yum Kax avu răgaz să le explice multe alte lucruri.

Cînd marea corolă se așeză pe pămînt, copiii își dădură seama că ajunseseră în pădurea fermecată. Peste tot erau flori gigantice și foarte viu colorate, plante cu frunze de un verde aproape transparent și, în vîrfurile copacilor, topăiau papagali mari cu coada roșie, galbenă și albastră.

Din Floarea-Soarelui Stelară se scurgea un mic lac azuriu populat de sute și sute de flamingi roz, iar la orizont, pe undele înspumate ale oceanului, fîlftiau din aripi pelicani mari și pescăruși ușori.

Nina și Fiore priviră la stînga lor: în rîu înotau zeci de crocodili... zîmbăreți.

– Ia uite, rîd! De necrezut! exclamă fetița cu plete aurii.

– Da, rîd! Sînt crocodilii veseli din pădurea fermecată. Deși au o înfățișare prea puțin liniștitoare, spuse repede regele maya, nu vă vor face nici un rău. Sînt buni, explică Yum Kax apropiindu-se de Nina.

Regele maya îi atinse ochii, erau roșii și încă o ardeau. Fără să fie auzit de ceilalți, Yum Kax îi vorbi cu cea mai mare sinceritate:

– Nu am un leac împotriva blestemului Șarpelui cu Pene. Trebuie să ai răbdare: ochii vor fi ca la început. Ai

avut noroc că nu te-a privit de două ori, spuse el pe un ton care nu ascundea îngrijorarea.

– Voi muri? Mă voi îmbolnăvi? întrebă Nina cu un fir de glas.

– Vei trăi! Dar va trebui să nu te mai uiți niciodată în ochii Șarpelui cu Pene. Dacă se va întâmpla acest lucru, atunci ori vei muri, ori te vei îmbolnăvi grav, răspunse regele maya mîngîind-o pe obraz. Apoi Yum Kax vorbi din nou cu voce tare și, adresîndu-se celorlalți, zise: Faceți-vă curaj și mergeți pe malul râului. Acolo veți găsi ceea ce căutați. Acum eu trebuie să vă părăsesc. Misiunea mea s-a încheiat. Noroc!

Regele maya ridică Tampaciul de jad și dispăru într-un nor de lumină, lăsîndu-i pe toți cu gura căscată. Dodo se îndepărtă de Floarea-Soarelui Stelară șchiopătînd tare și se îndreptă către lacul flamingilor roz. Stătu să se uite la ei, cu o privire extaziată: păsările își netezeau cu ciocul penele lungi și moi, scoțînd un cîntec dulce. Fiore, în schimb, se opri în fața unei tufe de orhidee albastrii și trase în piept mireasma lor delicată, iar Nina și Cesco rămaseră uimiți în fața unui balet ciudat pe care îl începuse un crocodil mare care se bălăcea în mijlocul râului.

Pădurea fermecată era într-adevăr un loc de basm: pentru prima dată de la începutul aventurii mexicane, puștanii intrau într-o lume fără capcane și primejdii.

– Cesco, uită-te la crocodilul ăla! Își tot mișcă o labă ca și cum ar vrea să ne cheme, spuse Nina amuzată.

– Da, e adevărat. Haide, să mergem la el, răspunse băiatul îndrăzneț, îndreptîndu-se către râu.

Crocodilul se purtă ca un câine: se gudură bătînd apa cu coada lui groasă și stropii udară fețele celor doi prieteni care se aflau la cîțiva pași de neobișnuita șopîrlă zîmbitoare.

Cînd își deschise gura dînd la iveală un șir de dinți ascuțiți, Nina scoase un țipăt, dar frica îi trecu imediat: crocodilul izbucni într-un hohot de rîs și apoi îi făcu cu ochiul.

– Simpatîc! exclamă Cesco.

Această scenă le atrase atenția și celorlalți, care începură să privească plini de curiozitate. Crocodilul ridică din nou o labă: părea că le arăta capătul rîului, unde erau nenumărate mangrove, acele plante tropicale cu rădăcini lungi și noduroase.

Copiii își aruncară o privire plină de înțeles: poate că în mijlocul mangrovelor se afla ceea ce căutau ei?

Îl salutară pe crocodilul cel vesel din pădurea fermecată și, în pas vioi, ajunseră la plante. Nina intră în apă și se băgă printre rădăcini. Văzu ridicîndu-se de pe fundul rîului niște bule mici, își vîrî capul sub apă și descoperi că bulbocii veneau de la o rădăcină groasă și noduroasă din care ieșea o frunză mare. Întinse mîinile și o rupse, ieșind repede la suprafață.

Cu capul afară din apă, o privi mai bine – pe ea erau înscrise două cuvinte:

– Am găsit-o! strigă ea fericită, arătându-le frunza cu simbolurile din limba Celei de a Șasea Luni. Este formula Celei de A Treia Taine! Aici e scris „Quaci Polvea!“ Țineți minte. Ne va fi de folos când vom intra din nou în Camera Vrăjilor din palatul lui Karkon. Mașinăria care ține ferecată Taina Pământului nu mai are secrete pentru noi!

Nina era mulțumită, cu toate că ochii continuau să-i ardă. Fiore privi în înaltul cerului și strigă:

– Priviți! Rîndunelele se avîntă în zbor!

Stolul de păsărele negre se ridică în cer și copiii aplaudară fericiți. O parte din misiune reușise: gîndurile copiilor își începuseră călătoria. Dar trebuia să desferece de tot A Treia Taină. Și, pentru a o face, era nevoie să se întoarcă degrabă la Veneția și să se folosească, în sfîrșit, de Coriandrul Repede.

Mîndră, Nina ajunse iute la malul rîului și îl urcă ținînd strîns în mînă prețioasa frunză. Își privi palma dreaptă:

– Steaua mea nu mai e neagră! Doar unul dintre cele cinci colțuri a rămas întunecat, spuse ea bănuitoare.

Prietenii îi priviră palma și deveniră serioși.

– Și înainte de călătorie era așa. Îți amintești? observă Roxy.

– Da, adevărat. E semn că se află cineva în primejdie. Un prieten! Așa au spus Cartea și, de asemenea, Eterea. Dar sîntem toți aici. Teferi și nevătămați. Cel puțin pentru moment, spuse Nina privindu-și din nou palma.

Fiore atinse o secundă frunza cu fraza magică.

– În mijloc e mai groasă. Pare să aibă ceva înăuntru, zise ea gînditoare.

Nina își dădu și ea seama și, cu vârful degetelor, apăsă frunza chiar la mijloc. Cît ai clipi, ieși o biluță de hîrtie care se desfășură de la sine dînd la iveală un cuvînt:

Înăuntru era o sămînță foarte mică, de culoare roșie.

– Chiccolium? exclamă Roxy citind peticul de hîrtie.

– Pare a fi sămînța unei plante, observă Fiore luînd-o între degete.

– Dar ce legătură are formula Quaci Polvea cu sămînța asta? întrebă Cescio scărpinîndu-se în cap.

– P... p... poate că tr... tr... trebuie să p... p... punem Chi... chi... ccolium în m... m... mașina Celei de a Tr... Tr... Treia Taine.

Ideea lui Dodo păru corectă și chiar și Nina fu de acord.

Tînăra alchimistă puse frunza și sămînța în buzunarul salopetei. Strînse Taldomul la piept și, cu ochii înroșiți, porni la drum către Floarea-Soarelui Stelară.

– Nu! Trebuie să găsim Gughiul, protestă Roxy.

– Zburînd cu Floarea-Soarelui vom trece pe deasupra pădurii fermecate și sînt sigură că o să-l vedem de sus. El ne va ajunge. Dacă însă coborîm pe pămînt, riscăm să dăm iar nas în nas cu Șarpele cu Pene.

Strategia Ninei era fără cusur.

Cescio urcă primul în Floarea-Soarelui, iar ceilalți îl ajutară pe Dodo, care se tot văicărea de durerea din genunchi. Roxy trase coarda groasă și Floarea-Soarelui

Începu să se ridice încet-încet. Vântul calduț adia în pletele Ninei, care privea soarele mare și galben de pe cerul mexican. Ochii ei albaștri tot o mai ardeau, iar teama de a se întâlni cu LSL o făcea să tremure.

– Trebuie să ne grăbim. În sfârșit, Gughiul ne va duce acasă, spuse ea și glasul îi suna trist: măcar că găsiseră soluția pentru a debloca A Treia Taină, fetița era pe deplin conștientă că, la Veneția, lucrurile nu aveau să fie deloc ușoare.

În acest timp, Șarpele cu Pene rățăcea de unul singur printre ruinele maya, căutând răzbunare, încă ținând în mână sabia tigrlui. Pierduse, dintr-o singură lovitură, două Alchicărți de Tarot: Trik Vesanus și Sah Mortis. Sigur, și Cil Vires murise, dar, oricum, tînăra alchimistă era în avantaj. Pînă și androidul Tupac dăduse greș în misiunea lui și, de bună seamă, Karkon nu avea să fie bucuros. De un singur lucru doar era mulțumit LSL: aruncase blestemul asupra Ninei. Era de ajuns o altă privire și fetița ar fi fost scoasă din joc pentru totdeauna.

– Te voi găsi, vrăjitoare mică, și nu vei mai putea să-mi scapi! strigă spre cer Omul-Șarpe oprindu-se în fața a ceea ce mai rămăsese din Piramidă. Cînd vă veți întoarce acasă, piticăanii mucoase, o să gălesc eu ac de cojocul vostru, murmură el făcînd spume la gură. Își desfăcu larg brațele, cu un gest de mînie aruncă sabia către înaltul cerului și, în cele din urmă, dispăru într-o lumină fluorescentă.

Drumul său de întoarcere începuse și se terminase într-o clipă: LSL se materializă în camera a opta din Insula Clemente. Tronul de lemn era neatins, dar butoiul în cupru și aur dispăruse. Nici urmă de Cumus Alienant și de străjeri.

Șarpele cu Pene își întoarse capul la dreapta și la stînga, scuturîndu-și penele argintate.

– Străjeri! Unde sînteți, șerpi afurisiți? strigă el cuprins de neliniște. Dar nu primi nici un răspuns. LSL privi zidurile scorjite și văzu împrăștiate pe podea smocuri de păr. Se aplecă bănuitor și le adună: Păi, sînt din blana Leului Înaripat! exclamă el tulburat. Ieși în fugă și intră în Șerpeasca Trudă, a cincea cameră, cea a obiectelor vorbitoare.

– Unde sînt străjerii mei? Cine a dus de aici butoiul cu Cumus? întrebă el amenințător.

– Pe străjeri nu i-am văzut. Totuși, au venit niște copii.... răspunse pe dată Quandomio Fluorescent, vasul care conținea pulberea roșie, foarte fină.

– Copii? – LSL făcu ochii mari. Au venit aici niște copii? Cînd?

– Au plecat imediat, răspunse timid văsulețul de Tartru Galben.

– L-ați văzut și pe Leul Înaripat? întrebă LSL tot mai nervos.

– Leul Înaripat? Ce-i aia? întrebă bolul de Sallia Pitică, înaintînd cu un centimetru.

– Obiecte tîmpite, nefolositoare și proaste! zbieră Șarpele punînd pe fugă cîțiva scorpioni care ieșiseră din crăpăturile zidului.

LSL văzu scîrboasele insecte negre și se gîndi că tocmai ele goliseră sticla cu Vintabru Azuriu. Așadar, nu era cu putință să creeze repede alt Cumus.

Înfuriat, ieși trîntind ușa. Rămase drept în picioare în mijlocul camerei octogonale și privi ușile lăcuite în roșu. Își dădu seama că Nina și prietenii ei îi descoperiseră

ascunzătoarea secretă mai înainte de călătoria în Mexic. O lumină diabolică îi străbătu privirile: își aminti că fetița Celei de a Șasea Luni, cînd era întinsă pe altarul Piramidei lui Kukulkan, rostise numele celor cinci străjeri.

– Așadar, ea știa! Știa totul! șuieră el lungindu-și gîtul. „M-au tras pe sfoară. Au toate documentele secrete care explică legăturile mele cu Magia Neagră. Și Karkon nu a făcut nimic ca să-i împiedice!“ gîndi el mîniat.

Se întoarce în camera a opta, închise ușa și se așeză pe tron. Își mîngîie penele argintate și își miji ochii: era bucuros să fie șarpe, dar, fără Cumus Alienant, nu putea să redevină om. În treizeci de zile ar fi murit. Așa stătea scris în Legămîntul de Sînge pe care îl semnase cu secole în urmă. Așadar, Șarpele cu Pene era condamnat.

Cu toate că era teribil de mîniat și pe contele Karkon, nu avea altă alegere: numai el l-ar fi putut ajuta să recreeze Cumusul și să găsească Vintabrul Azuriu, singura substanță alchimică de care ducea lipsă.

– Scorpioni nemernici! Sînt în belea și din vina lor! strigă el umflîndu-și gîtul. Apoi își desfăcu larg brațele, își deschise gura enormă, scoase limba bifurcată și vomită o biluță moale și gelatinoasă care, căzînd, se turti de podea.

După cîteva secunde, din masa cauciucată ieși o pereche de șerpi de apă. Subțiri ca două șireturi, de culoare neagră, se tîrîră la picioarele primarului, așteptîndu-i ordinele.

LSL îi privi cu severitate și, bălăbănindu-și capul, zise:

– Mergeți la Palatul Ca' d'Oro și spuneți-i lui Karkon să vină imediat aici. E urgent!

Șerpii de apă se înclină supuși și, mergînd de-a-ndăratelea, se strecură pe sub ușă, ieșiră din casa de onix negru și ajunseră degrabă la țărmul Insulei Clemente. Se aruncară în lagună și înotară netulburați către ținta lor.

În cîteva minute ajunseseră în subteranele palatului, urcară de-a lungul conductelor de apă și ieșiră în laboratorul K. Conte le ședea în fața computerului și vorbea aprins cu Visciolo:

– Tupac nu răspunde! Nu mai am comunicare cu el. Cum oare e cu puțință?

– Stăpîne, nu vă neliniștiți, încercă să-l calmeze servitorul cocoșat.

Karkon își întoarse capul și, cu coada ochiului, văzu într-un ungher al camerei țestele celor doi șerpi.

– Și voi ce faceți aici? Ce vreți?

– Ne-a trimis Șarpele cu Pene. Zice că vă așteaptă pe Insula Clemente. E urgent, făcură în cor băloșii șerpi de apă.

– LSL s-a întors? Dar nu-i cu puțință! Tupac nu mi-a comunicat nimic! exclamă Karkon ridicîndu-se de pe scaun.

– Stăpîne, tare mă tem că în Mexic s-a petrecut un lucru grav, zise Sașiul plecîndu-și privirile.

– Mai taci, cobe ce ești! Cînd vorbești, aduci ghinion. Du-te și pregătește barca – și, spunînd acestea, ieși din palat și se urcă într-o ambarcațiune cu motor condusă de Visciolo. Chiar dacă știa că puștani de pe Giudecca descoperiseră locul secret al lui LSL, contele nu și-ar fi imaginat niciodată ce i se întîmplase primarului. Enervat și îngrijorat, ajunse pe insulă.

Cînd deschise a opta uşă roşie şi intră în cameră, îl văzu pe Şarpele cu Pene aşezat pe tron. Avu o tresărire. De bună seamă, nu se aştepta să-l vadă pe LSL sub această înfăţişare monstruoasă. Şi Visciolo se înspăimîntă şi, fără să-şi dea seama, se aruncă în genunchi.

– Marchize! Dar dumneata eşti... încă așa? întrebă Karkon dîndu-şi ochii peste cap.

– Ce fac? Nu pot să redevin om! Nina şi prietenii ei au luat de aici butoiul cu Cumus Alienant. Dar dumneata, dragă conte, unde erai? Nu ai vegheat așa cum s-ar fi cuvenit! – glasul Şarpelui trecu prin ziduri, atît era de puternic.

– Eram la palat. Am avut mult de lucru, fiindcă Leul Înaripat s-a făcut din nou de piatră. Cred că tot vrăjitoarea aia mică a fost cea care a pus la cale a nu ştiu cîta magie. Dar te asigur, dragă primarule, că aveam de gînd...

LSL îl întrerupse brusc şi, ridicîndu-se în picioare, îşi lungi gîtul înainte.

– Leul de piatră? Da' cum s-a întîmplat?

Şarpele cu Pene se agită şi mai mult şi Karkon, desfăcîndu-şi larg braţele, exclamă:

– Nina! E opera ei!

– Nebunie! Fetiţa aia e într-adevăr o vrăjitoare. Trebuie să scăpăm de ea imediat! Dumneata, dragul meu conte, nu ai nici cea mai palidă idee de ce s-a întîmplat în Mexic. O catastrofă! Am pierdut două Alchicărţi de Tarot, Sah Mortis şi Trik Vesanus au fost înfrînţi. Alchimista aia blestemată are cele şase Alchicărţi de Tarot Binefăcătoare. Am văzut-o în timp ce-l activa pe Cil Vires. Din fericire, tigru e mort. Dar, în timpul luptei, mucoasa

aia a reușit să fugă. A dispărut în mijlocul pădurii tropicale, povesti el ațîțat, foindu-se pe tron.

– Are Alchicărțile de Tarot Binefăcătoare? Cum a făcut asta? Eu le-am întărit pe cele Răufăcătoare cu ajutorul Numeromagiei și al Mecageometriei. Cu siguranță a ajutat-o cineva – Karkon își mîngîie țacălia, apoi, dintr-odată, se făcu alb ca varul și exclamă: Numai profesorul Mișa putea să o facă!

– Mihail Mejinschi, alchimistul? Nu-i cu puțință. E mort. L-ai ucis chiar dumneata, dragă conte!

LSL deschise larg gura și strînse pumnii.

– Da, de bună seamă că l-am ucis. Cine știe, poate că la Vila Espasia se găsea un pachet de Alchicărți de Tarot și Nina le-a folosit. Nu știu să dau o altă explicație, zise contele mușcîndu-și de furie buzele subțiri.

– Da, poate că așa a fost. Trebuie să folosim cu multă prevedere celelalte Alchicărți de Tarot, adăugă LSL.

– Să fim calmi. Trebuie să ne gîndim logic – Karkon începu să se învîrtă prin cameră, încercînd să mediteze. Așadar, Nina a dispărut. Poate că e încă în Mexic. Ce s-a ales de androidul meu? Întrebă el ridicînd glasul și dîndu-și la iveală îngrijorarea.

– Nu cred ca vrăjitoarea aia mică să mai fie printre ruinele maya. E prea șmecheră! Cît despre Tupac, din păcate trebuie să-ți spun, dragă conte, că e mort... Da, tînăra alchimistă l-a scos din joc și pe el. Și, în plus, mucoșii ăia de puștani din Giudecca o ajută și ei și sînt destul de șireți, încheie LSL, apoi se așeză din nou pe tron și își duse mîinile la penele argintate.

– Iată de ce nu izbuteam să iau legătura cu Tupac. Îți spun sincer, nu mă așteptam la asta! I-am trimis și Marea Slemmă și Cocafonul, dar...

Șarpele îl întrerupse pe dată:

– Nina e a naibii de isteată. Izbutisem în cele din urmă să-i iau și Taldomul Lux, dar regele maya Yum Kax a dezlănțuit un cutremur, așa că nu am putut s-o ucid și să mă întorc la Veneția cu sceptrul Celei de a Șasea Luni.

Primarul scutură din cap și Karkon se ghemui la pământ alături de Visciolo, care era tot mai tulburat de această discuție.

– Ce facem acum? Întrebă nervos contele.

– Mai înainte de orice, e nevoie să găsim Vintabru Azuriu, altminteri nu pot să creez Cumus Alienant. Dacă, în treizeci de zile, nu mănânc șase linguri de substanță alchimică, voi muri, explică Șarpele cu Pene.

– Da, da, știu. Îl voi activa pe androidul meu rus, Vladimir Amăgitorul. O să vezi că în cel mai scurt timp va găsi Vintabru. Cred că nu-i va fi greu s-o facă în tundra siberiană, îl liniști Karkon.

Dar LSL își aminti că androidul rus fusese trezit din faza de somnolență pentru a-i supraveghea pe părinții Ninei, care se pregăteau să plece într-o misiune spațială importantă.

– Ei bine, o să ne ocupăm mai încolo de oamenii ăia de știință nebuni. Important este ca dumneata, dragă primarule, să redevii om. Și, fără Vintabru Azuriu, nu e cu putință, zise contele apropiindu-se încet de Șarpe.

– Totuși, acum că mă gândesc bine, așteptând ca Vladimir să găsească substanța pentru Cumus, aş putea-o ucide pe Nina!

Ochii roșii ai lui LSL se făcură ca două scînteii și Karkon se dădu înapoi murmurînd:

– S-o ucizi? Cum?

Primarul povesti că aruncase un blestem mortal asupra tinerei nepoate a profesorului Mișa. Totuși, pentru a o ucide, era nevoie de o a doua privire diabolică. Și ar fi putut-o face doar dacă rămînea Șarpe.

– Marchize, nu cumva dumneata te-ai folosit de Visus Insalubris? Întrebă contele, aproape înnebunit de spaimă din cauza acelei vrăji puternice.

– Da, m-am folosit, răspunse LSL șuiерînd.

– Genial! Perfect! De data asta o să reușim. Dar să știi că și eu mi-am făcut treaba, adăugă Karkon ridicîndu-se din nou în picioare și desfăcîndu-și mantia violet.

Cei doi își apropiară capetele unul de celălalt și contele îi explică mulțumit în ce hal îl adusese pe profesorul José.

Un hohot de rîs se înălță ca un vuiet. Pînă și Visciolo zîmbi.

– Sîntem mari alchimiști! Întunericul va învinge Lumina. Nina este sortită să dispară în flăcările Infernului, exclamă împreună cei doi vicleni slujitori ai Răului.

– Păi atunci, eu mă duc, zise Karkon schițînd un zîmbet cinic. Îi dau imediat de știre lui Vladimir. Dumneata, marchize, să nu-ți faci griji. Rămîi la loc sigur pe Insula Clemente și, îndată ce Nina va da un semn de viață, vom găsi un mijloc să o facem să vină aici. O vom prinde în cursă!

– Bine. Între timp, trebuie să-i ținem liniștiți pe venețieni. Absența mea prelungită ar putea stîrni bănuieli, observă pe bună dreptate primarul.

- Nu-ți face griji. O să vorbesc eu cu consilierii primăriei. Vor înțelege. Așa-i? Întrebă Karkon bătându-l ușor pe spate pe LSL.

- Da, da. Consilierii îmbrăcați în violet. Sînt oameni în care te poți încrede pe deplin. Insist, conte. Nu mă dezamăgi.

Șarpele se ridică în picioare și îi strînse mîna lui Magister Magicum.

CAPITOLUL NOUĂ

Pomodiu pentru salvarea lui José

Pădurea fermecată, cu crocodilii ei zîmbitori și cu flamingi roz, era departe de-acum. Sprijinite de marginea Florii-Soarelui Stelare, Roxy și Fiore se țineau de mîna și, din înaltul cerului, căutau cu toată atenția Gughiul printre copaci și ruinele construcțiilor maya. Mare le era teama ca nu cumva Gughiul să fi pățit ceva în timpul cutremurului dezlănțuit de Yum Kax. Cesco, care, fără ochelari, nu putea fi de vreun ajutor, se așezase alături de Dodo, care încă se mai tînguia de lovitura primită în genunchi.

– M... m.... mă doare rău. Vr... vr... vreau să mă întorc acasă, repeta el fără oprire.

Nina se ținea strîns de una dintre funiile Florii-Soarelui și, din cînd în cînd, mîngîia părul roșcovan al lui Dodo, încercînd să-l aline. De fapt, nici ea însăși nu era deloc liniștită. Își freca ochii înroșiți și scruta orizontul nădăjduind să vadă Gughiul. Steaua din palmă continua să aibă un colț înnegrit și primejdia de a da peste alte necazuri era ca și sigură. Cei cinci copii se simțeau obosiți de acea

călătorie pe pământ mexican; ardeau de nerăbdare să se urce pe spinarea păsării magice cu pene aurite și să se întoarcă acasă. Dar nici urmă de Gughi. Floarea-Soarelui zbura purtată de o briză ușoară și soarele, mare și galben, își răspîndea razele calde pe cerul albastru și luminos. Tăcerea era ruptă doar de strigătele pescărușilor și de tălăzuirea valurilor pe ocean, care se înălțau în apropierea plajei.

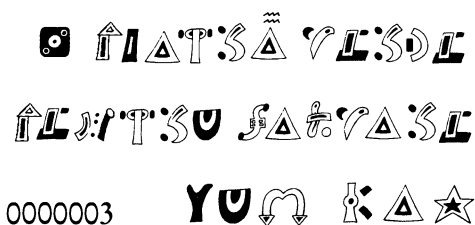
Dintr-odată, Roxy dădu drumul mîinii lui Fiore și, adresîndu-se tuturor, le arătă un punct anume:

– Priviți acolo, jos, este orașul Chichen-Itza. Lîngă coloanele Templului celor O Mie de Războinici mi se pare că văd Gughiul.

Nina se întoarse către prietena ei, privi în jos și apoi înălță Taldomul Lux strigînd cu voce tare pasărea de pe Cea de a Șasea Lună. Cescio și Dodo se ridicară pe dată în picioare și, în cîteva minute, în preajma Florii-Soarelui maya își făcu apariția magicul Gughi, care îi recunoscuse. Tare frumos, cu cele patru aripi aurite ale sale și cu ochii trandafirii, el își deschise ciocul și cîntul lui îi liniști pe copii.

– Ești nevătămat! Atunci du-ne acasă imediat, strigă Nina cuprinsă de entuziasm.

Unul cîte unul, copiii săriră din Floarea-Soarelui pe spinarea păsării de pe Xorax. Ultimul fu Dodo care, ca de obicei, era speriat să nu cadă în gol. Roxy și Nina îl traseră de brațe și, în cele din urmă, și timidul grupului se agăță de penele moi ale Gughiului. Dar, îndată ce puștani părăsiră Floarea-Soarelui, corola ei mare își schimbă pe neașteptate culoarea. Se făcu verde-albăstrie și apăru un mesaj din partea lui Yum Kax, scris în alfabetul Celei de a Șasea Lună:

După cîteva secunde, Floarea-Soarelui dispăru fără urmă. Gughiul se opri din cîntat și rămase în loc dînd rar din aripi. Nina, care tradusese imediat mesajul, îl repetă cu voce tare, iar ceilalți, toți deodată, strigară:

– Ce înseamnă asta? Acuma trebuie să căutăm o piatră verde?

Copiii nu mai avură vreme să-și pună alte întrebări, fiindcă pasărea magică se înălță într-un zbor învîrtejit către norii albi ca smîntîna. Aerul rece și cald și un vîrtej de culori îi învăluiră pe tinerii alchimiști care, cu ochii închiși, nu mai reușiră să-și țină echilibrul.

Rafalele de vînt durară vreo două minute; primul care să cadă de pe aripile păsării xoraxiene fu Cesco și, după el, alunecară în gol Dodo, Nina, Roxy și Fiore. O lumină roșie le intră în ochi pe cînd se prăbușeau și, dintr-odată, se treziră pe pardoseala din Acqueo Profundis. Gughiul își îndeplinise misiunea: îi adusese acasă ca și prima oară, cînd fuseseră pe Insula Paștelui.

Cei cinci prieteni deschiseră din nou ochii și într-o clipită își dădură seama că sînt în laboratorul de sub laguna venețiană și că Gughiul se reîntorsese, fericit și mulțumit, pe Cea de a Șasea Lună.

– Bine v-ați reîntorz! Cum a merz? întrebă curios Max 10-p1 făcîndu-le o plecăciune.

– A mers, răspuse Nina clătinându-se pe cînd se ridica de jos.

– Și ce vrei ză zpui cu „a merz“? Nu bine? reluă androidul plecîndu-și capul spre dreapta.

– Păi, știi, Max, erau acolo Alchicărțile de Tarot și androizii lui Karkon și mai era și LSL transformat în Șarpe cu Pene, explică Roxy în timp ce-l ajuta pe Dodo să se ridice.

– Da, a aruncat asupra mea un blestem crunt. Iar ochii încă îmi sînt roșii, povesti Nina apropiindu-se de chipul lui Max.

Androidul se dădu înapoi și își puse mîinile pe căpățîna metalică.

– O, zărmană Nina!

– Mi-a fost atît de frică, răspuse ea cu voce scăzută. Oricum, am găsit formula cu care să desferecăm A Treia Taină. Misiune îndeplinită!

– Bravo, bravo. Zînt mîndru de voi! exclamă androidul rotindu-și urechile.

– Dar tu, Max, ești bine, așa-i? întrebă Nina temătoare.

– Zigur! răspuse pe dată bunul android.

– Vezi, unul dintre colțurile stelei pe care o am în palmă este negru. Cred că o persoană dragă mie, un prieten, e află în primejdie. Tu știi ceva despre asta? – fetița Celei de a Șasea Luni își mijii ochii înroșiți și îl privi cu duioșie pe Max.

– Colț negru? Pericol? Mi ze pare un lucru grav. Dar eu nu pot ză te ajut, răspuse el întorcîndu-se către geamurile mari ale laboratorului.

Cesco îl îmbrățișă și zise:

– Te rog, Max, fă-mi o pereche nouă de ochelari! Fără ei, nu văd chiar nimic.

Și Dodo îl luă de mână pe bunul lui prieten de metal și, zîmbind, ceru o pomadă pentru genunchiul care îl durea.

Androidul își desfăcu larg brațele.

– Dar zînteți într-un hal fără de hal! Vă zfătuiezc ză cereți ajutor de la *Zyztema Magicum Univerzi*. Ea va ști ce ză facă.

Nina scoase din buzunarul salopetei frunza cu formula pentru A Treia Taină, precum și sămînța aceea ciudată, pe care le găsise în pădurea fermecată.

– Max, știi la ce folosește sămînța asta roșie? Se numește Chiccolium. Și unde pot să găsesc o Piatră Verde?

– Chiccolium?... Hm... da, da, e o zămînță magică, dar nu știu la ce folozește. Iar o Piatră Verde chiar că nu știu unde ar putea fi. Întreabă-l pe profesorul José, răspunse el încrucișîndu-și degetele.

– Da, José. El sigur ne va ajuta.

Zicînd acestea, Nina și ceilalți ieșiră din Acqueo Profundis, se urcară în vagonet și în cîteva secunde năvăliră afară din pivnița secretă a laboratorului vilei. Dodo se așeză imediat lîngă Piramida cu Dinți de Dragon. Durerea din genunchi se făcea tot mai tare.

Cesco, Fiore și Roxy se sprijiniră de zid, așteptînd-o pe Nina să-i pună întrebări Cărții Vorbitoare. Orologiul arăta ora 12, 45 de minute și 6 secunde. Fetița Celei de a Șasea Luni își privi palma și, mai înainte de a o pune pe *Systema Magicum Universi*, li se adresa prietenilor ei:

– Un colț al stelei este tot negru. Să ne pregătim să aflăm noutăți. Va fi greu să punem mîna pe A Treia Taină.

Apoi se apropie de masa de experimente.

– Carte, am atîtea întrebări de pus. Ești gata?

Pagina lichidă se iluminează, în timp ce Nina aștepta cu nerăbdare.

*Mintea îți e prea tulburată,
nu acționa cu graba toată.
O singură întrebare trebuie să se audă
și răspunsul ți-l voi da fără trudă.*

– Carte, un colț al stelei din palmă este negru. Ce înseamnă asta?

*Un prieten în primejdie este.
Pentru salvarea lui o formulă este.*

– Un prieten? Păi cine? Prietenii mei sînt toți aici.

*În Camera Oglinzilor du-te un pic.
Mai mult nu pot să îți explic.*

– Prietenul în primejdie se află acolo? Dar, în afară de mine, nimeni nu poate intra în acea cameră. Știi bine că e așa. Doar eu am cheia în formă de semilună. Carte, rogu-te, explică-mi mai bine!

*Cu cît mai multe mă vei întreba,
cu atîta mintea ți se va tulbura.
Meditează și gîndește cine în pericol poate fi
și atunci numele prietenului îl vei rosti.*

Nina își plecă bărbia în piept și, ținînd mîna pe pagina lichidă, se concentrează cît putu. Apoi strigă:

– Profesorul José!

Imediat ce îi auziră strigătul, copiii se priviră înmărmuriți și Dodo chiar începu să plîngă. Numai gîndul că dascălul spaniol era în primejdie îngrozi întregul grup. Nina era foarte agitată și voia să fie sigură. Își aminti de scrisoarea despre Nesiguranță pe care i-o scrisese bunicul înainte de Crăciun. Murmură cu voce scăzută:

– Siguranța se află în inima mea. Iar eu simt că profesorul José este în primejdie. Carte, cred că este vorba despre profesorul José. Îmi poți spune ce i s-a întîmplat?

*Nu pot să-ți răspund la acestea:
trebuie să se termine povestea.
Tu singură vei ști ce cale să apuci,
acuma du-te unde ți-am spus să te duci.*

– În Camera Oglinzilor! Dar trebuie să mă duc singură?

*Și prietenii tăi te vor însoți
și ajutorul lor vei primi.*

În acel moment, Cesco puse o mîină pe umărul Ninei:
– Întreabă dacă poate să-mi dea o pereche nouă de ochelari și dacă are vrea pomadă pentru genunchiul lui Dodo.

Nina îl privi albă ca varul:

– Păi tocmai acum? Trebuie să-l salvăm pe profesorul José, cum de-ți arde să te gîndești la lucrurile astea?

– Știu foarte bine, răspunse Cesco nervos, dar dacă eu nu văd și Dodo nu poate merge, cum am putea să te ajutăm?

Nina trase lung aer în piept și încuviință, puse din nou palma cu stea pe pagina lichidă și întrebă:

– Carte, Cesco are nevoie de o pereche de ochelari, iar pe Dodo îl doare un genunchi. Ne poți ajuta?

*O încălcare a regulilor voi săvârși
și ceea ce aveți nevoie veți primi.
Ochii închideți-i pe dată
și gândiți-vă cu inima curată.
Cînd o trâmbiță veți auzi răsunînd,
scărpinăți-vă la nas, ici-colo săltînd.*

Copiii se priviră ochi în ochi și, măcar că nici unuia nu-i ardea de rîs, pe buze le apărură zîmbete datorită răspunsului caraghios pe care îl dăduse *Systema Magicum Universi*. Dodo se ridică în picioare gata să înceapă să sară, chiar dacă genunchiul îl durea rău de tot. Toți închiseră ochii și, după cîteva secunde, auziră sunetul unei trâmbițe; repede se scărpinară la nas și țopăiră prin laborator. Cînd redeschiseră ochii, văzură cu mare uimire că pe masa de experimente, chiar lîngă Cartea Vorbitoare, se găseau o pereche de ochelari și o cutiuță cu pomadă galbenă: pe etichetă era scris „Sanix“.

Cesco apucă în grabă noile lentile.

– Oho! În sfîrșit, văd și eu bine! exclamă el mulțumit.

Dodo luă cutiuța de Sanix și citi instrucțiunile de folosire.

– Pomadă galbenă, compusă din coajă de lămîie, ghimbir pur, șofran și miere. Vindecă vînatăi și hematoame. O singură aplicare este suficientă.

– M.... m.... miraculoasă! exclamă Dodo zîmbind. Apoi privi jur-împrejur și se făcu roșu ca părul său.

– Ce-i? Nu vrei să te ungi cu pomada? Întrebă Roxy privindu-l năucă.

– M... m.... mi-e rușine. Trebuie să-mi dau jos p... p.... pantalonii ca să mă ung cu p... p... pomada pe genunchi, răspunse el stînjenit.

Hohotul de rîs al celorlalți răsună în cameră.

– Hai, dă-ți jos pantalonii și unge-te cu pomada asta galbenă! Noi ne întoarcem cu spatele. De acord? Întrebă Cesco încă potrivindu-și ochelarii.

– Grăbește-te, Dodo. Trebuie să mergem în Camera Oglinzilor și s-a făcut deja ora prînzului. Nu putem să o supărăm mereu pe Bezeluță.

Nina încerca să-și ia o voce serioasă, dar nu izbuti: prea era amuzantă scena.

În cel din urmă, Dodo isprăvi de uns cu crema pe genunchi și, din grabă, își murdări pînă și încălțărilor.

Nina, care nu voia să mai piardă timp, deschise în grabă ușa laboratorului și, după ea, ieșiră Cesco și Roxy, în vreme ce Fiore îl împingea pe timidul grupului ca să se miște mai repede.

Îndată ce puștanii ajunseră în camera profesorului Mișa, Nina se năpusti pe coridorul care ducea către Camera Oglinzilor. Dar, odată trecut pragul, țipă înspăimîntată. Cesco și ceilalți se apropiară, iar Dodo își puse mîinile la ochi ca să nu vadă. Scena pe care o aveau în față era înfiorătoare: bietul José era învăluit în acea scîrboasă peliculă violet transparentă. Trupul îi era nemișcat: picioarele și brațele nu se clinteau, ochii erau deschiși, gura și nasul erau acoperite de stratul umed al peliculei.

José părea o larvă, o gogoasă de viermi de mătase. Iar mirosul pe care îl răspîndea în jur nu era deloc plăcut.

Respira foarte rar și nu putea vorbi. După expresia pe care o avea întipărită pe chip, se înțelegea perfect că se simțea foarte rău.

– Profesore! Ce s-a întâmplat? Acum o să vă eliberăm. Stați liniștit, zise Nina aplecându-se către José.

Fetița Celei de a Șasea Luni atinse cu un deget ciudata peliculă violet și pe dată simți o arsură groaznică la degete.

– Pe toate ciocolatele din lume! Nu-i cu puțință să-i scoatem pelicula asta. Fără doar și poate e o substanță alchimică! făcu ea întorcându-se către ceilalți care, îngroziți, își acoperiseră nasul ca să nu simtă mirosul acid ce venea de la peliculă.

Nina îl privi pe profesor și zise cu calm:

– Karkon a fost? Dacă-i așa, răspundeți-mi închizînd de trei ori ochii.

Dascălul îi dădu ascultare: cu mare greutate își coborî de trei ori pleoapele.

– Conte blestemat! Diavol blestemat! zise tînăra alchimistă strîngîndu-și pumnii.

Dodo se apropie de corpul profesorului și îl salută timid făcîndu-i semn cu mîna; Roxy și Fiore simțiră că le vine să vomite din cauza duhorii, iar Cescio, nemișcat ca și cum ar fi fost de gheață, rămase pe loc și întrebă:

– Ce putem face ca să-l salvăm?

Nina luă Taldomul Lux, privi ciocul de Gughi și, cu pași siguri, se îndreptă înspre Camera Oglinzilor. Scoase cheia în formă de semilună, descuie ușa și începu să întoarcă oglinzile una cîte una, în căutarea unei soluții pentru José.

– Cartea a spus că trebuie să vin aici. Așadar, curînd voi găsi o urmă, o hîrtie, o scrisoare, un obiect ceva sau o formulă care ar putea să îl salveze, murmură ea nervoasă.

Cesco și Roxy se opriă în pragul ușii și priviră cu atenție mișcările prietenei lor, în vreme ce Dodo și Fiore rămaseră lângă sărmanul profesor José. Când Nina roti a patra oglindă de pe peretele din dreapta, găsi îndărătul ei o surpriză foarte interesantă: Piatra Verde!

– Ia uite! E piatra lui Yum Kax! zise ea, întorcându-se înspre ușă.

– Piatră? A, da, propoziția care era scrisă pe corola Florii-Soarelui, își aminti Roxy.

– Da. Chiar așa. Poate cu această Piatră Verde va fi cu puțință să-l salvăm pe profesorul José, zise Nina, apoi luă piatra și fugi afară din cameră. Când ajunse însă lângă profesorul José, își dădu seama că nu știa cum se folosește Piatra Verde.

– Poate că trebuie să ne întoarcem în laborator. Acum Cartea te va ajuta, zise Cesco și propunerea lui fu acceptată din zbor.

Totuși, nu-l puteau lăsa de unul singur pe dascăl și Dodo, deși era zguduit, se hotărî să rămână alături de el.

– R... r... rămîn eu. Voi d... d... duceți-vă. Dar isprăviți r... r... repede. D... d... duhoarea asta mă face să v... v... vomit.

Nina se apropie de prietenul ei roșcovan și îl sărută pe obraz.

– Mulțumesc, Dodo. Te faci tot mai curajos.

Băiatul își înclină capul și, uitându-se la ceilalți, zise:

– Îl iubesc m.... m... mult pe pr... pr... profesorul José.

Cei patru prieteni străbătură în fugă camera bunicului Mișa, coborîră în grabă scara, dar trebuiră să se oprească. Liuba ținea în mînă un platou greu, plin cu ravioli cu sos ragù.

– Aha, iată-vă! Prînzul e gata, toată lumea la masă!

Nina îi ieși în întâmpinare, luă un ravioli fierbinte și îl duse la gură.

– Foarte bun! Bezeluță, ești fantastică! Mai îngăduie-ne un minut și apoi o să mâncăm cu toții împreună.

– Bine. Între timp, îl aștept pe profesorul José. Nu l-am văzut încă, zise Liuba.

– Da. Să-l așteptăm pe profesor, spuse Cesco încercând să nu o îngrijoreze pe dulcea dădacă rusoaică.

În primul rînd ea nu trebuia să știe nimic din ceea ce se întîmplase cu profesorul José, altminteri s-ar fi dezlănțuit iadul pe pămînt.

Cînd pătrunseră în laborator, Nina se duse direct la *Systema Magicum Universi* și o întrebă pe dată:

– Carte, profesorul José se simte foarte rău. Cum trebuie să mă folosesc de Piatra Verde pe care am găsit-o în Camera Oglinzilor?

Pagina lichidă se iluminează în verde și Cartea vorbește:

*Grea nu-i această căutare,
dar nu vei avea ajutoare.*

Systema Magicum Universi se închise lăsîndu-i pe Nina și pe ceilalți cu buzele umflate.

Roxy se înfurie și, suflecîndu-și mînele de la tricou, zise:

– Păi cum așa? José trage să moară și Cartea nu ne ajută? E o nebunie! Crudo ce ești!

Fiore și Cesco deveniră, la rîndul lor, foarte serioși, Nina se așează pe taburet, se freacă la ochi, care tot o mai usturau, și, clătînd din cap, zise:

– Voi încerca s-o întreb pe Eterea. Ea nu mă poate lăsa baltă.

Cînd coborî în Acqueo Profundis și luă legătura cu Marea Mamă Alchimistă, avu o altă deziluzie. Cu multă gingășie, Eterea îi spuse foarte limpede că trebuie să înfrunte doar cu propriile puteri problema cu profesorul José. Nina încercă să insiste, dar dialogul telepatic nu dezvălui nimic de folos.

– Eterea, dar chiar nu poți să-mi dai un ajutor cît de mic? Întrebă ea aproape plîngînd, în fața marelui ecran luminos.

Răspunsul ajunse imediat, dar situația nu se schimbă.

*Ești o alchimistă și îți poți folosi știința.
Misiunea de a salva planeta Korax cere un mare efort
și multă răbdare.
Știu bine că te-ai indoit pînă și de mine și de bunicul tău,
pe cînd te aflai în Mexic, în fața prietenilor tăi
care păreau morți.
Noi cunoaștem toate purtările tale,
dar destinul a ceea ce vei face
il poți hotări doar tu singură.
Nina, ține minte:
noi avem nevoie de A Treia Taină.
Mirabilis Fantasio aproape că nu mai are energie.
E nevoie de gîndurile copiilor.
Fii atentă! Șarpele cu Pene ar putea
să te lovească din nou cu privirea lui.
Totul atîrnă de tine.
Concentrează-te și acționează.*

Ecranul redeveni negru, imaginea strălucitoare a Etereei dispăru. Max 10-p1 se apropie de Nina și o mîngîie pe obraz ca s-o aline. Cescio, Fiore și Roxy nu reușiră să

spună o vorbă măcar. Cartea și Eterea nu dăduseră nici o indicație. Nu exista nici măcar vreo scrisoare de la bunicul Mișa din care să poată înțelege cum să se poarte. Puștanii nu știau în ce fel să-l salveze pe sărmanul dascăl spaniol.

– Șarpele cu Pene. Blestemul, repetă înspăimântată fetița Celei de a Șasea Luni. Trebuie să îmi folosesc știința. Trebuie să studiez!

Nina era tulburată: cuvintele Etereei încă îi mai răsunau în cap. Se gândi că poate Marea Mamă Alchimistă se va fi simțit jignită fiindcă, în Mexic, se îndoise de ea și de calea către Bine, crezînd că dreptatea va fi fost de partea lui Karkon și a Vocii Persuasiunii.

– Am greșit. M-am îndoit. Și aceasta este pedeapsa – cuvintele Ninei îi loviră pe prietenii ei și chiar și Max se întristă.

– Să mergem în Salonul Dogelui, adesea cărțile ne-au dat o mîna de ajutor cînd nu știam să dezlegăm enigmele alchimice, spuse Roxy încercînd să ridice moralul grupului.

Nina o privi cu drag și zîmbi.

– Bine. Să mergem. Mă încred în voi. Dar Eterea mi-a spus că trebuie să fiu atentă la Șarpele cu Pene.

– Iarăși el?

Roxy se arătă îngrijorată pentru prietena ei.

– Da. LSL e o primejdie continuă. Dacă Eterea mi-a spus așa înseamnă că e bine sănătos. Poate că s-a întors la Veneția, explică Nina ducîndu-și mîinile la ochi.

– Și chiar de-ar fi așa?! Nu mai are Cumus Alienant și, ca atare, nu poate redeveni om, preciză Cesco.

– Da. Și o să moară în treizeci de zile. Să ne imaginăm ce va născoci Karkon ca să-l ajute.

Fiore nimerise la fix. Planul celor două personaje malefice era în plină desfășurare.

Nina își desfăcu larg brațele.

– Prea greu. Totul devine mult prea complicat. Eu una nu mai pot!

Cesco se duse lângă ea și o luă de mână.

– Nu te lăsa păgubașă! Sîntem noi aici ca să te ajutăm. O să reușim. Pentru început, o să-l ajutăm pe José. La LSL și Karkon o să ne gîndim după aia, mîine.

Nina își lăsa capul pe umărul prietenului și trase adînc aer în piept, apoi strînse la piept Taldomul și, în cele din urmă, zîmbi. Max îi salută pe copii dînd din mîini.

– Noroc! Zînt zigur că Eterea nu e zupărată. Dar voi aveți grijă ză fiți la înălțime!

Cînd se întoarseră în laboratorul vilei, orologiul arăta ora 13, 2 minute și 7 secunde.

– Haideți, să mergem în Salonul Dogelui. Bezeluța o fi furioasă din cauza prînzului. Și, în plus, Dodo ne așteaptă.

Nina avea oboseala întipărită pe chip, dar, de bună seamă, nu se putea opri.

Cesco se urcă pe scară și căută printre volumele de pe ultimul raft de pe peretele din dreapta al bibliotecii, Fiore răsfoi alte texte, Roxy luă un ditamai caietul de notițe conținînd numeroase scrieri ale profesorului Mișa, iar Nina începu să citească o carte de Birian Birov intitulată *Crearea Apei Stătute*, dar nu-i păru folositoare în acea împrejurare. Concentrarea copiilor fu întreruptă de glasul Liubei:

– E gata! Mîncăți sau nu? întrebă ea rămînînd în pragul Salonului Dogelui.

– Da, Bezeluță, venim pe dată, răspunse Nina fără măcar să-și ridice ochii din carte.

– Bine, bine! Am înțeles! Mă duc alături să-l chem pe profesorul José. După aia, nu mai aștept!

Liuba se răsuci pe călcâie și ieși din vilă acoperindu-și capul cu un șal mare. Afară tot mai ninge și frigul era pătrunzător.

– Am găsit o carte de Tadino De Giorgis, zise Fiore cu vocea ei firavă. Se numește *Fructus Magnificus*.

– Vorbește despre fructe? Fructul Magnific? Întrebă Nina plină de curiozitate.

– Da. E un text scris în latină și paginile nu-mi par de hîrtie, ci... sînt frunze. Frunze adevărate! La pagina 506 este un capitol dedicat Chiccoliumului, explică fetița clipind repede din genele ei dese și negre.

– Bravo! Atunci sîntem pe drumul cel bun, strigă Cesco din capul scării.

Nina se duse lîngă Fiore, răsfoi paginile și văzu că erau verzi. Erau foi-frunze.

– Bună idee! Tadino ea într-adevăr un mare alchimist. Cartea asta e prețioasă, cine știe cîte frunze a folosit ca să o scrie, spuse ea în timp ce privea textul. Apoi găsi o explicație scrisă în alfabetul Celei de a Șasea Luni și o citi cu voce tare: Chiccolium este o sămînță magică din care se naște Pomodiul.

– Pomodiul! repetară ceilalți care nu aveau habar ce să facă.

– Trebuie să punem Chiccoliumul peste Piatra Verde și apoi să turnăm deasupra, de cîte zece ori pe zi, cîte șase picături de Vin Rubiniu. După două zile va crește Pomodiul. Este vorba despre o roșie alchimică de mari dimensiuni, cu care se îndepărtează vraja.

Cînd Nina termină de citit, toți zîmbiră.

José putea fi salvat. În sfîrșit, găsiseră formula pentru a crea Pomodiul. Și, în cele din urmă, nici nu fusese chiar atît de greu.

– Iată la ce folosea Chiccoliumul! exclamă Cesco dîndu-se jos vesel de pe scară.

– Da, și avem și Piatra Verde, adăugă Fiore.

– Trebuie doar să găsim Vin Rubiniu. Dar asta nu-i o problemă, spuse Nina cu mare mulțumire în glas.

Copiii erau gata să intre din nou în laborator și să caute Vinul Rubiniu, cînd se reîntoarse Liuba, înfrigurată și mînioasă.

– Nimic. Nici măcar Carlo grădinarul nu l-a văzut pe profesorul José. Nu s-a mai întors acasă. M-am plictisit pînă peste cap de voi toți! Voi stați aici să citiți, iar ravioli s-au răcit și nu-i mai poate mânca nimeni. Ce să fac acum?

Copiii o îmbrățișară făcînd-o să se clatine.

Nina îi dădu mîna și o trase către Salonul Trandafirilor.

– Uite, acum ne așezăm la masă și mîncăm. Nu te enerva, Bezeluță.

Cei patru prieteni se ghiftuiră și, în cele din urmă, Liuba se calmă. Apoi, numărîndu-i pe copii, își dădu seama că erau doar patru și, făcînd ochii mari, exclamă:

– Și Dodo? Lipsește și el!

Nina născoci pe dată o minciună:

– E în camera mea. Se odihnește. Era obosit. Acum o să-i ducem o farfurie cu ravioli. Ești mulțumită?

Stînjenită, Roxy începu să tușească, iar Cesco fluieră făcînd pe niznaiul. Dulcea Bezeluța îi privi bănuitoare, apoi strînse farfuriile murdare și plecă în bucătărie, bombănind.

– Fiore, tu du-te sus la Dodo și du-i ravioli. Eu și Cesco mergem în laborator. O să ne grăbim. Bezeluță nu trebuie să bănuiască nimic, altfel cine știe ce o să pună la cale.

Și așa, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, fiecare își văzu de treaba lui. Când ajunseră în laborator, Nina și Cesco se uitară printre flacoane și borcane, dar nu era nicăieri vreunul care să conțină Vin Rubiniu. Fără să piardă o clipă, fetița Celei de a Șasea Luni puse palma cu stea pe pagina lichidă a Cărții Vorbitoare și o întrebă:

– Carte, unde găsesc Vin Rubiniu?

*Foc, foculeț,
în ceaun fierbe deja vin,
dar lipsește un mare rubin.
Pune-l înăuntru pe dată,
apoi amestecă totul deodată
și poțiunea va fi gata îndată.
Mulțumește-i marelui Tadin,
fără el nu ai fi găsit acest vin.
Și încă un lucru îți zic.
În cartea cu foi-frunze de leacuri
Nu sînt nicidecum scrise fleacuri.*

– Ura! E o formulă foarte simplă. Mulțumesc, Tadino!

Cesco era euforic, se uită în ceaun și văzu că într-adevăr acolo fierbea vinul. Luă un clește mare, se duse la sacul de rubine și îl apucă pe cel mai mare dintre ele. Nina îl privi uimită. Făcea totul de unul singur. Ca un adevărat alchimist. Băiatul aruncă piatra prețioasă în ceaun și apoi, dîndu-și seama că nu o întrebasesc nimic pe prietena lui, se opri.

– Păi, Nina, acum amesteci tu. Așa-i?

Cesco surîse și îi dădu prietenei sale lingura de lemn. Nina îl felicită pentru pricepere, apoi amestecă repede substanța și observă că rubinul se topea văzînd cu ochii. Luă o sticlută goală, o pîlnie de cupru și, cu lingura, turnă calmă lichidul fierbinte.

– Perfect! Iată, acum avem Vinul Rubiniu. Să mergem degrabă la José, zise Cesco, gata să iasă din laborator.

Nina îl opri explicîndu-i că, pentru a obține Pomodiu, trebuiau să aștepte două zile.

– Două zile? Dar profesorul José va muri! exclamă băiatul înnegurîndu-se la chip.

– Să sperăm că nu. Pe de altă parte, asta e formula alchimică. Să mergem la ceilalți. Voi încerca să-i explic lui José ce facem pentru el.

Nina era hotărîtă, dar Cesco dădu din cap.

– Nu, nu. Mă duc eu sus în camera bunicului tău și o să încerc să-i liniștesc pe ceilalți și pe profesor. Tu du-te în Acqueo Profundis. Se va îngriji Max să pună picăturile de Vin Rubiniu peste Chiccolium. Noi trebuie să ne preocupăm de Karkon și de mînia Șarpelui cu Pene. Cine știe dacă s-a întors din Mexic?!

De astă dată, Cesco avea dreptate deplină.

Nina încuviință dînd din cap, amintindu-și perfect că LSL încă putea să o distrugă cu a doua privire. Mînioasă, scoase din salopetă sămînța roșie și Piatra Verde, apoi înșfăcă și sticluta cu Vin Rubiniu și coborî în pivniță.

– Te rog mult, calmează-i pe ceilalți, zise ea coborînd către Acqueo Profundis.

Cesco nu pierdu nici o clipă, ieși din laborator, urcă scara în spirală și, cînd ajunse în fața profesorului José și a celorlalți, încercă să le explice cum stăteau lucrurile.

În acel moment, Nina tocmai îi spunea lui Max cum să se îngrijească de creșterea Pomodiului.

– Uită-te bine: aceasta e Piatra Verde, eu pun deasupra ei Chiccoliumul și tu, rogu-te, torni peste ea doar șase picături de zece ori pe zi. În 48 de ore, Pomodiul va fi gata. Ai înțeles totul?

Tînăra alchimistă fusese foarte clară și bunul android acceptă misiunea.

– OK. Fac așa cum mi-ai zpuz. O ză-mi aduci zece borcane cu dulceață de căpsune, nu-i așa? Și apoi...

Max nu termină propoziția că Nina îl întrerupsese:

– Și apoi, ce?

– Apoi trebuie ză faci ceea ce mi-ai făgăduit, spuse el serios.

– Ce anume? întrebă Nina.

– Trebuie ză-i trimiți mătușii tale Andora acează zcrizoare.

Și, zicînd acestea, îi dădu fetei plicul deja închis.

– Bine, Max. Așa o să fac. Te rog mult, dacă Pomodiul nu va crește, profesorul José va muri, explică ea cu o voce rece.

– Da, da, știu. Eu zînt priceput. Încrede-te în mine.

Max puse piatra cu sămînța pe masa cea mare și turnă primele șase picături de Vin Rubiniu.

Orologiul arăta ora 14, 30 de minute și 50 de secunde. Așadar, operațiunea de creștere a Pomodiului începuse.

Nina dădu fuga în vilă și se duse țintă la José. Dascălul spaniol avea privirile tot mai îngrozite și respira cu greutate. Roxy luă o pătură groasă de lînă și îl înveli ca să nu-i fie frig.

– Curaj, copii! În două zile, Pomodiul va fi gata, zise Nina venind în fugă. Apoi, adresîndu-se lui José, încercă

să-l liniștească: Profesore, țineți-vă tare! Vă rog mult. Țineți-vă tare! Noi o să vă salvăm, spuse fetița Celei de a Șasea Luni, apropiindu-se de fața profesorului care, pentru a nu știu câta oară, clipi în semn că înțelese.

Obosiți și somnoroși, copiii se ghemuiră lângă trupul împachetat al lui José și, în ciuda mirosului groaznic, adormiră.

După două ore sosiră tropăind vesel Adonis și Platon. Cîinele îi văzu pe copii întinși pe jos, dormind ca niște îngerăși, amușină aerul și mirosul greu îl făcu să strănute. Dînd din coadă, se apropie de trupul lui José și începu să latre, în timp ce pisica sărea de colo-colo.

Nina se trezi brusc și, sculîndu-se în picioare, încercă să-i facă să tacă, de frică să nu apară Bezeluța.

– Liniște! Gata! Stați cuminți! strigă tînăra alchimistă, în vreme de Roxy și Cesco încercară să-i astupe gura băloasă dulăului negru.

– Nu putem rămîne aici. Liuba va intra la bănuieli. Hai să mergem, zise Fiore foarte agitată.

– Bine, încui cu cheia ușa camerei, așa că Bezeluța nu va intra aici, spuse Nina imediat.

Înainte de a pleca, toți cinci copiii îl salutară pe dascălul spaniol promițîndu-i că aveau să se întoarcă foarte curînd. Profesorul José îi privi ieșind, fără să poată schița nici cel mai mic gest cu mîna. Rămase din nou singur și se gîndi că ajunsese la capătul zilelor sale. Cînd coborîră scara în spirală, tinerii alchimiști îi văzură pe Liuba și Carlo care vorbeau cu multă aprindere.

– Nu s-a arătat deloc! Cine știe unde s-a dus profesorul José, zise grădinarul, foarte îngrijorat de neașteptata dispariție a dascălului; nici chiar Bezeluța nu știa unde să îl caute.

– Profesorul José a telefonat: se va întoarce în două zile, spuse Nina stînd bine proptită pe penultima treaptă a scării.

– Da' cînd a telefonat? Și unde s-a dus? întrebă uimită Bezeluța, întorcîndu-se către fetiță.

– M-a sunat pe telefonul mobil. Este prins într-o cercetare foarte importantă, dar nu mi-a spus unde se află.

Nina le turna gogoși!

Grădinarul ridică din umeri, îi salută pe toți și ieși fără să facă mare caz, în vreme ce Bezeluța se opri o clipă să privească întregul grup de prieteni. Ridicînd arătătorul de la mîna dreaptă, zise:

– Sper să fie adevărat. Altminteri, de data asta chiar că mă supăr.

Ochii albaștri și micuți ai dădacei rusoaice păreau două ace cu gămălie și scrutau orice mișcare a copiilor. Liuba pufăi pe nas de vreo două ori și apoi se duse în bucătărie, urmată de Adonis și Platon.

Fiore o apucă pe Nina de un braț.

– După mine, n-a înghițit minciuna.

– Păi, nu-i puteam spune ce s-a întîmplat. Vă dați seama în ce situație sîntem?

Nina era cuprinsă de panică și inima îi bătea cu putere.

– Da! Trebuie doar să fim foarte atenți ca Bezeluța să nu intre în camera aia – Cesco avea dreptate și, privind-o pe Nina în ochi, așteptă un răspuns din partea ei.

– Așa-i. Vom face de pază pe rînd, pînă ce Liuba se va duce să se culce. Mîine dimineată o să mă scol devreme și o să veghez eu – tînăra alchimistă găsise o soluție bună.

Băgîndu-și mîinile în buzunarul salopetei, își dădu seama că încă mai avea la ea scrisoarea lui Max.

– Pe toate ciocolatele din lume! Am făgăduit că o s-o expediez! exclamă ea dîndu-și capul pe spate.

– Scrisoarea pentru Andora? Întrebă băgăreața aia de Roxy. Atunci, e dragoste adevărată?

Fiore își duse mîinile la gură și rîse să se strice, Dodo își plecă privirile și nu zise nimic, iar Cescio și Nina își aruncară o ocheadă cu înțelese.

– Dragoste? Nu știu. Cred că au devenit prieteni foarte buni. Și-apoi, ce-i rău în asta? răspunse Nina bătăbănin-du-se nervoasă de pe un picior pe celălalt.

– Da' el e un android, iar ea este o femeie de o vîrstă respectabilă, replică Fiore pe un ton ironic, ca de obicei.

– Mătușa mea nu e bătrînă! Și încă e drăguță – adăugă fetița Celei de a Șasea Luni – și, în plus, Max este un android inteligent și matur. Nu-i un puștan ca noi!

– Nina, nu te aprinde. Doar glumeam, zise Cescio desfăcîndu-și larg brațele.

– Bine, bine. Acum trebuie să mă duc să pun la cutie scrisoarea asta, încheie tînăra alchimistă îndreptîndu-se înspre ușă, apoi se întoarse brusc și întrebă îngrijorată: Cine rămîne de pază la profesorul José?

Cescio făcu un pas înainte.

– Voi duceți-vă, dar grăbiți-vă. Nu vreau să se întîmple ceva cîtă vreme nu sînteți aici.

În graba mare, cele trei fete și Dodo își puseră canadiencele și paltoanele grele, căciulile și mănușile și ieșiră ca din pușcă. Era trecut de cinci seara, era deja întuneric și felinarele răspîndeau o lumină trandafirie romantică.

Cînd cei patru prieteni ajunseră la poștă, văzută ieșind din tribunalul din imediata apropiere un grup de judecători și avocați în mare vînzoleală. Vorbeau aprins cu

trei consilieri municipali, care se străduiau să le explice că primarul Loris Sibilo Loredan avea să se întoarcă în oraș curînd și că absența lui era doar de scurtă durată.

Nina avu o bănuială și, după ce puse la cutie scrisoarea lui Max, le făcu semn prietenilor să stea în tăcere pentru a asculta schimbul acela aprins de cuvinte.

– Primarul e bolnav, dar se va întoarce curînd la postul său, spunea unul dintre cei trei consilieri îmbrăcați în violet. Nu trebuie să vă faceți griji, orașul este bine condus!

La vestea că LSL era bolnav, judecătorii și avocații strîmbară din nas.

– O boală nu poate bloca un întreg consiliu municipal și chiar și justiția, ziseră cîțiva. E posibil să nu existe un medicament care să-l pună repede pe picioare? Ce boală are LSL? Are nevoie de medici specialiști? Sau asta-i doar una dintre multele minciuni pe care ni le tot spune de cînd a devenit primar?

– Vrem adevărul! Este peste poate ca o simplă boală a primarului să blocheze orașul! strigă cel mai bătrîn dintre judecători.

Discuția devenea tot mai aprinsă și, în ciuda faptului că ninge, femeii și bărbați care treceau pe acolo începură să se oprească și să asculte ce spuneau avocații și judecătorii.

În scurt timp, se strînse o mică mulțime de oameni și, atunci, cei trei consilieri se enervară și țipară:

– Primarul se va face bine! Nu fiți nerecunoscători și aveți răbdare! Curînd totul va reveni la normal.

Zicînd acestea, plecară cu pași repezi lăsînd mulțimea înmărmurită și nemulțumită.

– Bine, e bine. Venețienii sînt mîniati, murmură Nina către prietenii săi. LSL nu va avea viață ușoară.

– Da. Consilierii încearcă să liniștească apele spunând cum că e bolnav. Dar noi știm adevărul, adăugă Roxy strângând pumnii.

– Da. Adevărul e că nu se poate face iarăși om fără Cumus Alienant. Halal boală!

Fiore făcu o strîmbătură de mulțumire.

În acel moment, Nina exclamă:

– Atunci, înseamnă că s-a întors din Mexic! Se va fi ascuns în Insula Clemente și, pînă una alta, eu sînt la adăpost. Cu siguranță că nu va putea veni la mine ca să-mi arunce a doua lui privire diabolică.

Tinerii alchimiști chiuiră de bucurie: primarul fusese scos din joc și Nina era salvată. Blestemul Șarpelui cu Pene nu o putea vătăma.

Totuși, copiii nu știau că maleficul Karkon îi dădea o serioasă mîină de ajutor vicleanului primar. Și, chiar în acea clipă, în laboratorul K, își puna în practică strategia. De fapt, tocmai intrase în legătură cu Vladimir Amăgitorul, androidul rus.

– Operațiunea împotriva părinților Ninei este anulată pentru moment. O vei putea duce la bun sfîrșit peste cîteva luni, cînd vor pleca în misiunea spațială. Acum avem o urgență și îți ordon să găsești imediat Vintabru Azuriu. Insist, nu trebuie cu nici un chip să dai greș. Viața marchizului Loris Sibilo Loredan e în mîinile tale.

Karkon avea degetele reci și tasta încet la computer, dar mesajele ajungeau imediat la Vladimir, al doilea android al său.

– Voi face tot posibilul, stăpîne. Chiar azi o să mă duc în tundra siberiană: știi sigur că Vintabrul Azuriu se

găsește într-un râu din regiunea Tungușetia, răspunse blondul și fermecătorul android rus.

– Bine. Verifică obiectele pe care ți le-am trimis în cutare și slujește-te de ele cu grijă. Cu nici un chip să nu atingi Cartea Cerească. Pe aia o vei folosi când îți voi spune eu. Ia, în schimb, pîlnia de aur Bronfatta, canula de cupru Smissa și magica Lentilă Ochioasă. Îți vor fi de folos ca să găsești Vintabrul Azuriu.

Karkon dăduse toate explicațiile, astfel încît Vladimir să reușească de minune.

– Stăpîne, nu va fi periculos să cauți Vintabrul Azuriu. Așadar, nu mă vei folosi de tehnicile mele pentru a amăgi și a lovi oamenii, cîtă vreme nu vei avea de înfruntat niște dușmani.

Spusele androidului fură imediat curmate de Karkon.

– Nu ți-am ordonat să lași garda jos! Cît despre dușmani, sînt peste tot! Microcipul tău de bare și roți trebuie să funcționeze fără greș. Iar cîrligul de la mîna ta dreaptă trebuie să poată oricînd împrășca Sînge Mincinos. Poate vrei să mori ca Tupac?

Cuvintele lui Karkon îl îngroziră pe Vladimir.

– Tupac e mort? A fost nepoata profesorului Mișa? Și cum s-a întîmplat?

Rafala de întrebări a rusului îl enervă pe Magister Magicum care, drept răspuns, scuipă pe jos și apoi scrise din nou pe tastatură.

– Da. Mort! Nina l-a eliminat în Mexic. Așa că fii și tu atent. Nu se știe niciodată. Acum du-te și găsește substanța alchimică de care am nevoie.

Karkon întrerupse brusc legătura.

Se ridică în picioare și, mîngîindu-și țacălia ca de țap, privi afară pe fereastră: ningeă încetișor cu fulgi mari și în

palat domnea o tăcere amenințătoare. Ca și cum ar fi fost un liliac uriaș, contele își flutură mantia violet și, cu Pandemonul Mortalis în mâini, începu să rîdă la gândul soartei ce-o aștepta pe Nina. În timp ce ieșea din laboratorul K, dădu peste Irene, Gastilo și Sabina, care zîmbeau fericiți. După transplantul de inimă se simțeau foarte bine și erau gata să ducă la îndeplinire noi ordine.

– Maestre, ce putem face ca să te ajutăm? întrebă ei numai ochi și urechi.

– Mîine-dimineață mergeți să controlați dacă Nina și prietenii ei s-au întors la vilă. Nu am mai avut nici o veste despre ei, dar bănuiesc că mucoșii ăia s-au întors pînă acum din Mexic.

Și, zicînd acestea, Karkon traversă coridorul înghețat al palatului, stingînd puținele torțe încă aprinse. Cei trei androizi rămaseră în beznă și, ținîndu-se de mîna, se duseră să se culce avînd-o mereu în gînd pe dușmanca lor dintotdeauna: Nina De Nobili.

CAPITOLUL ZECE

În Camera Vocii

La Vila Espasia, noaptea trecu prost. Ghemuită sub plapuma turcoaz, Nina nu izbuti să închidă un ochi, îngrijorată de soarta lui José. Dodo rămăsese de veghe, în camera bunicului Mișa, așezat alături de dascălul spaniol și avînd drept unică tovarășă de singurătate mitica sa lanternă. La cinci dimineța, Roxy veni să-l înlocuiască. Profesorul era în aceleași condiții și duhoarea peliculei violet îmbîcsise toată camera. Cînd, la șase punct, Liuba se sculă ca să pregătească micul dejun, îi găsi în bucătărie pe Nina, Cescio, Dodo și Fiore care încălzeau o crăticioară cu lapte.

– V-ați trezit deja? Și Roxy încă doarme? Întrebă uimită dulcea Bezeluță.

– Da, ea încă doarme. Azi mi se pare că va fi o zi grea, răspunse Nina ronțăind un biscuit.

Liuba se întoarse către ceilalți și, zîmbind, le zise:

– Ia gîndiți-vă să vă distrați, peste trei zile reîncepe școala și chiar și Nina se va apuca din nou să studieze cu profesorul José.

– Da, José, repetă Cescio și căscă de-i trosniră fălcile.

În doi timpi și trei mișcări copiii terminară micul dejun. Dodo luă o tavă și puse pe ea un pahar mare de lapte cald și o mînă de biscuiți.

– Pentru R... Roxy, spuse el zîbind larg.

Urcară cu toții scara în spirală și intrară în camera bunicului Mișa, se duseră în coridorul de lîngă Camera Oglinzilor și o găsiră pe Roxy cu o batistă pe gură.

– Ce duhoare! exclamă Cesco.

– Da, nu mai reușesc nici să respir. Mi se pare că profesorului José îi este mai rău ca ieri. A slăbit. Încă douăzeci și patru de ore și, în sfîrșit, Pomodiul va fi gata, zise Roxy, ca picată din lună.

Nina se ghemui alături de dascăl și văzu că într-adevăr părea și mai slab: chipul îi era scofîlcit, iar mîinile, acoperite de pelicula violet scîrboasă, păreau scheletice. Își dădu seama că nu-l putea lăsa pe dascăl în camera aceea. Avea nevoie de o supraveghere continuă. În plus, mirosul pătrunzător o putea face pe Liuba să devină bănuitoare. Deschise dulapul bunicului Mișa și luă trei pături.

– Haideți, să-l învelim. Îl vom transporta jos, în Acqueo Profundis. Îl va supraveghea Max. Noi avem atîtea alte lucruri de făcut. Karkon nu se va lăsa așteptat și, în plus, nu știm ce mai pune la cale LSL în Insula Clemente.

Nina vorbea în graba mare.

– Să-l transportăm? Da' cum s-o facem? întrebă Cesco palid.

– Acum Liuba va pleca să facă piața și noi vom rămîne singuri. Cu ajutorul păturilor vom reuși să-l tîrîm pînă sub lagună, vorbi cu precizie Nina, care nu avea îndoieli. Ceilalți nu îndrăzniră să sufle o vorbă.

Imediat ce Liuba ieși din vilă însoțită de Adonis și de Platon, cei cinci copii începură complicata operațiune de transport. După ce reușiră să coboare trupul profesorului pe scara în spirală, îl tîrîră pînă în laboratorul secret, dar, cînd Nina deschise chepengul de la pivniță, se ivi o problemă serioasă: pentru a-l putea coborî pe scărița îngustă, trebuiau să-l arunce de sus. Cesco se coborî primul împreună cu Dodo, iar cele trei fete rămaseră în laborator și, încet-încet, îl lăsară în jos pe sărmanul profesor, care era tot mai dezorientat. Împachetat ca o sarma, nemișcat și îngrozit, nu înțelegea nici-cum unde îl duceau. Cesco și Dodo reușiră să ia în cîrcă trupul dascălului și, cu mare greutate, îl puseră în vagonet. Apoi, cu toții, ajunseră în fața mării uși de stîncă de la Acqueo Profundis.

În cele din urmă o făcuseră și pe asta!

– Bună copii! Ce-i în zăcul ăla? îi întîmpină Max 10-p1 văzîndu-i pe copii tîrînd după ei ciudatul pachet atît de greu.

– Nu-i sac! Este profesorul José, răspunse Nina trăgîndu-și sufletul.

– Jozé? Păi, l-ați îmbălzămat?

Androidul se apropie și îl privi cu atenție pe dascălul înfășurat în pături și în puturoasa peliculă violet. Simțind duhoarea, își desfăcu larg brațele și clătină din cap.

– Nu, nici gînd, nu l-am îmbălsămat. Karkon l-a adus în halul ăsta. Ți-am explicat că se simțea foarte rău și că are nevoie de Pomodiu!

Nina era tot mai nervoasă și, privind Piatra Verde cu sămînța de Chiccolium, văzu că într-adevăr creștea o mică minge roșie.

– Pomodiu, da. Mai e puțin. Mîine va fi gata. Max își roti urechile în formă de clopot, își trase nasul metalic și făcu o mutră scîrbită: Cum mai pute profesorul Jozé!!! Trebuie zpălat!

– Nu Max, nu trebuie spălat. E așa fiindcă se simte rău. Ajută-mă să-l punem pe masă, așa se va simți mai bine, explică Roxy.

– Nina, putem ză ne încredem în profesorul Jozé? întrebă Max privindu-l pe dascăl care stătea țeapăn ca un sloi de gheață pe masa din Acqueo Profundis.

– Sigur! Ce întrebare-i asta? răspunse Nina plictisită.

– Zper ză ai dreptate. Acqueo Profundiz e un loc care trebuie ținut în mare zecret, preciză prietenul de metal.

– Da, foarte secret. Știu. Îndată ce profesorul se va simți bine, va pleca. Pe de altă parte, nici nu puteam să-l lăsăm în vilă.

Nina înțelese că Max avea oarece dreptate. În laboratorul de sub lagună creat de bunicul Mișa nu mai intrase niciodată nimeni altcineva în afară de prietenii de pe Giudecca ai Ninei, care îi dădeau o mîină de ajutor.

Învăluit în peliculă și năucit cu totul, José se uita la tot ce era în jurul său. Îl privi fix și întrebător pe android. Nu mai văzuse niciodată o asemenea ființă. În plus, nici profesorul Mihail Mejinschi nu-i vorbise vreodată de Max și nici de Acqueo Profundis. Deși se simțea foarte rău, mintea îi era întreagă și se gîndi la multele secrete ale Ninei. Prea multe! José nu se afla în situația de a reacționa și de a întreba, dar ar fi dorit-o mai mult decît orice altceva. În acel moment, pe ecranul din Acqueo Profundis se ivi un nor de lumină pîlpîitoare înăuntrul căruia plutea Taldomul Lux al Etereei. Mesajul

Mamei Alchimiste veni imediat, punînd capăt discuției dintre Nina și Max.

Fetița își ridică privirea și așteptă, în timp ce restul prietenilor și androidul rămaseră nemișcați lîngă profesorul José care, cu toate acestea, reuși să vadă scena de necrezut care se petrecea în fața lui.

*Bună ziua, Nina 5523312,
văd că ești foarte ocupată.
Korax are nevoie de A Treia Taină,
așadar trebuie să ne ajuți cît mai curînd.*

Gîndul telepatic ajunsese la Nina, care răspunse pe dată.
„Da. știu. Dar vezi, Eterea, profesorul José se simte rău de tot și are nevoie de îngrijiri.”

*Pomodiul îl va salva.
Îți înțeleg îngrijorarea,
dar, dacă nu vei desfereca A Treia Taină,
Cea de a Șasea Lună va fi înghițită de Nimic.
Și viața de pe planeta ta va dispărea.
Aceste lucruri ar trebui să le știi de-acum.
Ești pregătită?*

„Da, Eterea. Sînt pregătită”, răspunse Nina, care se concentrează și chipul i se făcu foarte serios.

*La tine vor veni Saltărețul 8833108,
care îți va da curaj,
Unduiețul 8833109, care își va folosi glasul,
Clingclang 8833107, care te va înșenina.
Acum tastează-le codurile, apoi freacă*

*Pana de Gughi și Xorax va apărea.
 Ia în mână Taldomul tău, al meu e pregătit.
 Strigă de trei ori „Olys Assaf”
 și apasă pe ochii de goasil.
 Saltărețul va veni la tine.
 Apoi trebuie să spui cu glas tare de trei ori
 „Zuby” și Unduietul va zbura.
 În șifșit, rostește „Milat” și „Laut” tot de trei ori
 și se va ivi Clingclang. În cele din urmă,
 ia o mină de Puturea și pune-o bine.
 Florile magice negre de Puturea
 le va minca Clingclang, care te va ajuta.
 Fă-o acum!*

Întins pe masă, José privi fix ecranul luminos și crezu că are o vedenie. Începu să clipească nervos, sub privirile bănuitoare ale lui Max, care se gândi să-i schimbe poziția rotindu-l către geamurile mari de la Acqueo Profundis. În acest fel, profesorul ar fi putut vedea doar pești și alge și nu toate celelalte lucruri tainice care erau pe cale să se întâmple. În vreme ce androidul se ocupa de José, Cesco se așeză imediat la tastatura computerului și bătu codurile celor trei animale de pe Cea de a Șasea Lună.

Nina scoase din buzunar Pana de Gughi, o frecă așa cum făcea de obicei și sfera verde smarald apăru pe dată: Cea de a Șasea Lună era acolo, foarte frumoasă și strălucitoare. În acel moment, Nina strînse Taldomul în pumn și rosti de trei ori „Olys Assaf” (galben și alb, culorile Saltărețului), apăsă pe ochii de goasil și așteptă.

Alchimia magică se petrecea sub ochii ei: din Taldomul Lux al Etereei, care încă mai plutea în mijlocul marelui ecran din laborator, izbucni un fulger de lumină albăstrie

și Saltărețul apăru înăuntrul sferei. Puiul gigantic de pe Xorax ieși sărind și zîmbi fericit. Cesco îl îmbrățișă cu putere și îi puse imediat mîna la gură, de teamă să nu facă mari baloane de săpun, după cum avea obiceiul.

Fără să-i dea atenție, Nina rosti cu voce tare „Zuki“ (portocaliu, culoarea fluturului de pe Xorax): Unduiețul răsări din sferă și zbură cîntînd pe umărul lui Fiore. În sfîrșit, fetița Celei de a Șasea Luni rosti de trei ori „Milat Laut“ (violet și albastru, culorile lui Clingclang) și animalul cel mare în formă de clopot ieși din sferă cu oarecare greutate. Cînd fu afară din ea cu totul, rămase plutind la o palmă de podeaua din Acqueo Profundis și scoase zgomotul lui caracteristic: cling, clang.

– Da’ nu are labe, observă Fiore apropiindu-se de caraghiosul animal cu Pene violet și albastre.

– Nu, se mișcă zburînd la firul ierbii, iar zgomotul pe care îl face seamănă la fix cu cel al unui clopoțel, răspunse Nina, mîngîindu-l pe cap.

Clingclang își zgîi ochii mari și negri și le făcu bezele tuturor.

Nina își băgă o mîna în sfera verde smarald care plutea în mijlocul laboratorului și culese un pumn de flori negre de pe Xorax.

– Iată, astea sînt flori de Puturea, zise ea dîndu-i-le lui Clingclang, care le înghiți cît ai zice pește.

Saltărețul și Unduiețul se priviră mulțumiți: trioul de pe Cea de a Șasea Lună era gata de acțiune.

Max își roti urechile și, turnînd picăturile de Vin Rubiniu pe Chiccolium, zise:

– Acum ce faceți? Rămîneți toți aici?

Androidul nu era obișnuit cu atîta zarvă.

– Mergem să luăm A Treia Taină! exclamă Nina ridicînd Taldomul.

Max clătină din cap:

– Nu, mai întîi trebuie ză faci un lucru.

– Ce lucru? întrebă Nina încruntîndu-și sprîncenele.

– Trebuie ză folozești Coriandrul Repede! exclamă Max cu o voce severă.

– Pe toate ciocolatele din lume! Coriandrul Repede! Uitasem de el, zise Nina înroșindu-se.

– După tot ce am făcut pentru a crea această substanță alchimică... bombăni Fiore mîngîindu-l pe Clingclang care se bucura tare mult că mîncase florile de Puturea.

Nina îi privi pe toți în ochi și izbucni:

– Nu pot să-mi amintesc mereu totul! Doar nu sînt mașină!

Dodo se duse lîngă ea.

– S... s... să mergem sus în vilă. În l.... l.... laborator se găsesc st... st... sticlutele cu C... c... coriandru.

– Da, și trebuie să bei poțiunea magică pentru a putea transporta Fumul Diabolic și Aurul Tăcut din Palatul Ca' d'Oro în laboratorul vilei. Apoi le pui la fiert în ceaun, altminteri n-o să putem niciodată să desferecăm mașinăria Celei de A Treia Taine, explică atît de precis Cescio, încît pînă și Nina rămase uimită.

– Vrei să spui că, amestecînd în ceaun Fum Diabolic și Aur Tăcut, vom obține o poțiune care va debloca mașinăria? întrebă Roxy.

– Da, chiar așa. Deoarece mașinăria care conține Taina Pămîntului este șubrezită, deoarece îi lipsește Roua de Crin, dar Karkon i-a întărit motorul cu Numărul-Mag zero și noua poțiune va nimici această vrajă. Acum ai înțeles? explică băiatul.

Roxy zîmbi cu jumătate de gură și nu răspunse. De fapt, treaba era destul de încurcată. Fetița cu plete blonde cîrlionțate se apropie de Cescio și, împreună, îl luară în brațe pe Saltăreț, care, de bună seamă, nu putea să se pună pe sărit cu labele lui cu arcuiri, și îl scoaseră afară din Acqueo Profundis. Clingclang îi urmă mulțumit. Fiore, Nina și Dodo închiseră ușa cea mare, iar Unduiețul zbură în fundul tunelului. Odată urcați în vagonet, ajunseră într-o clipită la scara pivniței și, unul după altul, ieșiră în laboratorul din vilă.

– Aici nu-i loc prea mult. Stați liniștiți, vă rog, le zise Nina celor trei de pe Cea de a Șasea Lună.

Saltărețul își îndoi picioarele cu arc și se așeză lîngă Piramida cu Dinți de Dragon, Unduiețul zbură deasupra etajerelor, iar Clingclang se ghemui lîngă sacul de rubine.

Copiii se așezară cu toții pe jos și priviră orologiul: arăta ora 11, 52 de minute și 3 secunde. Nina începu complicata procedură alchimică. Luă flacoanele pîntecoase cu numerele 56, 44, 80, 31 și 18, în care pusese Coriandrul Repede, le așeză pe masa de experimente și puse palma cu stea pe Cartea Vorbitoare.

– Carte, cît Coriandru trebuie să bea pentru a muta cu gîndul recipientele cu Fum Diabolic și Aur Tăcut din palatul lui Karkon pînă aici?

Systema Magicum Universi se ilumina și dădu răspunsul.

*Să bei va trebui
toate flacoanele pîntecoase ce aici le ții.
Mutarea celor două substanțe numite
cere un efort și o minte hotărîte.
Frică să nu ai pentru fapta,*

*aceasta este procedura cea dreaptă.
Cînd recipientele vor ajunge în laborator,
aruncă substanțele în ceaun și vor fierbe de zor.
Ține minte, două cuvinte trebuie să zici
pentru ca vraja să se isprăvească aici.*

– Trebuie să beau toate flacoanele pîntecoase! Apoi o să mă fac din nou cît se poate de normală! repetă cu glas tare fetița Celei de a Șasea Luni.

– Îți amintești cele două cuvinte latinești pe care va trebui să le spui la sfîrșit? o întrebă Fiore apăsător.

– Două cuvinte latinești? Păi, pe bune...

Nina nu și le amintea. Atunci interveni timidul, dar mereu atentul Dodo:

– C... c... cogitatio Im... im... immota.

Fiore repetă:

– Cogitatio Immota.

– Mulțumesc. Sînteți minunați, spuse Nina emoționată. Dar Cartea vorbi din nou și tăcură toți.

*Un alt lucru trebuie să faci negreșit:
să amesteci și să amesteci neconținut.
Fumul Diabolic și Aurul Tăcut se vor combina
și de astă dată te vor ajuta.
De fapt, poțiunea nouă creată acum,
care va fierbe în ceaun,
îți va sluji Taina s-o eliberezi mai apoi,
și, de n-oi face așa, va fi mare tărăboi.*

Nina își privi prietenii și repetă cu glas tare ceea ce avea de făcut:

– Așadar, acum beau Coriandrul, mă duc cu gîndul în palatul lui Karkon și mut Fumul Diabolic și Aurul Tăcut, aducîndu-le aici, în laborator. Apoi pun cele două substanțe în ceaun și aștept să fiarbă. În sfîrșit, torn totul într-un vas și, tot cu gîndul, îl mut din nou în palatul contelui, anume chiar în Camera Vrăjilor unde se găsește Soba care conține A Treia Taină. Torn poțiunea pe motor și îl opresc. Numai așa Taina Pămîntului va fi a noastră. Corect?

Copiii, care ascultaseră fiecare cuvînt, rămaseră tăcuți. Operațiunea alchimică era într-adevăr încurcată. Doar Cesco zise dregîndu-și glasul:

– Perfect! Am înțeles totul. Dă-i bătaie!

Nina luă cele cinci flacoane pîntecoase, scoase dopurile de plută și le dădu pe gît, una cîte una.

Așezată pe taburet, așteptă efectul magic. Capul începu să i se învîrtă și căzu în transă, așa cum i se mai întîmplase cînd încercase să mute cu gîndul obiectele din bucătărie.

Foarte îngrijorat, Cesco se așază în genunchi în fața ei și rămase așa vreme de cîteva minute. Fiore și Roxy se țineau de mînă, Dodo își întoarse ochii spre zid, iar animalele de pe Xorax rămaseră într-o tăcere totală.

Imediat, Coriandrul Repede începu să-și facă efectul și Nina se trezi cu gîndul în palatul lui Karkon Ca' d'Oro. Nu se afla acolo în mod fizic, dar era ca și cum ar fi fost.

În Camera Planetelor nu era nimeni, nici măcar gemenii Alvis și Barbessa. Sferele Rotitoare se mișcau încet, într-un vas mare fierbea un lichid negru și, ceva mai încolo, lîngă ferestre, se găseau cele două recipiente, cel cu Aur Tăcut și cel cu Fum Diabolic. Fu foarte ușor să le mute de-acolo, asta și pentru că, în acel moment, în palat

era doar Visciolo, ocupat să lustruiască fiarele și cârligele din Camera Torturilor.

Contele și androizii erau pe Insula Clemente, la Șarpele cu Pene, și urmau să se întoarcă acasă foarte târziu. Nina se simți destul de liniștită și, cu forța gândului, izbuti să ridice cele două recipiente mari și le făcu să iasă pe fereastră. Obiectele grele zburară în sus, către cer, trecînd dincolo de norii cenuși și, încet-încet, coborîră înspre Vila Espasia. Odată intrate prin fereastra de la Salonul cu Șemineu, care se deschisese ca prin farmec, se mutară în Salonul Dogelui, care nu avea nici măcar un balconaș cît de mic, și zburară la o palmă de podea pînă ajunseră în fața ușii deschise a laboratorului. Dodo se dădu din drum și cele două recipiente aterizară chiar în fața ceaunului în care fierbea sulf și aur. Copiii rămaseră nemișcați și pînă și animalele de pe Xorax își țineau răsuflarea.

Nina își ținea ochii închiși, foarte concentrată.

Primul care să se ridice în aer fu recipientul de azbest cu Aur Tăcut, substanța cremoasă făcută de Karkon din aur, măruntaie de cîine și țeste de găină, care ajunse în ceaun dînd naștere unui nor galben. Apoi se ridică în aer recipientul cu Fum Diabolic: gazul karkonian putea rău de tot! Și, într-adevăr, această formulă a Alchimiei Întunericului era înspăimîntătoare: pentru a o realiza, Karkon folosisese pui de focă și inimi de babuin.

Ceaunul era aproape plin și o duhoare puternică se răspîndi prin întreg laboratorul, încît toți își acoperiră nasul și gura, ca să nu vomite.

Nina era tot în transă. Pe neașteptate, cu un salt, se ridică de pe taburet, luă lingura de cupru și începu să amestece poțiunea înspumată care fierbea. Apoi luă din ea

o cantitate măricică și o turnă într-unul din cele două recipiente rămase goale. Roxy se dădu la o parte pentru a-i face loc să se miște fără probleme, Cesco se retrase într-un colț și Fiore își șterse fruntea: toți transpirau ca nebunii. Laboratorul părea o saună. Tînăra alchimistă se întoarse din nou și se așază pe taburet și își înclină capul înainte. Coriandrul Repede își făcea încă efectul și gîndul Ninei avea o mare putere. Recipientul avînd înăuntru noua substanță alchimică se ridică de pe podea, ușa laboratorului se deschise din nou și la fel și fereastra de la Salonul cu Șemineu. Recipientul își reluă zborul pe cerul venețian pînă cînd se întoarse la palatul lui Karkon. Nina se gîndi cu toată concentrarea la A Treia Taină: victoria părea aproape. Dar, cînd recipientul intră pe fereastra Camerei Vrăjilor, Nina avu o tresărire.

Soba cu cărbuni care conținea A Treia Taină dispăruse! Și nu numai atît, dar și Kabitus Morbante era neobișnuit de activ.

Fetița Celei de a Șasea Luni începu să se agite, încă în transă, fără să izbutească să deschidă ochii. Cesco o apucă de mîini și Fiore o mîngîie pe cap, dar nu-și venea în fire. Prea era tulburător ceea ce descoperise!

În Camera Vrăjilor erau doar mașinăriile primelor două Taine, Cuptorul lui Atanor și Racheta de Hauà, dar nici urmă de Soba cu Taina Pămîntului. Karkon o mutase în altă parte. Dar unde? Doar un singur lucru era bun în toată tărășenia asta: Kabitus Morbante era activ, dar, din fericire, nici ea și nici prietenii ei nu se găseau de fapt în Camera Vrăjilor.

Nina reușea să vadă foarte limpede situația. Praful verde infestat de Kabitus era pus pe pardoseaua Camerei Vrăjilor și deasupra celor două mașinării. Dacă l-ar fi

respirat, ar fi fost cu adevărat mortal. Cu un efort uriaș, se concentră din nou asupra recipientului și izbuti să-l scoată afară din camera infectată, chiar lângă ușă. Nina era lac de sudoare. Prietenii ei și animalele magice erau foarte îngrijorați, nu înțelegeau ce anume se întâmpla și, ca atare, nu știau cum puteau interveni. Tînăra alchimistă își mișcă ușor buzele și rosti cuvintele latinești care ar fi făcut-o să se reîntoarcă la realitate.

– Cogitatio Immota! spuse ea cu voce firavă.

Dodo zîmbi, Fiore și Roxy își îmbrățișară prietena, iar Cescio se sprijini de masa de experimente scoțînd un lung suspin de ușurare. Nina revenise la normal. Saltărețul își roti ochii, dar, din fericire, nu făcu nici un balon, Cling-clang se îndreaptă către copii și Unduiețul zbură în fața privirilor Ninei și îi dădu o sărutare.

– Bravo! Bravo! Ai reușit! ziseră toți în cor.

Fetița Celei de a Șasea Luni privi jur-împrejur și apoi clătină din cap.

– Nu. Nu a mers bine. Soba care conține A Treia Taină, cea a Pămîntului, nu mai e în Camera Vrajilor. Karkon a mutat-o și Kabitus Morbante este foarte activ!

– Ce?

Cescio păși înainte: nu voia să dea crezare cuvintelor Ninei.

– Da, copii, contele ne-a pregătit o capcană pe cinste. Dacă am fi intrat în acea Cameră, am fi fost morți, explică fetița Celei de a Șasea Luni cu tristețe în glas.

– Dar recipientul cu noua substanță de Aur Tăcut și Fum Diabolic, pe care ai făcut-o, unde a ajuns? întrebă Roxy făcînd ochii mari.

– L-am lăsat afară, lângă ușa Camerei Vrajilor. Sper că Visciolo n-o să-și dea seama. Karkon și ceilalți androizi nu erau acolo.

Dar Nina fu încă o dată întreruptă de Cesco:

– De ce l-ai lăsat acolo?

– Pentru că ne va fi de folos. Trebuie să ne întoarcem la palat cu orice chip și să descoperim unde a pitit contele A Treia Mașinărie. Când o vom găsi, vom putea folosi substanța alchimică pentru a opri motorul pe care Karkon l-a întărit cu Numărul-Mag Zero.

Raționamentul tinerei alchimiste nu avea cusur.

– Așadar, trebuie să ne întoarcem la palat? Dar Kabitus Morbante ne va ucide!

Fiore nu mai pricepea nimic și era cu adevărat îngrozită.

– Nu. Nu trebuie să intrăm în Camera Vrajilor. V-am explicat că A Treia Taină a fost ascunsă altundeva. De aceea trebuie să ne întoarcem acolo și să descoperim unde a pus-o Karkon, zise cu greutate Nina, sfârșită.

Unduietul zbură către vasul cu Pulbere de Rubin, îl deschise și mîncă o cantitate zdravănă: făcînd acest lucru, harurile sale magice deveneau excepționale. Scoase un țipăt ascutit și apoi începu să vorbească cu un glas subțirel și delicat:

– Toți, în afară de Clingclang, cunoaștem Palatul Ca' d'Oro. Trebuie să ne grăbim, fiindcă Xorax se află în pericol. E nevoie de A Treia Taină.

Nina ascultă năucită vorbele fluturului, iar ceilalți rămaseră și ei fără cuvinte. Unduietul avea dreptate. Dar cum se putea face acest lucru? De bună seamă, nu puteau ajunge la palat mergînd în plimbare prin Veneția cu Saltărețul și Clingclang. Singura posibilitate era să pună în

practică vraja care îi făcea invizibili, folosindu-se de Taldom. Nina își puse palma cu stea pe *Systema Magicum Universi* și ceru ajutor:

– Carte, trebuie să devin invizibilă pentru a intra în palatul lui Karkon. Conteale a ascuns Soba cu A Treia Taină și trebuie s-o gădesc.

*Nu acesta e lucrul ce-l ai a face.
Ascultă-mă bine și urechea apleac-o încoace.
Karkon a fost de o mare viclenie
și a născocit o altă înșelătorie.
Un lucru pot a-l prevedea:
Taina ce-o cauți ușor n-o vei avea.
Karkon Soba a ascuns
într-o cameră unde-i primejdios de pătruns.
Să intri acolo va trebui
și cu Vocea te vei întâlni.*

– Vocea Persuasiunii? Vrei să spui că vicleanul Karkon a ascuns Soba în acea cameră blestemată?

Nina începu să tremure.

*Treaba e într-adevăr complicată,
dar asta e încercarea ce ți-a fost dată.
Va trebui să fii preșătită
căci împotriva Răului lupta-i pornită.
Cei patru care-s la ale alchimiei început
te vor ajuta în neprevăzut.
Două magice animale din toate
relele vor ști a te scoate.
Numai Clingclang va intra cu tine
în camera ce-ți bagă frica în vine.*

*Cînd înăuntru te vei afla
recipientul cu tine vei lua.
Sikkim Qadim te va salva
de Kabitus Morbante ce te va infecta.*

– Kabitus Morbante? Dar, Carte, praful infectat este doar în Camera Vrajilor.

*Nu, și în camera pentru Voce
Kabitusul va fi feroce.
Preghătește-te pentru această aventură:
te asigur eu că va fi dură.*

Cesco și Roxy o apucară pe Nina de umeri; voiau să priceapă bine cuvintele Cărții Vorbitoare.

Fetița Celei de a Șasea Luni le explică de-a fir a păr că Soba care conținea A Treia Taină fusese mutată în camera Vocii Persuasiunii. Aceasta însemna un singur lucru: o înfruntare pe viață și pe moarte cu blestematul călugăr care de luni de zile îi bîntuia visele. Și nu numai atît – Kabitus Morbante era activ și în acea cameră și, ca atare, avea să fie nevoie de cuțitul lui Osiris, numit Sikkim Qadim, pe care i-l trimisese bunicul cadou de Crăciun. De bună seamă, cuțitul avea vreo putere care oprea otrăvitorul praf verde.

– Aveam dreptate eu. Kabitusul e peste tot. Stăm rău de tot, spuse Fiore aranjîndu-și nervoasă tricoul.

– Da... rău de tot, adăugă Roxy.

Dodo se ascunsese sub masa de experimente: nici nu voia să audă să se reîntoarcă în palatul lui Karkon și să își pună iarăși pielea la bătaie.

– Dodo, ieși de acolo! Cartea a zis că trebuie să veniți cu mine toți patru. Ești sau nu ești și tu un ucenic alchimist?

Nina era într-adevăr tulburată și nervoasă. Văzînd că situația devenea tot mai grea, Unduiețul zbură sub masă și, cu mînuțele lui delicate, mîngîie fața lui Dodo încercînd să-l facă să iasă de acolo.

Cesco își pierdu răbdarea și, pe cînd îl trăgea de un braț pe prietenul său roșcovan, Cartea se iluminează din nou.

*De curaj trebuie să dați dovadă
căci Karkon nu poate totul să prevadă.
Acuma așezați-vă în fața mea
și nu întrebați ce se va întîmpla.*

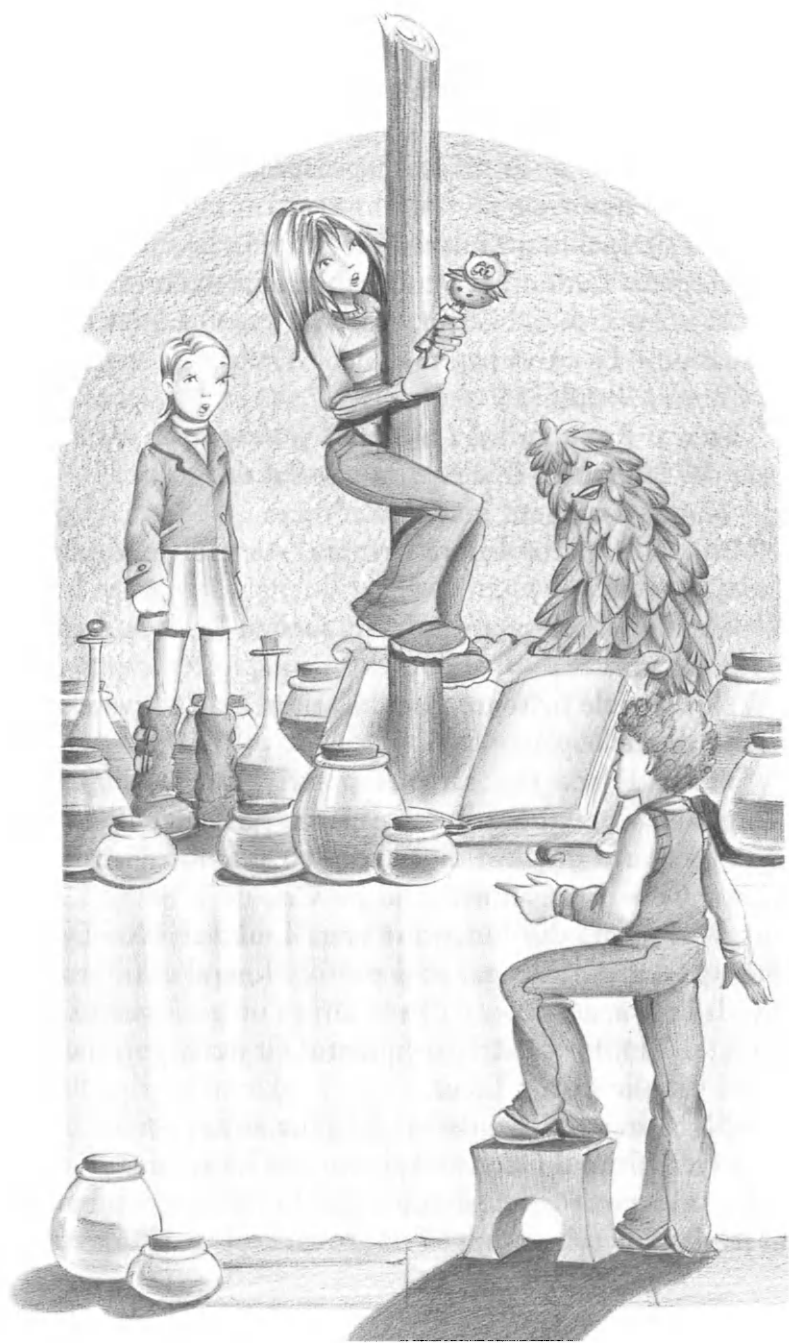
Cei cinci prieteni dădură pe dată ascultare și chiar și cei trei de pe Cea de a Șasea Lună deveniră foarte atenți.

Din pagina lichidă ieși scîrțîind vîrfurile unui par albastru. Trunchiul de lemn era neted și nu se vedea unde îi va fi fost rădăcina. Glasul Cărții se făcu tunător:

*Intrați în mine fără frică,
alchimia greșeli nu poate să admită.*

Nina verifică să aibă cu ea Sikkim Qadimul și Taldomul Lux, apoi se agăță de par și coborî înăuntrul paginii lichide a *Systema Magicum Universi* și, după ea, la fel făcută toți ceilalți. Ultimul coborî Unduiețul. Așadar, puștanii și animalele magice ajunseseră în Carte.

Cufundați într-un nor albăstrui, își simțeau trupurile plutind și mișcîndu-se de colo-colo ca și cum ar fi fost într-o barcă. Îi învălui o undă de fum auriu și, fără să-și

dea seama, se treziră așezați pe pardoseala umedă din palatul lui Karkon. În câteva secunde, Cartea îi transportase acolo.

– Fr... fr... frig, fu primul lucru pe care îl zise Dodo ridicându-se în picioare.

– Dar unde sîntem? întrebă Fiore frecîndu-se la ochi.

Strîngînd Taldomul în mînă, Nina își dădu seama că erau în spațiul de sub scară, chiar în fața Camerei Vocii Persuasiunii. La cîtiva pași mai încolo, în spatele treptelor, era Camera Vrăjilor.

Cesco și Roxy atinseră ușa mică și neagră, cu canaturi roșii, dar Unduiețul îl îndepărtă imediat de acolo.

– Nu! N-o atingeți! Înăuntru e Vocea.

Nina se întoarse înspre dreapta. Auzise un zgomot ciudat.

– Oculis Serpentis! strigă ea trăgînd cu Taldomul salve de lumină arzătoare.

Telecamerele tîrîtoare ale lui Karkon erau activate și îi înconjurau pe copii.

Saltărețul făcu trei sărituri și strivi vreo doi șerpi. Clingclang, care zbura la o palmă de podea, se așază cu toată greutatea pe unul dintre ei, sfărîmîndu-l în mii de bucăți. Cele două animale de pe Cea de a Șasea Lună reușiră să scoată din funcțiune vreo douăzeci. Unduiețul zbură pe o grindă din tavan și privi în lungul coridorului să vadă dacă apare cineva. Cesco sări ca un greier către ușa Camerei Vrăjilor ca să ia recipientul cu noua poțiune de Fum Diabolic și Aur Tăcut.

– Nina, stai acolo unde ești, îți aduc noua poțiune, zise el strivind ultimul Oculis Serpentis care îl urmărea.

Ca să scape de primejdia ca Visciolo să apară pe nepusă masă, Unduiețul se hotărî să zboare pînă în Camera

Torturilor, unde se afla Sașiul. Din spatele ușii, imită glasul diabolic al lui Karkon.

– Slavul naibii, să nu ieși din cameră și să cureți bine totul. Eu mă duc în laboratorul K. Să nu fii deranjat!

Imitația era perfectă și Visciolo nu bănuia nimic, dar, curios din fire cum era, ceru vești de pe Insula Clemente.

– Stăpîne, v-ați întors așa repede? Cum se simte Șarpele cu Pene? I-ați spus că Vladimir Amăgitorul e în căutarea Vintabrului Azuriu?

Unduiețul se afla la strîmtoare și, neștiind ce să zică, dădu un răspuns sec:

– Nu te preocupa tu de lucrurile astea! Freacă acolo și gata!

Lui Visciolo nu-i plăcu deloc reacția lui Karkon, dar, pe de altă parte, era obișnuit cu jignirile lui și cu proasta lui creștere, așa că nu mai deschise pliscul. Continuă să curețe scuipe pe instrumentele de tortură și lustruindu-le cu o cîrpă de lînă.

Unduiețul filfii din aripi și se întoarse fericit la Nina ca să o liniștească.

– Visciolo n-o să vină aici. Acum intră în Camera Vocii împreună cu Clingclang. Fii foarte atentă, insistă fluturile cel drăgălaș.

Cesco reuși, în sfîrșit, să aducă recipientul.

– Mulțumesc, fără tine aș fi pierdută, zise fetița Celei de a Șasea Luni.

– Și eu, fără tine, aș fi pierdut, răspunse Cesco privind-o drept în ochi.

Nina se înroși ca racul și își simți inima bătîndu-i cu putere. Cesco se apropie de fața ei, își scoase ochelarii și, cu gingășie, îi dădu un pupic pe vârful nasului. Tînăra alchimistă rămase nemișcată, făcînd ochii mari, și nu

izbuti să zică o vorbă. Cescio zîmbi, își puse ochelarii pe nas și se duse să-i dea o mîină de ajutor Saltărețului, care se lupta cu cinci Oculis Serpentis.

– Cescio e romantic, zise Unduiețul făcîndu-i cu ochiul.

– Păi... mă rog. Nu-i ăsta momentul să fim romantici. Las-o baltă, răspunse Nina tot învîrtind în mîini Taldomul, dar era limpede că purtarea prietenului o pusese în încurcătură.

La sărutarea aia chiar că nu se aștepta!

Clingclang își înfoie penele fine, violet-albastre, se bucură cu întreg corpul și îi zîmbi fetei. Apoi ridică recipientul cu poțiunea cea nouă, gata să intre în cameră.

Nina aținti sceptrul de aur asupra zăvorului și apăsă de cinci ori pe ochii de goasil. Ușa se deschise scîrțîind. Atunci, tînăra alchimistă și animalul de pe Cea de a Șasea Lună intrară în cameră. Pentru prima dată, era pregătită să-l înfrunte pe călugăr în carne și oase și nu în vis. Acum ea putea să fie în deplinătatea energiilor sale, dar și Vocea ar fi fost mai puternică! Oare ce avea să facă în fața ei călugărul, în carne și oase?

Fetița era foarte îngrijorată și înspăimîntată. Știa bine puterea acelei Voci și se temea că Răul avea să o tîrască în Lumea Întunericului.

Intră strîngînd Taldomul la piept. De-acum nu mai putea da înapoi. Camera era pătrată și o ceață cenușie nu te lăsa să vezi aproape nimic.

Clingclang se mișcă înspre stînga și sunetul pe care îl scotea răsuna ca și cum ar fi fost un ecou. În mijlocul camerei parcă se zărea o siluetă mai curînd masivă. Nina se apropie încet, ținînd mereu pregătit Taldomul.

Ochii albaștri ai fetei erau larg deschiși: călugărul fără chip și fără umbră putea apărea din clipă în clipă.

Cînd Nina fu la cîțiva pași de siluetă, își dădu seama că era vorba despre mașinăria Celei de A Treia Taine: Soba. Era acoperită cu praf verde!

– Kabitus Morbante! exclamă fetița ducîndu-și pe dată mîna la gură de teamă să nu respire substanța mortală.

Între timp, animalul în formă de clopot zbura la o palmă de podea, străbătînd întreaga cameră: nici urmă de Vocea Persuasiunii. Dar pardoseala începu să se încălzească deodată și din crăpături ieșiră cinci dîre luminoase care începură să danseze în fața tinerei alchimiste – spectre răufăcătoare care scoteau hohote cinice, voci ascuțite și strigăte chinuitoare. Asemeni unor rafale de vînt, ele treceau prin pletele Ninei răsfirîndu-le, sau, mai bine zis, îi străbăteau corpul dintr-o parte în cealaltă.

Fetița nu știa ce să facă. Încercă să tragă cu Taldomul, dar sceptrul de aur părea blocat. Nu mai funcționa deloc!

Dădu fuga către Clingclang care, cu obișnuitul lui dangăt de clopot, o liniști. Animalul de pe Xorax deschise gura și scuipă în aer un fel de zeamă neagră: erau florile de Puturea pe care le mestecase mai înainte.

Substanța otrăvitoare se lipi de pereți și de pardoseală atrăgînd ca un magnet cele cinci spectre, care rămaseră prizoniere în interiorul zemii înspumate de flori negre de pe Cea de a Șasea Lună.

Nina îl îmbrățișă pe Clingclang și apoi se îndreptă din nou către Sobă, puse în buzunar Taldomul și scoase cuțitul lui Osiris: trebuia să îndepărteze cît mai repede praful de Kabitus și să ia A Treia Taină, cea a Pămîntului.

În chiar acel moment, călugărul vorbi:

– Nu ești bine educată. Ai eliminat spectrele mele care îți urau bun-venit, zise el cu o voce adîncă.

– O să te elimin și pe tine! răspunse fetița, curajoasă și cu hotărâre în glas.

– Așadar, ai venit la mine acasă. Nu poți sta fără mine. Așa-i? o provocă Vocea, cu un glas moale și dulce.

Nina rămase cu Sikkim Qadimul în mână și, privind de jur împrejur, strigă:

– Arată-te la vedere! Unde ești, călugăr afurisit?

– Sînt lîngă tine, răspunse vocea.

Tînăra alchimistă se roti de mai multe ori, în mijlocul ceții, dar nu văzu pe nimeni. Clingclang se opri înlemnit lîngă peretele din dreapta și nu-și mai mișca nici măcar o pană. Aștepta clipa potrivită pentru a acționa.

– Vino lîngă Sobă. Eu știu mereu ce ai tu nevoie. Ții minte?

Călugărul vorbea fără a ieși la iveală.

– Știu bine că acolo e Kabitus Morbante. Nu-s proastă. Tu vrei să mă ucizi! răspunse Nina ținînd pregătित Sikkim Qadimul.

O rafală de vînt cald făcu să se ridice ceața și, într-un colț al camerei, apăru călugărul. Înainte foarte încet, cu gluga mereu trasă pe ochi pentru a nu lăsa să i se vadă chipul. Își desfăcu larg brațele și bătu de două ori din palme. Cărbunele din Sobă se aprinse pe neașteptate: praful de Kabitus se ridică în aer formînd un fel de barieră.

Nina era pe cale să deschidă cuțitul magic cînd văzu chipul amenințător apropiindu-se

– Nu face asta! Nu deschide Sikkim Qadimul. Doar eu îți pot face pe plac. Încrede-te măcar o dată.

– Niciodată! Tu ești Răul! strigă ea, iar cuvintele îi răsunară în cameră.

– Micuța mea Ninocica! Nu face asta!

Vocea era foarte calmă.

– Cum îndrăznești să-mi spui Ninocica! Bunicul meu poate s-o facă. Dar tu, de bună seamă, nu!

Tînăra alchimistă se tulbură profund. Nu pricepea cum de călugărul izbutea să i se pară chiar afectuos, într-o anume măsură. Calm și sigur asemeni bunicului ei Mișa. Înțelepciunea Vocii o amețea pe nepoata marelui maestru al alchimiei.

– Vino aici! Dă-mi mîinile și dansează cu mine. Intră în Lumea Întunericului. Doar așa vei găsi adevărata Lumină. Adevărata fericire, o ispiti Vocea Persuasiunii, tot mai convingătoare și mai liniștitoare. Invitației călugărului nu i se putea împotrivi nimeni și începu să cînte o muzică foarte dulce.

Nina făcu un pas înspre el, apropiindu-se. Își aminti vioara și balerina. Îi veniră în minte frumoasele clipe pe care le petrecuse în turnurile castelului. Tînăra alchimistă avea chipul palid, dar senin. Părea într-adevăr atrasă de acel călugăr fără umbră și fără chip.

Clingclang își dădu seama de situație și se mișcă repede către fată; obișnuitul lui sunet de clopot făcu muzica să dispară. Nina simți un fior străbătînd-o de-a lungul spinării și începu să tremure.

Vocea scoase un urlet și praful de Kabitus începu să se ridice, formînd un vîrtej foarte primejdios. Fetița Celei de a Șasea Luni își privi dușmanul fermecător și, cu un gest iute, deschise degrabă cuțitul, din care țîșni sînge ca un abur care atacă praful infecțios.

Călugărul rămase ca de piatră!

Pentru moment, sîngele-abur din Sikkim Qadim îl făcuse inofensiv.

Vocea fusese oprită. Nina izbutise!

Clingclang se apropie de Sobă trăgînd după el recipientul cu poțiunea alchimică. Lichidul cremos de Aur Tăcut amestecat cu Fum Diabolic sfîrși în cărbunele arzînd, care se răci imediat. Motorul întărit cu Numărul-Mag Zero fusese oprit. Nina luă bucata mare de piatră neagră ce fusese pusă la păstrare în Sobă, o privi și văzu că avea scrijelite pe ea un cuvînt și o secvență numerică: Humus 6065512.

„Iată, Humus. Acestea sînt denumirea și codul Tainei Pămîntului“, gîndi ea imediat. Cu sufletul la gură, o strînse la piept. Știa că acum trebuia să meargă degrabă în laboratorul K și să tasteze formula magică găsită în pădurea fermecată mexicană: „Quaci Polvea“. Abia atunci Taina ar fi fost cu totul desferecată. Ieși în fugă din cameră urmată de Clingclang, dar un șuier asurzitor, asemenea celui care răsunase după cucerirea Celei de A Doua Taine, Hauà, făcu să se cutremure întreg palatul.

Cînd Nina îi văzu din nou pe ceilalți, strigă disperată:

– Să mergem în laboratorul K. Trebuie să desferecăm acum A Treia Taină! Șuieratul Sobei îl va pune în gardă pe Visciolo, care va da fuga aici.

Cu niște sărituri enorme, Săltărețul ajunse primul la laboratorul K. Clingclang îl urmă, iar Unduiețul rămase să zboare între Fiore și Roxy care fugeau de le sfîrșiau călcîiele. Dodo și Cesco o luară între ei pe Nina, care era încă vădit tulburată de lupta împotriva Vocii malefice.

– Te simți bine? întrebă Cesco.

– Da. Foarte bine, răspunse fetița zîmbind.

Șuieratul Sobei continua să se audă și Visciolo intră la bănuieli. Ieși din Camera Torturilor și strigă:

– Alvis, Barbessa, ce se întîmplă?

Dar, e limpede, cei doi gemeni nu aveau cum să-i răspundă. Nu erau acolo. Erau încă pe Insula Clemente, împreună cu ceilalți androizi și cu contele Karkon. Vreme de câteva clipe, Sașiul rămase nemișcat în mijlocul coridorului, apoi se îndreptă către Camera Vocii. Știa prea bine că înăuntru se găsea Mașinăria Celei de A Treia Taine. Când ajunse acolo, își dădu seama că ușa fusese deschisă.

Văzu pe jos rămășițele de Oculis Serpentis. Se înfurie și, călcându-le în picioare, dădu fuga spre laboratorul K, zbierînd ca un apucat:

– Contee Karkooon!

Săltărețul i se puse în cale și, cu labele lui cu arcuri, îl lovi pe Sașiu în piept. Slujitorul lui Karkon căzu grămadă, dînd cu capul de podea.

Nina și Cesco se aflau deja în fața computerului lui Magister Magicum. Pe ecran erau imagini cu ruinele piramidei din Chichen-Itza. Focul și flăcările distrugneau ceea ce mai rămăsese din construcția maya.

– Haide, Cesco, tastează formula magică!

Băiatul puse degetele pe tastatură și scrisese: „Quaci Polvea“.

Pe ecran apăru un fulger de lumină și apoi, ca prin farmec, Piramida lui Kukulkan, iarăși întreagă. Perfectă. Apoi marea construcție se transformă iute într-o mare sferă de gaz.

Se întîmpla exact ceea ce se întîmplase de două ori mai înainte cu tainele Atanor și Hauà. Sfera ieși din ecran și piatra neagră pe care o ținea Nina în mînă fu atrasă înăuntru ca de un magnet. Taldomul Lux începu să vibreze, ciocul de aur al Gughuiului se deschise înghițind sfera

gazoasă care conținea Humus. Pe ecranul uriaș agățat de peretele din dreapta al laboratorului K apăru scris:

*ALARMĂ! ALARMĂ! ALARMĂ!
A TREIA TAINĂ DEZVĂLUITĂ,
RĂUL A PIERDUT DIN PUTERE.
PIRAMIDA LUI KUKULKAN E PIERDUTĂ
ÎNCHIDE IZVORUL CELEI DE A PATRA TAINÉ
ȘI ACTIVEAZĂ SIRENA HAOSULUI.*

– Uraaa! Avem Humus! Taina Pământului e a noastră! Xorax e mai tare! strigară toți cei cinci copii.

Unduiețul zbură fericit în jurul laboratorului și Clingclang exultă de bucurie alergând de la un capăt la celălalt al camerei.

Dar veselia dură puțin. Șuierul Sirenei Haosului se declanșă producând un mare tămbălău. Palatul lui Karkon se clătină din temelii, ca la cutremur, și toată Veneția fu pusă pe jar de acel fluier puternic.

Dodo fugi din laboratorul K.

– S... s.... să plecăm de-aici!

Băiatul roșcovan se ciocni de Săltăreț care se lupta din nou cu Visciolo. Sașiul se ridicase de la pământ și, nevăzându-i venind în ajutor nici pe androizi, nici pe conte, înțelese că fusese păcălit.

– Fluturile ăla tîmpit a fost cel care a imitat glasul stăpînului meu! urlă el în timp ce sirena suna înnebunită.

Unduiețul îi zbură pînă pe cap și îl lovi cu mînuțele. Clingclang alunecă iute înspre el întinzîndu-l din nou la podea, iar copiii ieșiră din laboratorul K. Săltărețul făcu o serie de baloane uriașe ca să le dea tuturor posibilitatea de

a se întoarce la vilă zburînd, așa cum mai făcuseră și altă dată. Dar Fiore le arată coridorul:

– Priviți, acolo plutește un fum auriu. Trebuie să fie cel al Cărții Vorbitoare.

Nina fugi înainte, strîngînd Taldomul în mînă.

– Da, e cel din *Systema Magicum Universi*. Haideți, să mergem. Ne va duce acasă.

Unul cîte unul fură înghițiți de fumul magic. În coridorul întunecos și umed mai pluteau în aer doar baloanele gigantice făcute de Săltăreț. Și pe jos, buimăcit și damblagit de Sirena Haosului, rămase numai Visciolo.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Fantoma lui Vor Suspensum

– Sirena Haosului!!! urlă Karkon flîindu-și mantia violet.

– Ce? întrebă năuc Șarpele cu Pene ridicîndu-se de pe tron.

– Am dat de belea, marchize. Mare belea, zise Karkon și dădu un pumn în peretele camerei a opta din reședința secretă a lui LSL.

Bucăți din tencuială căzură pe picioarele lui Alvis și ale lui Barbessa care se apropiară de ceilalți trei androizi copii, preocupați să-l privească atent pe Magister Magicum.

Întîlnirea dintre Karkon și LSL se curmă brusc; contele reușise doar să explice că Vladimir Amăgitorul se afla în drum spre tundra siberiană în căutarea Vintabului Azuriu, dar amănuntele planului de a o prinde în cursă pe Nina și de a o aduce sub privirile Șarpelui cu Pene nu fuseseră încă stabilite. De fapt, alarma declanșată în Palatul Ca' d'Oro, aflat în legătură cu Insula Clemente, fu un adevărat șoc pentru conte și pentru marchiz. Karkon puse imediat capăt discuției cu LSL. Acea sirenă însemna un singur lucru: fetița Celei de a Șasea Luni desferecase A Treia Taină.

O adevărată tragedie pentru Magister Magicum.

– Nina a trecut și de proba Vocii! zise el foarte tulburat.

– Dar cum e cu puțință? Dumneata, dragă conte, m-ai încredințat că puseși la cale o capcană mortală, șuieră Șarpele însoțindu-i în grabă pe Karkon și pe cei cinci androizi ai săi afară din casa de onix negru.

– Nu înțeleg ce s-a putut întâmpla. Și totuși, Kabitus Morbante era activat atît în Camera Vrajilor, cît și în Camera Vocii Persuasiunii, bombăni Karkon împingîndu-i înainte pe Alvise și pe Barbessa, care erau vădit înspăimîntați.

– Dragă conte, dumneata greșești cam prea des! Așadar, capcana dumitale grozav de ingenioasă a dat greș!

LSL își duse mîinile la penele de argint și căscă gura în chip monstruos.

– Liniștește-te, primarule! Încă nu-i nimic pierdut! Fac tot ce-mi stă în puțință ca să o prind în cursă pe mucoasa aia obraznică, zise magul ieșind în mijlocul mărăcinișului acoperit cu nea din insulă.

– Să mă liniștesc? Păi, îți pare posibil? Acum, cine știe ce s-o mai întâmpla la primărie! Locuitorii orașului vor vrea să știe de ce sună această alarmă.

Lui LSL începuseră să-i curgă balele și ochii i se făcură de foc.

Alvise și Barbessa dădură fuga la țarm împreună cu Irene, Sabina și Gastilo, se suiră în barca lui Karkon și dezlegară parîmele, gata de plecare.

Imediat ce contele se sui și el, își desfăcu larg brațele și, întors către Șarpe, zise:

– Mă duc la palat. O să te țin la curent. Dumneata întoarce-te în reședința secretă și nu te arăta la chip.

Ambarcațiunea porni sărind pe undele înspumate ale lagunei. Pescărușii și porumbeii zburau ca înnebuniți. Sirena Haosului continua să sune, creînd panică și neliniște în tot orașul. Foarte mulți venețieni dădură năvală în Piața San Marco pentru a înțelege ce anume se petrecea și un grup de femei cu copii în brațe fugi la primărie. Cei zece consilieri îmbrăcați în violet se reuniseră de-acum, dar nu aveau curajul să dea piept cu populația, mai ales fiindcă nu erau în stare să ofere o explicație pentru faptele care se întîmplau. Funcționarii închiseră poarta primăriei și lăsară afară mulțimea cuprinsă de furie.

– Destul cu sirena asta! Nu-i de suportat! E un zgomot asurzitor! strigă o femeie care își ținea de mîna copilul plîngînd de spaimă.

– Da, e timpul să se isprăvească toate ciudățeniile astea, adăugă o altă doamnă care își strîngea la piept fetița îngrozită.

Șuieratul puternic pătrundea în urechi și zgîria timpanele adulților și al copiilor. Trecuse mai bine de o oră de cînd afurisita aia de Sirenă a Haosului suna tare și fără oprire.

La Palatul Ca' d'Oro era doar Visciolo care, cuprins de panică, fugea în sus și-n jos pe scări, intra și ieșea din camere fără să știe cum să oprească șuieratul acela.

Imediat ce contele coborî pe mal împreună cu androi-zii săi, cocoșatul îi ieși în întîmpinare speriat.

– Stăpîne, te rog, stinge sirena asta!

Karkon îi trase un pumn în moacă.

– Ești un imbecil! exclamă el fugind către laboratorului K.

În loc să-l ajute pe Visciolo să-și vină în fire, Alvisse și Barbessa îl scuipară în față și, împreună cu ceilalți trei androizi, îl urmară pe Magister Magicum.

Cînd traversă Salonul Planetelor, Karkon își dădu seama că lipseau de acolo recipientele cu Fum Diabolic și Aur Tăcut; atunci, ca un taur furios, dădu fuga către coridor și văzu plutind uriașele bule de săpun făcute de Săltăreț. Era dovada limpede că Nina și afurisiții ei prieteni plecaseră de puțin timp. Intră în grabă în laboratorul K, se așază la computer și tastă o lungă secvență de numere și cuvinte – Sirena Haosului se stinse. O dezactivase! Dar problema continua să fie gravă: Nina cîștigase încă o dată.

– Blestemata!!! urlă ca o fiară contele, înspăimîntîndu-i pe androizi, care își plecară capetele și rămaseră nemișcați.

Fluturîndu-și mantia violet, Karkon ieși din laborator ca o furtună. Întorcîndu-se către Irene, Gastilo și Sabina, le ordonă:

– Voi duceți-vă să vedeți ce s-a întîmplat în Camera Vrajilor. Eu și gemenii intrăm în Camera Vocii.

Dar magul nu-și amintea că androizii ar fi fost morți doar la atingerea cu Kabitus Morbante și nu le dăduse măștile de fier pe care să le pună ca să se apere de praful ucigaș.

Așa, cei trei intrară în Camera Vrajilor și, abia ce trecură pragul, că își și simțiră ochii arzîndu-le și respirația devenind tot mai grea. Cu limbile afară din gură, căzură la picioarele celor două mașinării dezactivate. Sabina se agăță de Rachetă și se prăbuși la pămînt. Irene și Gastilo sfîrșiră deasupra Cuptorului plin de Kabitus Morbante. În cîteva secunde, praful verde le arse corpurile. Pielea calpă care le

acoperea scheletul metalic se topi repede și din cei trei androizi rămaseră doar un maldăr de oase lucioase și microcipurile acum stinse.

Karkon nu-și dădu seama de nimic. Era în Camera Vocii împreună cu Alvis și Barbessa. Acolo, Kabitusul nu mai era activ: sîngele gazos care ieșise din Sikkim Qadimul Ninei distrusese praful verde.

Călugărul era neclintit, lîngă Soba stinsă. Contele se apropie și, temător, atinse veșmîntul maroniu, încercînd să-l hîtîne. Nimic. Vocea era împietrită. Alvis și Barbessa se uitară în Sobă și văzură că nu mai era nici urmă de cărbune: piatra neagră fusese furată de Nina, care pusese mîna și pe A Treia Taină.

Karkon luă în mînă Pandemonul Mortalis și făcu să țîșnească din el un jet de apă galbenă care îl udă pe călugăr din cap pînă în picioare. Apoi se lăsă în genunchi și strigă de trei ori:

– Voce, întoarce-te în inima Răului. Voce, retrăiește în sufletul Infernal.

Călugărul își mișcă mai întîi capul, apoi brațele și, în cele din urmă, picioarele. Niște cercuri luminoase ieșiră din ochii lui invizibili și îl cuprinseră pe conte ca inelele unui lanț.

– Tu, Karkon Ca' d'Oro, în viața vieților tale nu va mai trebui să mă faci să trec prin primejdii atît de mari, murmură Vocea pe un ton ce devenea tot mai răgușit.

– Nu puteam prevedea că mucoasa aia te va învinge și în camera asta, răspunse contele plecîndu-și privirile.

Călugărul întinse un braț și atinse cu mîna fruntea lui Magister Magicum. O descărcare electrică făcu trupul

lui Karkon să tremure ca o frunză în vînt, rîuri de sudoare îi brăzdară chipul cenușiu și însemnat de răutate.

– Îmi cunoști puterile și știi că sînt mari. Nu întrece măsura. Nu mai greși. Altminteri, Lumea Întunericului vă va înghiți pe tine și pe androizii tăi nefolositori – vocea deveni tot mai adîncă, astfel încît vibrațiile sale făcură să cadă o parte din tencuiala tavanului.

Alvise și Barbessa își astupară urechile și ieșiră înspăimîntați din cameră. Călugărul cuprinse chipul lui Karkon între mîinile sale și din buricele degetelor se iviră unghii lungi și ascuțite, negre ca smoala. Niște dungi brăzdară fața lui Karkon, care urlă de durere. Întreg palatul răsună de strigătele lui.

Karkon ieși tîrîndu-se pe brînci și fu imediat ajutat de cei doi gemeni, care încă nu-și veniseră în fire după sperietură.

– Am creat un monstru pe care nu mai sînt în stare să-l țin sub control. Vocea a devenit un pericol și pentru mine, șopti Karkon.

Îndată ce fu iarăși pe picioare, își dădu seama că lipseau ceilalți trei androizi. Un gînd cumplit îi străbătu mintea: îi trimisese la moarte sigură! Intraseră în Camera Vrăjilor fără să poarte masca de fier.

– Kabitusul i-a omorît! zis el scrișnind din dinți.

Îi îndepărtă cu brutalitate pe Alvise și pe Barbessa – desigur, nu voia ca ei să vadă această scenă – și intră de unul singur, dînd ușa de perete.

În fața lui văzu bieteile rămășițe metalice ale lui Irene, Gastilo și Sabina. În cîteva secunde pierduse trei ajutoare cărora de curînd la transplantasă inimi de pisică. Acum

rămăsese singur, doar cu cei doi gemeni și cu servitorul pe jumătate orb.

Cuprins de o turbare care i se urca pînă în creier, se încuie în laboratorul K și nu mai ieși de acolo vreme de cîteva ore bune.

O înfrîngere de răsunset și prea grea pentru maleficul conte, care simțea tot mai tare și mai arzătoare dorința de răzbunare.

Se lăsă seara și, în aerul rece de ianuarie, Veneția se grăbea să încheie o zi foarte grea. Venețienii erau revoltați. Absența primarului, poveștile magice care se istoriseau despre Leul Înaripat și sunetul neașteptat al sirenei care zguduise orașul nu își găsiseră încă o explicație demnă de crezare. Copiii, doar ei, începuseră să gîndească. Și să creeze. Și să-și imagineze. Iar pe Cea de a Șasea Lună acest lucru era bine-cunoscut. Toți xoraxienii și Magii Buni sărbătoreau desferecarea Celei de A Treia Taine, în Mirabilis Fantasio era forfotă mare și luminile făceau din noapte zi.

Dar soarta nu era aceeași pentru toți. Foarte curînd, Nina avea să înțeleagă multe alte lucruri despre natura Binelui și a Răului. Două fețe ale vieții omenești.

Așezată pe canapeaua din Salonul Portocalilor, Nina îl mîngîia pe Platon și savura a nu știu cîta bucată de ciocolată. Pipăindu-și nasul, își aminti sărutarea fugară a lui Cescio și se gîndi că fusese un gest de afecțiune. De prietenie. Cescio era un băiat curajos și inteligent. Avea multe daruri și toate calitățile pentru a deveni cu adevărat un alchimist.

Inima îi bătea cu putere și Nina simți cum o cuprinsese un val de tandrețe pentru prietenul ei care în veci de veci

n-ar fi trădat-o. Așezată în fotoliu, Liuba tricota și, din când în când, privea cu coada ochiului mutrele caraghioase pe care le făcea nepoata profesorului Mișa. Se părea că, la Vila Espasia, revenise un pic de seninătate și de liniște.

Întorși pe la casele și paturile lor, cei patru prieteni din Giudecca nu se gîndeau deloc la școală, ci la lucruri cu mult mai importante: salvarea planetei Xorax și boala lui José.

Cu toate că A Treia Taină fusese desferecată și misiunea Ninei dusă la bun sfîrșit, rămînea grija pentru sănătatea profesorului spaniol.

În dimineața următoare, pe cînd Dodo, Fiore, Roxy și Cesco erau în clasă la lecția de matematică, Nina se afla de mult în Acqueo Profundis ca să vadă dacă Pomodiul era gata.

– Bună, Nina. Totul OK?

Bunul Max era într-adevăr foarte bucuros. Plin de mulțumire, îi arată foarte ciudata plantă alchimică crescută din Chiccolium.

– E foarte frumoasă! Pare o uriașă roșie coaptă, exclamă fetița Celei de a Șasea Luni atingînd ușor fructul rotund și roșu.

– Foarte frumos! repetă Max. Acum îl putem zalva pe profezorul Jozé.

Nina desprinsese Pomodiul de pe Piatra Verde și, ținîndu-l în mînă, zise:

– Dar cum trebuie să-l folosesc?

– Azta chiar că nu știu. Întreabă *Zyztema Magicum Univerzi*, răspunse androidul rotindu-și urechile ca un clopot.

Nina se duse lîngă dascăl, care era tot mai slab și mai trist.

– Professore, priviți ce am în mînă: Pomodiu. Cu asta o să vă salvez.

José întredeschise ochii și se gîndi că fetița aceea era într-adevăr o alchimistă de prima mînă și că ajutorul ei android știa o groază de lucruri despre Cea de a Șasea Lună. Spaniolul ardea de nerăbdare să se poată ridica din nou în picioare și să descopere ce era în Acqueo Profundis și în laboratorul secret al vilei. De cînd sosise la Veneția, o ajutase pe Nina fără să pună întrebări, așa cum îi făgăduise, dar ceea ce văzuse în ultimele cîteva ceasuri era cu adevărat extraordinar.

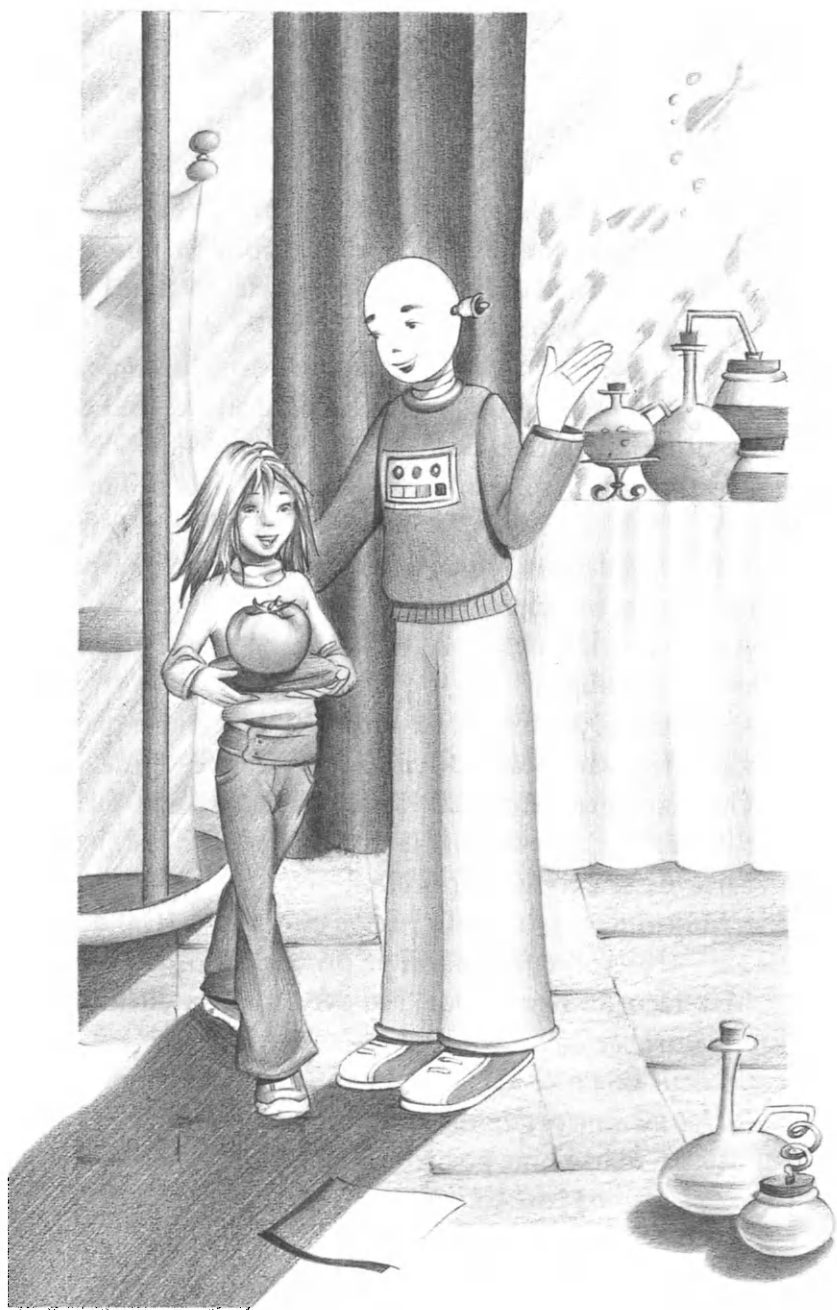
Nina îl salută în grabă pe profesor și dădu fuga în laborator ca să întrebe Cartea Vorbitoare.

– Carte, cum trebuie să folosesc Pomodiul ca să îl salvez pe profesorul José?

*La jumătate fructul îl vei tăia
și bucățile pe trupul lui José le vei aplica.
Profesorul liber va fi,
dar multă vreme îl vei îngriji.
Înceata lui repunere pe picioare
va trebui s-o suporți cu răbdare.*

Fetița Celei de a Șasea Luni puse Pomodiul roșu pe masa de experimente și îl tăie în două. Înăuntru, era spumos și negru. Se întoarse pe dată în Acqueo Profundis și, cu cele două jumătăți ale fructului în mînă, strigă la Max:

– Iată-mă, acum știu ce trebuie să fac!

Tînăra alchimistă urmă instrucțiunile Cărții și, imediat ce jumătățile de Pomodiu fură pe trupul lui José, pelicula violet și rău mirositoare începu să se evapore. Spuma neagră din fruct se topi, udînd cu totul hainele profesorului.

Max se așază alături de Nina și privi reacțiile dascălului, care începu să respire adînc, apoi își mișcă mai întîi mîinile și, în cele din urmă, picioarele. Își ridică puțin capul și deschise gura:

– Apă. Dați-mi apă, spuse el cu un efort supraomenesc.

Max avea pregătît un pahar plin ochi și, ridicînd capul profesorului, îl ajută să bea.

– Cum vă simțiți, profesore? întrebă Nina cu îndoială în glas.

– Mă simt de parcă m-au călcat mii de trenuri, răspunse el mișcîndu-și brațele.

Androidul îl ajută să se ridice de pe masă și Nina îl îmbrățișă cu drag.

– Vă asigur, profesore, că afurisitul de Karkon plătește cu vîrf și îndesat fiecare răutate a lui, îi explică Nina.

Cu mare greutate, Max și fetița reușiră să-l facă pe bietul dascăl să meargă pînă la ușă. Înainte de a ieși, José se întoarse și i se adreseă androidului:

– Mulțumesc, ești un tip isteț și cumsecade. Da' de cîtă vreme ești aici? Îl cunoșteai și pe profesorul Mișa?

Max făcu un pas înapoi. Nu avea nici un chef să răspundă întrebărilor.

– Locul ăsta e zecret. Nu pot ză zpun nimic.

– Dar eu sînt prietenul tău. Sînt profesorul Ninei și îl cunoșteam foarte bine pe profesorul Mișa. Nu ai încredere în mine? întrebă José ținîndu-se cu greu pe picioare.

– Ztimate domnule profezor, dumneavoastră zînteți teafăr printr-o minune. Dar anumite lucruri pe care le-ați văzut trebuie ză vi le zcoateți din minte. Ați înțeleg?

Răspunsurile seci și acre ale androidului o mirară pe Nina, care interveni încercînd să liniștească apele:

– Max, nu fi așa de nepoliticos. E adevărat că nu ar fi trebuit să vină aici niciodată. Dar eu am încredere în el.

Androidul îi întoarse spatele și se duse către ferestrele laboratorului, fără să mai zică o vorbă. Fetița îl privi pe José și clătină din cap.

– Nu-l luați în seamă, profesore! Max e un tip ciudat.

Apoi îl luă de braț pe dascăl și urcară amîndoi în vilă.

Cînd ajunse în laborator, José rămase cu gura căscată. Își sprijini mîinile de masa de experimente, atinse flacoane și alambicuri și se apropie de *Systema Magicum Universi*.

Nina îl opri:

– Nu, profesore! Nu atingeți acea carte!

Dascălul nu-i dădu ascultare și, abia ce încercă să deschidă Cartea vorbitoare, că focul din șemineu se și înălță pînă în tavan. Mica alchimistă îi dădu un brînci profesorului, făcîndu-l să se clatine pe picioare.

– Nu! V-am spus să n-o faceți. E foarte primejdios!

– Mi-ai salvat viața, e adevărat. Dar de ce nu pot să-ți știu secretele! Karkon are ce are cu mine. La fel și LSL. Așadar, e vremea ca tu să-mi explici ce pui la cale, zise José, întunecîndu-se la față.

Enervată, Nina deschise ușa.

– Acum ieșim de aici. Dumneavoastră trebuie să mîncăți.

Reacția profesorului nu-i plăcu deloc, dar se gîndi că poate încă se mai afla sub vraja karkoniană.

Cînd Liuba dădu nas în nas cu José aflat în halul ăla, slab și cu părul zbîrlit, mai-mai să leșine. Nu întrebă nimic... îi fu de ajuns să vadă expresia din ochii Ninei pentru a înțelege că nu trebuia să se bage. Pregăti pe dată o porție mare de spaghetti și o ditai friptura cu cartofi prăjiți. Dascălul mîncă lacom și apoi se retrase în căsuța lui, ca să se odihnească.

Nina le dădu telefon prietenilor ei, povestindu-le că José se însănătoșise și că la vilă totul mergea bine. După-amiaza trecu repede, copiii rămaseră pe la casele lor ca să învețe, iar fetița Celei de a Șasea Luni se refugie în laborator ca să facă puțină ordine printre substanțele alchimice. Aștepta cu nerăbdare un semn de la Eterea. Pe de altă parte, A Treia Taină fusese desferecată și, cu siguranță, pe Xorax toți erau foarte bucuroși.

În timp ce aranja flacoanele, Nina auzi un zgomot în spatele ei – era Cartea Vorbitoare. Se apropie de copertă și văzu răsărind din interiorul ei o foaie de hîrtie făcută sul și legată cu o panglică lungă și albastră.

O prinse și panglica, după ce se lumineă, zbură deasupra mesei de experimente. Nina își aminti că același lucru se petrecuse și cu o lună mai înainte cînd, în camera bunicului Mișa, găsise documentul „Despre Adevăr“, scris de Magii Buni și de alchimiștii de pe Xorax.

Nina lua hîrtia cu delicatețe, o despături și văzu că era vorba de un nou document ce venea de pe Cea de a Șasea Lună.

DESPRE DESTIN

*Xorax, Mirabilis Fantasio,
Sala Azurie a Marelui Consiliu
Pentru Nina 5523312*

*Document semnat de Magii Buni
și de alchimistii de pe Xorax.*

sintem mindri și entuziasmați de faptele tale.

*Taina Pământului se află acum la locul său și planeta
Xorax e mai luminoasă ca niciodată. Gîndurile copiilor
ajung cu milioanele, și asta mulțumită ție și tinerilor tăi ucenici
alchimisti.*

*Citește cu atenție acest al doilea document al nostru, fiindcă
noi dorim ca tu să ajungi la capătul misiunii. Te invităm să te
gîndești la lucrurile pe care va trebui să le înfrunți.*

*Tu ești **FETIȚA CELEI DE A ȘASEA LUNI** și îți urmezi
destinul cu o mare putere a voinței. Steaua roșie pe care o ai pe
palma de la mina dreaptă demonstrează cărei lumi aparții.
Destinul tău este marcat de moștenirea alchimică.*

**TU ERAI PRE-DESTINATĂ
TU VEI FI CEEA CE EȘTI DEJA
TRECUTUL ȘI PREZENTUL INDICĂ VIITORUL.**

*Dar uneori destinul își schimbă cursul și duce pe căi de pe
care nu te mai poți întoarce.*

Fiecare dintre noi are propriul destin.

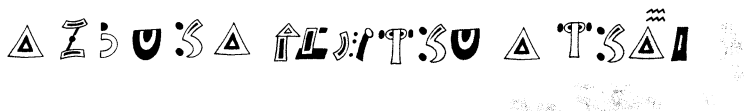
Alchimia Luminii cuprinde totul, inclusiv destinul oamenilor. Răul și Binele curg în paralel și nu este totdeauna ușor să mergi către țintă fără a greși drumul. Naivitatea te poate amăgi și numai instinctul alchimic te poate ajuta să nu greșești.

Prieteni și rude, dușmani și necunoscuți își trăiesc viața după propriul destin. Este destul de ușor să cazi în hăul Alchimiei Întunericului. Privește în tine însăți, întreabă-ți inima și urmează Binele.

Noi vom veghea mereu. Noi sintem alături de tine.

Dar numai tu îți poți hotări destinul și viața.

Fie ca puterea alchimică să te ajute.

– Pe toate ciocolatele din lume! E un document foarte important!

Nina îl citi încă o dată și își privi steaua din palmă. Era roșie. Nici un colț negru. Se gândi din nou la cuvintele pe care le spusese bunicul Mișa când se dusesse pe Cea de a Șasea Lună. Mișa pomenise despre destin când vorbise despre profesorul José. Oare de ce bunicul și documentul Magilor vorbeau despre destin și ce legătură putea avea acest lucru cu profesorul José? Singurul răspuns pe care și-l putu da fu că tragică aventură a lui José era înscrisă în destinul lui. Dar vraja karkoniană care îl făcuse să ajungă o larvă umană fusese învinsă, așadar acum totul trebuia să

fi fost rezolvat. Iar steaua redevenită roșie era o dovadă clară a acestui lucru.

„Nu sînt sigură că aceasta e explicația cea mai corectă – gîndi ea cu voce tare –, dar nu reușesc să găsesc o alta.“

Avînd încă documentul în mînă, Nina se așeză pe taburet ca să se gîndească.

Systema Magicum Universi se iluminează din nou și vorbește:

*Atentă trebuie să fii
și cu calm ai a te gîndi.
De primejdii și necazuri vei da
și curînd le vei înfrunta.
Destinul tău e deja scris
și alchimia drumul ți-a deschis.
Noaptea, coșmarul va reveni
și cu Răul te va ispiți.
Karkon și Șarpele cel viclean
mintea îți vor tulbura avan.
Alchicărțile de Tarot și acel blestem
vei avea de înfruntat și la atenție te îndemn.
Și încă un lucru îți zic: în invizibilitate
se ascunde o nouă răutate.*

Nina privi pagina lichidă și fu cuprinsă de spaimă. Puse o sumedenie de întrebări, fără să-și dea seama că *Systema Magicum Universi* nu ar fi putut niciodată răspunde la toate acestea.

– Carte, vrei să spui că Vocea e încă activă? Așadar, nu am învins-o de tot! Și, în plus, se vor reîntoarce Alchicărțile de Tarot Răufăcătoare? Șarpele cu Pene își va arunca asupra mea a doua privire și eu voi muri? Dar ce răutate invizibilă va trebui să înfrunt?

*Prea multe vrei să știi
și eu nimic nu-ți mai pot vesti.
De tine ține să știi ce să faci.*

Cartea se închise lăsînd-o pe Nina cu gura căscată, îngrijorată și plină de îndoieli.

Orologiul din laborator arăta ora 19, 45 de minute și 6 secunde. O liniște spectrală se lăsă asupra vilei. Nina se urcă la ea în cameră, știind bine că urma să vină o noapte de groază. Cînd se băgă sub plapuma de culoare turcoaz, verifică dacă avea la ea bețigașul alb, Verus. Îl strînse tare în mîini – de data aceasta, călugărul trebuia distrus o dată pentru totdeauna.

Stinse veioza de pe noptieră, în timp ce Platon și Adonis sforăiau fericiți, întinși pe covor.

Cortina roșie pătrunse aproape imediat în visul ei și fetița Celei de a Șasea Luni se găsi în fața castelului bine-cunoscut, cu cele trei turnuri. Marea poartă de lemn ferecată în fier de deschise scîrțîind și Nina urcă marile trepte de marmură roșie ale scării în spirală. Pentru prima dată, nu auzi nici un zgomot și nici vreun crîmpei de muzică venind dinspre vreunul dintre turnuri. Liniștea învăluia castelul și luminile camerelor erau stinse. Doar pe coridor erau două candelabre și flăcările lumînărilor iluminau tablourile agățate de pereți, care înfățișau doamne nobile în veșminte luxoase, regi și regine așezați pe tronuri de aur și peisaje cu pajiști înflorite și munți acoperiți cu omăt. Doar un singur tablou, al patrulea de pe peretele din stînga, nu înfățișa nimic. Pînza era neagră toată.

Nina își auzea propriii pași, pantofii ei călcau pe podeaua de lemn și zgomotul lor îi dădea fiori.

În capătul cel mai îndepărtat al coridorului apăru călugărul. Își ținea brațele încrucișate pe piept și gluga coborâtă pe ochi.

Nina se opri.

– Sînt foarte supărat pe tine. Chiar că ești proastă. Credeai cumva că m-ai eliminat cu totul? zise Vocea rostind cuvintele trăgănat și apăsător.

– O să te elimin acum! răspunse cu hotărîre tînăra alchimistă.

– Vino la mine. Îți aștept pașii. Eu sînt cel de care ai nevoie, repetă pentru a nu știu cîta oară vocea cu chip întunecat.

Și iarăși se petrecu același lucru: Nina se simțea atrasă de Voce și, de aceea, făcu doi pași înspre acea prezență întunecată.

– Intră cu mine în lumea care nu există, îi zise Vocea desfăcîndu-și larg brațele și arătînd înspre al patrulea tablou de pe peretele din stînga.

Călugărul se săltă de pe podea și se strecură în tabloul negru. Un curent de aer foarte puternic o tîrî și pe Nina.

Trei, patru tumbe în gol și apoi tînăra alchimistă căzu într-o substanță ciudată, albă și umed-mocirloasă, care o murdări din cap pînă în picioare. Părul, mîinile și hainele erau cu totul și cu totul albe.

„Da' unde am ajuns?” se întrebă Nina, încercînd să iasă din încurcătură.

Cînd se ridică în picioare, își dădu seama că, alături de substanța albă, erau nenumărate alte grămăjoare cu toate culorile în ulei.

„Albastru, azuriu, roșu, verde, mov, galben... la ce folosesc aceste culori?” gîndi ea uimită.

În acel moment vorbi Vocea:

– Te afli înăuntrul unei palete de culori. Una asemeni celor folosite de pictori. Privește la dreapta ta, o să vezi pînza unui tablou: e pregătită pentru tine. Pictează ceea ce vrei.

Nina luă o pensulă aflată lîngă pînză și, sărind de colo-colo în mijlocul culorilor, îi înmuie vîrful în ele și începu să picteze.

– Cerul albastru, stelele, Cea de a Șasea Lună care strălucește într-o lumină verde. Apoi, ceva mai jos, îi fac pe Platon și Adonis care privesc universul – fetița părea o pictoriță adevărată și, într-o clipită, tabloul fu gata.

– Foarte frumos! exclamă ea aruncînd pensula în aer.

– Da, foarte frumos, adăugă Vocea, cum foarte frumoase erau și balerina pe care ai sculptat-o și bucata muzicală pe care ai cîntat-o la vioară.

Nina se răsuci și văzu că grămăjoarele de culori dispăruseră. Totul redevenise întuneric. Doar o luminiță violet era aprinsă undeva în capăt.

– Ți-am dat fericirea. În schimb, privește ce ai făcut tu! Și vina e numai a ta, fiindcă nu mi-ai dat ascultare – Vocea răsună puternică și Nina se înspăimîntă de moarte.

Podeaua se cutremură și în mijlocul ei se deschise o crăpătură lungă și adîncă din care ieșiră jeturi de lavă incandescentă și flăcări înfiorătoare. În mijlocul focului apărură trei imagini: statuile din insula Paștelui, Sfinxul egiptean și Piramida lui Kukulkan. Construcțiile antice erau mistuite de flăcări, iar pe pămînt, arse, erau sute de rîndunele moarte. Un adevărat măcel.

– Uite ce ai făcut! Pentru a pune mîna pe taine, ai distrus tei civilizații minunate. Ai adus moarte și pustiire! strigă Vocea.

– Nu, nu e adevărat! Am salvat Cea de a Șasea Lună. Am luat Aerul, Focul și Pământul pe care Karkon le ținea prizoniere în palatul lui! răspunse tînăra alchimistă tremurînd.

– Tu crezi că ai făcut un bine, dar te înșeli. Xorax este doar o iluzie malefică. Numai Alchimia Întunericului deține Adevărul Universului. Trebuie să-mi dai ascultare!

Călugărul apăru pe neașteptate printre flăcări. Era mare, uriaș ca un munte.

– Vino la mine. Eu sînt cel de care ai nevoie, insistă Vocea și cuvintele ei pătrunseră în urechile Ninei, mergîndu-i drept la inimă.

Fetița închise ochii și simți cum o lasă puterile, își duse mîinile la buzunar și căută bețișorul Verus. Unica ei salvare ar fi fost să-l poată arunca împotriva Vocii.

Nina rămase nemișcată, voia să arunce bețișorul alb, dar nu izbutea. Căzuse pradă Persuasiunii.

Lava continua să iasă prin crăpătura din podea și în fundul aceluia hău fetița Celei de a Șasea Luni văzu doar foc și flăcări.

– Vino la mine. Nu privi hăul! zise călugărul fluturîndu-și tunică asemeni unui liliac uriaș.

– Niciodată! N-o să mă ai niciodată. Prefer să mor decît să trec de partea Răului, strigă Nina plîngînd de disperare. Apoi trase adînc aer în piept și se aruncă degrabă în hăul infernal. Urletul ei sfîșietor cutremură castelul celor trei turnuri. Zidurile coridorului începură să se crape și tablourile agățate de pereți căzură unul cîte unul. Doar pînza neagră a lumii care nu există rămase la locul ei și, dintr-odată, luă foc.

Nina se trezi strigînd înnebunită. Transpirată, murdară și cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, continuă să urle

îngrozită. Adonis și Platon se speriară. Motanul sări pe noptieră și începu să scuie, iar câinele lătră trezind-o pînă și pe Liuba care dormea liniștită la etajul de dedesubt.

– Ce se întîmplă aici? Nina, nu te simți bine? întrebă îngrijorată Bezeluța, imediat ce intră în cămăruța Ninei.

Fetița era așezată pe pat și plîngea în hohote. Liuba o îmbrățișă și văzu că era murdară și nădușită toată.

– Dar ce s-a întîmplat? Ești murdară de culori de sus pînă jos!

Dădaca rusoaică era tulburată și încerca să o aline pe nepoata profesorului Mișa.

– Mi-a fost atît de frică. Vocea aia e groaznică, zise Nina printre lacrimi.

– Voce? Care voce? întrebă Bezeluța în timp ce ștergea fața fetei cu o batistă.

Nina își trase nasul și o privi pe dulcea Bezeluța.

– Nimic, las-o baltă. Știi că, în alchimie, se petrec atîtea lucruri.

– Gata cu magiile astea! Ești doar o fetiță! o dojeni cu drag Liuba.

– Nu pot. Chiar nu pot să mă opresc. Acesta e destinul meu, răspunse Nina îmbrățișînd-o cu putere pe dădaca rusoaică.

– Musai să-i înștiințez pe părinții tăi. Nu mai pot să am grijă de tine, faci niște lucruri care mă înspăimîntă.

Dar, la cuvintele Liubei, fetița răspunse pe dată cu un „Nu“ sec.

– Bine, n-o să dau telefon la Moscova. Dar sînt foarte îngrijorată pentru tine. Nu-mi mai face glumele astea proaste. Nu te pune în primejdie. De nu, eu una mor de infarct, izbuti să zică Bezeluța izbucnind în plîns și, atunci, Nina o sărută pe obraji și îi jură că avea să fie mai atentă.

Adonis și Platon săriră în pat și începură s-o lingă pe fetiță.

Era ora două noaptea și, în Vila Espasia, se părea că Răul pierduse din nou partida. Vocea fusese încă o dată învinsă, dar Lumea Ocultă era mai activă ca niciodată.

În cele din urmă, Nina adormi.

Un fir de vînt intră pe sub ușa Vilei Espasia și rătăci prin camerele calde și primitive. Șemineurile erau aprinse și flăcările jucăuse făceau jocuri de lumini și umbre pe tapiseria de damasc.

Misteriosul fir de vînt pătrunse în bucătărie și răsturnă sticle și oale, apoi se îndreptă către Camera cu Șemineu, o traversă în tăcere ajungînd în Salonul Dogelui, pluti printre sutele de cărți ridicînd un pic de praf și, în cele din urmă, ajunse la ușa laboratorului secret. Trecu de ea fără probleme și, cînd fu înăuntru, se întîmplă un lucru foarte ciudat.

Vîntul se materializă într-o Alchicarte de Tarot Răufăcătoare: Vor Suspensum. Un om spînzurat, avînd încă la gît funia de Tensium, în stare să stea suspendat în aer cu capul în jos și picioarele în sus. Una dintre puterile sale era aceea de a deveni invizibil, ca o fantomă. În buzunar avea o piramidă cu vîrfurile de foc care ardea apa, iar în jurul capului i se rotea o sferă violet: planeta Uranus, care era corespondentul său astral. Vor Suspensum întruchipa Numărul-Mag 7. Activîndu-l, Karkon îi ordonase să se arate în carne și oase doar în fața nepoatei lui Mișa. Trebuia să reușească să o învingă!

Plutind la semiînălțime, răsturnă patru flacoane care conțineau substanțe alchimice prețioase și împrăstie peste tot pietrele magice ale Ninei. Nemulțumit cu astea, se așeză pe Cartea Vorbitoare și începu să se joace cu cleștii

și vătraiele din șemineu. Apoi aruncă pe jos toate foile de hîrtie și se vîrî în pivniță. Zburînd în tăcere, străbătu tunelul și, cînd ajunsese în fața marii uși de stîncă de la Acqueo Profundis, trecu prin ea fără probleme. Invizibil și răufăcător, Vor Suspensum pătrunse înăuntru fără ca Max 10-p1 să-și dea seama.

Androidul ședea liniștit și privea cu un aer trist sicriul de metal al Andorei, așezat pe fundul lagunei. Îi lipsea atît de mult acel maldăr de metal karkonian, dar se gîndea că, mai devreme sau mai tîrziu, adevărata Andora avea să-i răspundă la scrisoarea trimisă.

Fantoma lui Vor Suspensum se așază pe computer, apoi deschise sertarele și pipăi ustensilele lui Max. Bunul android simți atingîndu-l pe ceafă un curent de aer și, din reflex, se răsuci, privind către ușă. Dar nu văzu nimic. Totuși, își dădu seama că unele sertare erau deschise, se ridică scîrțîind din genunchi și puse iarăși totul în ordine.

Alchicartea de Tarot îi observa mișcările și își băga nasul curioasă în toate ungherele din Acqueo Profundis. Apoi vorbi cu voce joasă:

– Totul va fi distrus.

Max privi jur-împrejur.

– Nina, tu ești?

Fantoma murmură din nou:

– Totul va fi distrus.

Max se neliniști, aprinse toate luminile și privi în spatele marilor draperii verzi de la ferestre, dar nu văzu pe nimeni.

Vor Suspensum făcu să cadă un scaun înspăimîntîndu-l pe android, care sări în lături.

Amuzată și zîmbind, fantoma trecu prin ușă murmurînd încă o dată:

– Totul va fi distrus.

Apoi se lungi comod pe vagonet și, atingînd funia pe care o avea la gît, se hotărî să doarmă.

Așadar, Karkon reușise din nou: activase o altă Alchi-carte de Tarot Răufăcătoare și acum viața la Vila Espasia nu avea să mai fie ca la început.

La șapte dimineăta, Liuba intră în bucătărie și, cu mare nemulțumire, văzu oale și sticle pe jos. Dădu imediat vina pe cîine și motan, care stăteau cuminți lîngă cuptor, în așteptarea mîncării.

Nina sosi și ea agale și, căscînd, așteptă micul dejun. Pe neașteptate, Adonis începu să latre tare și fugi către Salonul Dogelui, urmat imediat de fetiță, care striga la el, dojenindu-l:

– Taci! Da' ce-ți veni să latri în halul ăsta?!

Cîinele părea apucat de pandalii, chelălăia și dădea din cap. Cu balele curgîndu-i din gură, se ridică pe labele din spate și începu să zgîrîie ușa laboratorului secret. Nina încercă să-l oprească, dar dulăul nu voia să-i dea ascultare, amușina aerul și hămăia fără încetare. Dădea de veste prezența cuiva în vilă. Simțise un miros străin.

Mirosul Răului.

Flacoane peste tot, lichide și amestecuri alchimice împrăștiate pe pardoseala – cînd intră în laborator împreună cu Adonis, Nina rămase înmărmurită și se făcu albă ca varul.

„Cine sau ce a putut produce acest dezastru?“ gîndi ea strîngînd foi de hîrtie și borcane. Cîinele, punîndu-și botul pe chepengul de la pivniță, începu să latre din nou.

Atunci Nina înțelese că intrase cineva acolo. Dar cum fusese cu puțință? În laborator se putea intra doar folosind sfera!

Îl dădu afară pe Adonis și, fără a mai pierde o clipă, își puse palma cu stea pe *Systema Magicum Universi*.

– Carte, a intrat cineva aici?

*O invizibilă prezență
amenință a ta existență.
În Acqueo Profundis s-a ascuns:
de tine depinde s-o dibui și să găsești răspuns.*

– Invizibilă? Și chiar a descoperit laboratorul de sub lagună? E cumva Karkon?

*Contele, el în persoană,
nu îndrăznește să intre în această zonă.
Dar, cu o magică a lui carte,
vrea să te împingă spre moarte.*

– Alchicărțile de Tarot! Una dintre ele se află aici? Spune-mi cine este!

*Asta de la mine nu o poți ști.
Tu singură o poți descoperi.*

Cartea se închise.

Nina verifică dacă avea în buzunar pachetul de Alchicărți de Tarot: privi cu speranță la cele patru cărți binefăcătoare care îi mai rămăseseră. Una dintre ele avea să o salveze de Alchicartea de Tarot Răufăcătoare care intrase în vilă. Strânse în pumn Taldomul Lux, se răsuci pe călcîie și coborî în Acqueo Profundis.

Se sui în vagonet, dar, imediat ce trase de manetă pentru a-l pune în mișcare, simți că era ceva care îi oprea mîna. Încercă să apese pe manetă cu putere, dar o forță ascunsă o împinse trîntind-o afară din vagonet.

Un glas profund și melodios răsună în întunericul din tunel.

– Acum vei muri. Acum vei muri. Acum vei muri.

– Cine-i? Cine ești? Întrebă fetița înspăimântată, încercând să se urce din nou în vagonet.

Se agăță de pereții tunelului și începu să fugă înspre Acqueo Profundis urmînd șinele vagonetului și strigînd în gura mare numele lui Max.

Fantoma lui Vor Suspensum lăsă maneta să funcționeze și vagonetul începu să se miște, prinzînd viteză.

– Maaax! Maaax! Deschide uşaaa! urlă Nina cu ochii ieșiți din orbite, în timp ce țîșnea ca un fulger către Acqueo Profundis.

Vagonetul era la cîțiva metri de picioarele ei, tînăra alchimistă privea țintă ușa de stîncă și se gîndi că nu avea să reușească niciodată să-și pună în deget Inelul de Fum și să rostească obișnuita formulă magică. Săgeata nu avea să țîșnească și masiva ușă a laboratorului de sub lagună nu avea să se deschidă. Vagonetul era chiar în spatele ei, încă un pic și ar fi trîntit-o la pămînt.

De-acum sigur de izbîndă, Vor Suspensum se materializă într-o clipă. Așezat pe vagonet, cu capul în jos și cu picioarele în sus, privi pieziș la fetița care fugea de mama focului. Planeta Uranus, care se rotea împrejurul lui, o coti către Nina și îi luminează ochii în violet. Orbită și înspăimîntată, fetița Celei de a Șasea Luni se împiedică și căzu la pămînt. Ochii îi rămaseră ațintiți pe ușa cea mare de stîncă: era la mai puțin de un metru depărtare, dar vagonetul se apropia cu toată viteza. Nina se întoarse și își fixă privirea pe Vor Suspensum, care rîdea de ea.

O mână înghețată o apucă pe fetiță de păr și o târî în Acqueo Profundis. Stîncă se închise și vagonetul se zdrobi de ea, sfărîmîndu-se în mii de bucăți.

Vor Suspensum fu azvîrlit în peretele tunelului și rămase fără simțire.

– Max! Pe toate ciocolatele din lume! Mi-ai salvat viața! Nina nu mai reușea nici să respire.

– Ztai calmă! Ești la loc zigur aici! spuse androidul mîngîind-o pe obraji.

– În tunel e o Alchicarte de Tarot Răufăcătoare. Cred că e Vor Suspensum. Este în stare să devină invizibil, explică fetița gîfîind.

– Alchicarte de Tarot invizibilă? Interezant! Și ce facem acum?

Androidul își puse mîinile în șolduri și clătină din cap.

– Trebuie să mă lupt cu ea și să arunc cartea magică opusă, Alchicartea de Tarot Van Rota. Numai așa pot să-l înving pe Vor Suspensum, îi răspunse Nina, plimbîndu-se nervoasă în sus și în jos prin laborator.

– Van Rota? O carte care ze tranzformă într-o roată vie? o întrebă uluit prietenul ei de metal.

– Da. Chiar așa. Totuși, am nevoie și de ajutorul tău.

La rugămîntea Ninei, androidul Max nu putea să zică nu, de bună seamă. Cei doi căzură de acord: Max deschise marea ușă de stîncă și Nina aruncă în aer în tunel cartea magică.

Alchicartea de Tarot Binefăcătoare se materializă pe dată și pe șine apăru o roată mare de lemn străvechi, în jurul căreia se rotea o sferă verde – era Jupiter. Printre spițe, erau pachete micuțe pline cu sulf.

Van Rota se puse încet în mișcare, în vreme ce Nina și Max îl priveau pe Vor Suspensum care își revenea cu greu

din căzătură. Roata începu să se rotească repede îndreptându-se către Alchicartea de Tarot Răufăcătoare, care însă se ridică dintr-odată și, plutind cu picioarele în aer, luă din buzunar piramida cu vîrf de foc și o aruncă în peretele umed al stîncii. Așa arse picăturile de apă și, într-o clipită, tunelul fu cuprins de aburi. Nina începu să tușească, în vreme ce Max dădea din mîini ca să îndepărteze norii deși de aer care împiedicau vederea.

Van Rota se îndreptă înainte și ținti în plin capul lui Vor Suspensum, care se mișcă spre dreapta, cu picioarele răsucite către tavan. Roata îl ajunse și își dezlănțui razele care se roteau învîrtejit, iar săculeții cu sulf se rupseră în zbor, aruncîndu-se asupra ochilor Alchicărții de Tarot dușmane.

Planeta Jupiter țîșni către Uranus cel violet și îl înghiți dînd naștere unei străluciri fluorescente care luminează tot tunelul.

Vor Suspensum se răsuci, punîndu-și pentru prima dată picioarele pe pămînt. Funia de Tensium care îi înconjură grumazul se agăță de un colț de stîncă și îl sugrumă. Printre urlete neomenești și descărcări electrice, trupul adversarului se transformă într-un nor de praf negru.

Nina dădu fuga la Van Rota și o îmbrățișă, cu ochii închiși și inima ceva mai ușoară. O altă Alchicarte de Tarot Răufăcătoare fusese învinsă. Roata vie scîrțîi și dispăru în gol, lăsîndu-i pe tînăra alchimistă și pe Max singuri în tunelul din Acqueo Profundis.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Nol Avarus și păpușile de ceară

Nina ardea de nerăbdare să le povestească prietenilor săi cele petrecute în tunel. Închisă în laboratorul vilei, controla ultimele cărți magice din pachetul de Alchicărți de Tarot când privirea i se opri asupra orologiului: era ora 12, 32 de minute și 4 secunde.

Cesco, Fiore, Roxy și Dodo terminau acum ultima oră la școală și curînd aveau să se întoarcă acasă. Tînăra alchimistă se hotărî să se ducă în fața școlii, pe malul insulei Giudecca, să-i aștepte. Înainte să iasă pe poartă, intră în căsuța de lîngă vilă ca să-l salute pe profesorul José. Îl găsi aplecat deasupra mesei: citea o carte groasă de alchimie medievală.

– Professore, cum vă simțiți? întrebă ea schițînd un zîmbet.

– Încă mă simt slăbit. Nu am chef să ies din casă, spuse el fără să-și ridice ochii din carte.

– E o carte interesantă?

Curioasă, Nina voia să-i știe titlul.

– Da. Foarte. Dar tu ești deja foarte pricepută. Cartea asta nu te-ar putea învăța nimic nou, răspunse José fără

tragere de inimă și fetița nu mai insistă, își încheie nasturii de la canadiană și ieși, închizînd încet ușa.

„Nu l-am mai văzut niciodată pe profesor atît de serios și de lipsit de chef... bine, poate că nu a trecut încă peste acea experiență groaznică” gîndea Nina în sinea sa.

Traversă podul de fier și, repede, se îndreaptă către școală.

Zeci de elevi ieșiră gălăgioși, împreună cu un grup de profesori. Mulți dintre ei se opriră o clipă în fața fetiței, șoptindu-i cuvinte pe care tînăra alchimistă nu le înțelese. Își dădu doar seama că vorbeau despre ea, dar nu știa din ce pricină. Unii îi zîmbeau și îi făceau cu ochiul, încercau să-i dea de înțeles că erau de partea ei. Știa! Dar ce anume știa?

Tînăra alchimistă era tulburată și nu se simțea în apele ei. O fetiță cam durdulie aruncă pe jos un creion care ajunsese la picioarele Ninei. Aceasta se aplecă să-l ridice. La fel făcu și fetița, care îi șopti la ureche:

– Curaj Nina! Tu ești noi toți! – apoi se îndepărtă ținînd.

Nina rămase înmărmurită.

Profesorii treceau la mică distanță de ea, privind-o cu dispreț din cap pînă în picioare. Stingherită, fetița Celei de a Șasea Luni își încrucișă brațele pe piept și așteptă cu nerăbdare venirea prietenilor ei. Ultimul ieși directorul școlii, un domn cu un aer distins, care purta eșarfă și pălărie. Imediat ce o văzu, se apropie de ea.

– Tu ești Nina De Nobili, așa-i?

– Da, domnule director, răspunse ea bine educată.

– Mi-a vorbit despre tine profesorul José. Știu că anul acesta îți vei da examenele de elev care învată în

particular. Media de trecere cere un efort serios. Înveți? Întrebă omul aranjându-și pălăria.

– Sigur, învăț... dar, mă scuzați, domnule director, mai sînt în clasă cei patru prieteni ai mei? Întrebă Nina cu naivitate.

– Cesco, Dodo, Fiore și Roxy au fost pedepsiți. Azi de dimineață s-a petrecut un lucru cu adevărat neplăcut. Păcat că primarul este bolnav. În asemenea situații prezența lui este într-adevăr de nelipsit, îi explică directorul, avînd întipărită pe chip o expresie foarte serioasă.

– Ce s-a întîmplat? Ce au făcut? Ce legătură are asta cu primarul?

Nina fu imediat cuprinsă de îngrijorare.

– Sînt acuzați de magie! Da, chiar așa, magie! Au venit la școală cei doi gemeni de la orfelinatul contelui Karkon și au zis că prietenii tăi au fost cei care au făcut să se declanșeze sirena care i-a asurzit pe toți cetățenii mai bine de o oră. Un eveniment care nu are o explicație logică. Magie! Și, în plus, continuă să susțină sus ți tare că, de fapt, Leul Înaripat este un animal viu. Prostii! Cei doi gemeni au mai spus că tu le-ai băgat în cap aceste ciudațenii! E adevărat?

Cuvintele directorului o cutremurară pe Nina, care fu cuprinsă de panică.

– Nu-i deloc adevărat! răspunse fetița mușcîndu-și buzele. Gemeni ăia, Alvis și Barbessa, sînt miște mincinoși. Vă rog să mă credeți, domnule director. Prietenii mei n-au nici o legătură cu asta.

– Așa o fi. Dar cunoști Proclamația lui LSL împotriva magiei. Și, dacă-mi amintesc eu bine, Dodo a mai fost judecat o dată. Acum trebuie să așteptăm ca primarul să se

facă bine și să se întoarcă la primărie. Apoi vom vedea ce vom face, răspunse domnul cel distins, îndepărtându-se.

Nina îl ajunse din urmă.

– Dar unde sînt acum prietenii mei?

– Exmatriculați! Da, au venit părinții lor și i-au dus acasă. Oricum, te sfătuiesc să stai departe de școală. Acum te salut, Nina. Bună ziua! – și, spunînd acestea, omul se urcă pe vaporeșul care ducea la San Marco.

Nina simți că-și pierde răsufarea. Înfricoșată, cu ideile tot mai tulburi, dădu fuga la vilă și, fără să-și scoată canadiana de pe ea, luă telefonul ca să-și sune prietenii. Roxy răcnea ca o nebună, Fiore răspundea monosilabic și Dodo plîngea în hohote.

– N... n.... nu vreau să-mi mai f... f.... facă pr... pr... proces încă o dată. Cheamă-l pe pr... pr... profesorul José. El ne va ajuta! zise printre lacrimi băiatul cu păr roșcovan.

Dar Nina îl lămuri că dascălul spaniol nu era în stare să facă nimic, fiind încă prea tulburat de ceea ce i se întîmplase. Dodo se mai văicări puțin și, în cele din urmă, își luă la revedere de la prietena lui spunîndu-i că îi era tare frică să se mai întoarcă în pușcărie.

Într-un cuvînt, situația era într-adevăr gravă. Cînd Nina vorbi cu Cescio, izbuti în cele din urmă să înțeleagă ceva mai multe.

– Nu putem nici măcar să ieșim din casă, îi explică foarte enervat băiatul care, de agitat ce era, nu putea ține la ureche receptorul telefonului. Trebuie să așteptăm ca LSL să se întoarcă la primărie ca să fim judecați. Și tu știi bine că lucrul ăsta nu se va putea întîmpla fiindcă el încă e Șarpe. Nu are Cumus Alienant!

– Taci! Nu vorbi despre lucrurile astea la telefon. E posibil să-l fi pus sub urmărire, îl întrerupse Nina brusc.

– OK. Dar dacă LSL nu se întoarce, atunci Karkon și cei zece consilieri îmbrăcați în violet vor fi cei care să ne hotărască soarta. Ți dai seama? O să ne arunce pe toți în pușcărie. Și chiar și tu ești pe lista neagră. Ba mai mult, Alvis și Barbessa au spus că tu mai cu seamă porți întreaga vină!

– Dar voi ce ați răspuns? Întrebă fetița speriată.

– Că totul era fals. Că Alvis și Barbessa au născocit o poveste absurdă. Dar profesorii și directorul i-au crezut pe cei doi gemeni karkonieni, explică, tot mai nervos, Cesco.

– Și elevii școlii?

– Păi, foarte mulți sînt de partea noastră. Au înțeles că facem ceva important. Mulți cred că Leul Înăripat este într-adevăr vrăjit.

Explicația lui Cesco o liniști nițeluș pe Nina.

– Dar nu știu nimic despre Xorax, nu-i așa?

– Tu ce crezi? Sigur că nu! răspunse băiatul ridicînd vocea.

– Bine. Vor avea posibilitatea să știe totul cînd misiunea va fi terminată. Nu vreau ca și alți copii să înfrunte primejdii, încheie Nina.

Avea dreptate, de bună seamă că nu acela era momentul potrivit să le explice ce anume se întîmpla, dar tînăra alchimistă era mulțumită să știe că mulți copii erau de partea lor și începuseră să gîndească liber.

– Nina, fii atentă, de data asta Karkon va încerca să te scoată din joc. Iar noi nu putem să te ajutăm. Te iubesc mult. Foarte mult. Dar sînt îngrozit. Înțelegi?

Vocea lui Cesco era sumbră. Tînăra alchimistă rămase multă vreme tăcută și apoi zise:

– Și eu te iubesc. Vă iubesc pe toți. Cu toate acestea, misiunea de a salva planeta Xorax nu se poate opri. Mai lipsește doar o Taină, A Patra, și apoi gîndurile tuturor

copiilor din lume vor zbura libere, iar Cea de a Șasea Lună va străluci pe vecie. O să vezi, Cescio, voi reuși! Vom reuși!

Puse jos receptorul și strânse Taldomul în pumn: trebuia neapărat să facă orice pentru a-și scoate prietenii din necaz. Cu toată agitația aceea, nu reușise nici măcar să le spună că învinsese o altă Alchicarte de Tarot! Dar, acum, acest lucru nu mai avea importanță. În clipa aceea sună cineva la ușă. Liuba se duse să deschidă: era Carlo Bernotti.

– Sînt doi jandarmi pe pod. Da' ce, sîntem puși sub urmărire? Întrebă el speriat.

– Jandarmi? Aici la noi?

Liuba se întoarse către Nina.

– Nu vă faceți griji. Nu am făcut nimic rău, răspunse pe dată fetița.

Liuba se apropie de ea.

– Ce ai mai pus la cale? Mie poți să-mi spui.

– E vina lui Karkon și a gemenilor lui. Au spus că eu și prietenii mei vorbim despre magie. Și acum ne supraveghează, făcu fetița Celei de a Șasea Luni suspinînd.

Liuba clătină din cap, îl salută pe grădinar spunîndu-i că trebuie să stea liniștit, închise ușa și o trase pe Nina în Salonul Portocalilor. Se așezară pe divane, una în fața celeilalte, fără să vorbească. Dulcea Bezeluță luă mîinile Ninei într-ale sale, privi steaua pe care o avea fetița în palmă și zise:

– Și bunicul tău a avut o mulțime de probleme cu oficialitățile venețiene. Dar a scos-o la capăt. Spune-mi, Nina, au descoperit că ești și tu o alchimistă?

– Bezeluță, ajută-mă, șopti plîngînd fetița.

– Sînt aici. Alături de tine. Nu te-aș putea părăsi niciodată. Dar spune-mi ce ai făcut, răspunse cu blîndețe

dădaca, cu ochii scăldați în lacrimi și inima bătându-i cu putere.

– Am făcut ceea ce trebuia să fac. Bunicul e mîndru de mine. Te asigur. Nu-ți pot explica totul, dar ai încredere în mine. Și ajută-mă.

Nina era sigură că Bezeluța ar fi înțeles-o.

– De acord. Dar, dacă situația este atît de gravă, trebuie să-i anunț pe părinții tăi. Îți dai seama?

Liuba avea dreptate, și totuși Nina o rugă să nu facă acest lucru. Cel puțin nu imediat.

Dădaca rusoaică se întoarce abătută în bucătărie, iar fetița se duse în laborator. Simțea nevoia să-i pună imediat întrebări Cărții Vorbitoare.

– Carte, Cesco, Dodo, Fiore și Roxy sînt pedepsiți. Eu sînt supravegheată. Sînt singură împotriva lui Karkon. Ajută-mă!

Pagina lichidă se luminează în verde și răspunsul veni pe dată.

*Încă 15 zile trebuie să mai treacă
pentru ca LSL să poată să se întoarcă.
Dar Cumus Alienant de nu va găsi,
primarul cu siguranță va muri.
Karkon însă îl va ajuta
și, între timp, te va teroriza.
În această situație doar un lucru poți face,
stați calmi și fiți pe pace.
Chiar dacă prietenii tăi la școală nu se duc,
acasă multe lucruri au de făcut.*

– Ce lucru trebuie să facă acasă? întrebă Nina, nelinistită.

*Măști și costume de Carnaval
pot să pregătească.
Trebuie să coasă atâtea haine,
incît consilierii nimic să nu îngaiame.
Pînă și Karkon multumit va fi
pentru că înșelăciunea n-o va mirosi.*

– Înșelăciune? Ce înșelăciune? întrebă fetița, tot mai bănuitoare.

*O sută de păpuși de ceară vor crea
care ție leit îți vor semăna.*

– Păpuși care să-mi semene leit, pentru Carnaval? Păi de ce?

*Aceasta e singura salvare
și trebuie să acționezi cu îndemînare.
Acuma, ochii închide-i de tot
și viră-ți în mine mîinile pînă la cot.
Ceea ce găsești ia mai apoi
și prietenilor tăi du-le obiectele cele noi.*

Nina făcu întocmai. Își băgă mîinile în pagina lichidă și scoase din ea patru păpuși mari de ceară, întru totul asemenea ei, și suluri de catifele și dantele, cutii cu peruci, pantofi și ciorapi.

– Pe toate ciocolatele din lume! exclamă ea privind muntele de lucruri pe care le găsise în Carte.

Păpușile erau înalte cît Nina și asemănătoare ei, dar, fără haine și păr, îți făceau o impresie neplăcută. Palidă, tînăra alchimistă puse imediat o altă întrebare:

– Carte, cum fac să duc toate lucrurile astea la prietenii mei? Știi că nu pot ieși din vilă. Afară, pe pod, sînt jandarmi.

*Sînt de făcut patru babane cutii
pe care Liuba prietenilor tăi le va împărți.
Jandarmii întrebări nu-i vor pune
fiindcă nimic nu știu de înșelăciune.*

– Bine, bine. Liuba le va da cele patru păpuși asemănătoare mie lui Dodo, Fiore, Roxy și Cesco. Dar ei trebuie să facă hainele. Să coasă, să croiască. Nu știi ei s-o facă! preciză tînăra alchimistă.

*Sigur că vor face așa
și un rezultat minunat vor avea.*

– Păi cum?

Nina era tot mai plină de îndoieli.

*Vor rosti o formulă dibace
pentru fiecare păpușă ce-or face.
Fiecare copil va face 25 de bucăți
pentru Carnavalul care-i va înnebuni pe toți.*

– O formulă? Care?

*Nasturi perfecți și ceară ce curge pur,
albe dantele și catifele de-azur.
Iată păpușile fără cusur.
Toate la fel, în rînd pregătite,
nimeni nu crede că sînt măsluite.*

Iată păpușile înșelăciunii găsite.

– De necrezut! La Carnaval vor fi o sută de păpuși asemenea mie. Dar vor părea vii? Întrebă Nina făcând ochii mari.

*Chiar așa, tinăra mea alchimistă deșteaptă,
acesta e trucul la care Karkon nu se așteaptă.
Tu ești prada lui principală,
dar se va trezi în mîini cu o Nină artificială.*

– Karkon vrea să mă răpească? Și de ce tocmai de Carnaval? Întrebă Nina care, de data aceasta, chiar că nu înțelegea cum stăteau lucrurile.

*Așa vrea destinul acum,
greu și complicat e acest drum.
Karkon și LSL nu sînt proști deloc:
pentru a te elimina vor găsi orice truc pot,
poate chiar vor folosi Alchicărțile de Tarot.*

– Alchicărțile de Tarot? Una dintre ele va încerca să mă răpească?

Nina era foarte tulburată.

*Chiar așa va fi
și din învălmășeală răpirea va veni.
Cînd cartea magică în Piața San Marco își va lua avînt
se va dezlănțui iadul pe pămînt.*

– Va fi o înfruntare între Alchicărțile de Tarot chiar în mijlocul Carnavalului? Păi e o nebunie! Și eu va trebui să

arunc cartea magică opusă? În mijlocul mulțimii? Păi atunci o să vadă cu toții că sînt o alchimistă! Că fac magii!

Nina era tot mai agitată.

*De fapt, aceasta se poate întîmpla,
dar cu atîtea măști în preajma ta
greu va fi să deosebești o magie adevărată de una trucată.*

– Și dacă Alchicartea mea de Tarot va ucide cartea răufăcătoare, atunci înșelăciunea cu păpușile va fi fost inutilă. Karkon va vrea să se răzbune din nou! Carte, de astă dată nu sînt deloc sigură de mine, ridică fetița vocea.

*Ai încredere în mine și fără frică fii,
eu nu spun povești de adormit copii.
Eu nu sînt una care minte
și, dragă Nina, la asta ia acum aminte.*

– Iartă-mă, Carte, dar sînt îngrijorată. Răspunde-mi încă o dată. Prietenii mei vor fi judecați, în cele din urmă? Întrebă ea tulburată.

*Sigură nu-s și nu pot să jur,
stai liniștită și mergi înainte fără-nconjur.
Grăbește-te acum și du-te la a ta dacă:
mai ai doar 15 zile pentru a fi eliberată.
La întunericul Răului să nu te gîndești,
de victoria finală foarte aproape ești.*

Cartea se închise și Nina rămase așezată pe taburet, privind fix cele patru păpuși de ceară care, avînd în vedere dimensiunea lor, ocupau cea mai mare parte a laboratorului. Tulburată, năucită și plină de îndoieli,

rămase cîteva minute pe gînduri. Trucul explicat de Carte era destul de misterios. Singurul lucru sigur era că păpușile aveau să folosească pentru a o zăpăci pe Alchicartea de Tarot Răufăcătoare. Dar rămînea un mister ce anume avea să se petreacă în lupta dintre cărțile magice în Piața San Marco.

Cu mult calm, făcu patru pachete mari, punînd în fiecare dintre ele cîte o păpușă și cele de trebuință pentru a o îmbrăca. Apoi luă pix și hîrtie și scrise patru scrisori cu același text.

Laboratorul secret din Vila Espasia

Dragii mei prieteni,

știu prea bine cum vă simțiti. Nu puteți să vă duceti la școală și nici măcar să ieșiți din casă. Și în fața Vilei Espasia sînt doi jandarmi care mă supraveghează. Dar nu trebuie să ne temem. Karkon n-o să învingă nici de această dată.

Systema Magicum Universi mi-a dat aceste păpuși de ceară la fel ca mine. Voi trebuie să le faceți haine din catifea, dantele și nasturi. Cele de trebuință le veți găsi în aceste pachete. Nu vă speriați. Trebuie ca fiecare dintre voi să facă 25 de păpuși pe care le veți duce pe stradă în ziua de Carnaval. Cu totul vor fi 100 de păpuși. E aproape sigur că o Alchicarte de Tarot Răufăcătoare va încerca să mă răpească în mijlocul mulțimii, iar aceste păpuși o vor zăpăci. Nu știu să vă dau alte explicații, știți și voi cum răspunde Cartea Vorbitoare, și adesea regulile alchimiei sînt misterioase.

Acum vă explic cum să faceți păpusile. Luați păpusa de ceară pe care o găsiți în pachet, puneți alături catifelele, dantelele, nasturii și tot restul, apoi, fără să vă vadă părintii, rostiți formula magică și va apărea o altă păpusă la fel cu cea pe care o aveți.

Fiecare dintre voi trebuie să facă 25 de bucăți. Aveți doar două săptămâni. Iată formula magică pe care o veți rosti:

*Nasturi perfecti și ceară ce curge pur,
albe dantele și catifele de axur.*

Iată păpusile fără cusur.

*Toate la fel, în rind pregătite,
nimeni nu crede că sînt măsluite.*

Iată păpusile înșelăciunii găsite.

Concentrați-vă și grăbiți-vă! Învățați pe de rost formula și ardeți această scrisoare îndată ce ați citit-o.

Vă iubesc mult și mi-e tare dor de voi.

Nina, fetita Celei de a Sasea Lună

După ce termină de scris cele patru scrisori, închise pachetele și le înveli cu o hîrtie colorată frumoasă. Ieși din laborator și le duse în holul de la intrare, punîndu-le pe marele covor persan.

Dădaca rusoaică rămase cu gura căscată:

– Cadouri pentru prietenii tăi? Dar ce ai pus în pachetele astea?

– Bezeluță, te rog, nu pune întrebări. Sînt niște jocuri foarte frumoase. Te rog, du-le lui Cesco, lui Fiore, lui Roxy și lui Dodo. Le dau acum telefon și îi anunț. Vor fi bucuroși, explică fetița în grabă.

Bezeluța își ridică ochii în tavan și exclamă:

– Ia uită-te ce trebuie să fac eu pentru puștanii ăștia!

– Mulțumesc, dădacă. Ești fantastică!

Nina îi sări de gît și o pupă cu foc.

Dar, dacă la Vila Espasia lucrurile păreau a se îndrepta pe calea cea bună, la Palatul Ca' d'Oro atmosfera era mai curînd mohorîtă. Deși mîndri de acțiunea mîrșavă pe care o pusese la cale împotriva Ninei și a bandei sale de prieteni din Giudecca, totuși Alvisе și Barbessa erau destul de triști din cauza morții groaznice a celorlalți trei androizi. Visciolo pregătise o ciorbă din carne de șoarece și le-o servi cu bucăți de pîine tare ca piatra. Cei doi gemeni mîncară fără chef și apoi se duseră în Camera Planetelor ca să șteargă praful de pe Sferele Rotitoare.

Contele era foarte nervos din cauza neîntreprerutelor înfrîngerii: A Treia Taină nu mai era a lui, trei copii androizi muriseră și pînă și Vor Suspensum dăduse greș. Era mînios și dorința de răzbunare îl cuprinsese pînă peste cap, iar faptul că îi trimisese pe Alvisе și pe Barbessa la școala celor patru prieteni ai Ninei îl mai înseninase un pic. Acum, fetița Celei de a Șasea Luni era singură și nu se putea bizui pe ajutorul nimănui. Asta și deoarece Karkon era convins că și José fusese scos din joc și era ispitit să se întoarcă din nou în vilă și să o elimine pe tînăra alchimistă. Dar nu putea risca: Nina încă mai avea Taldomul Lux, sceptrul cel puternic de pe Xorax! Pe scurt, Magister Magicum nu se putea expune în acest fel tocmai în timpul absenței forțate a lui LSL. Trebuia să

profite de o împrejurare care să-i îngăduie să o acuze în mod public. Și dacă prietenii ei erau închiși în casă în așteptarea hotărârii judecătorești, fetița putea să fie pusă în încurcătură de către consiliul municipal, care, fără nici o îndoială, ar fi condamnat-o chiar și în lipsa primarului. Acesta era singurul mijloc de a o alunga din Vila Espasia fără a stârni nemulțumiri și proteste din partea venețienilor. Dacă Nina ar fi fost acuzată de vrăjitorie și magie, toți ar fi socotit-o o fetiță nebună și primejdioasă. Nimeni nu i-ar mai fi luat apărarea!

În felul acesta, fetița ar fi ajuns pe mâinile jandarmilor municipali și Karkon ar fi putut-o duce pe Insula Clemente, ca să o vadă Șarpele cu Pene care ar fi omorât-o cu a doua lui privire mortală.

Planul pus la cale de conte părea perfect.

– Visciolooo! urlă Karkon din laboratorul K. Pregătește barca, mergem pe Insula Clemente.

Sașiul fu foarte rapid, știa că acum contele se grăbea tare de tot.

Cînd Karkon ajunse la casa secretă a lui LSL, îl găsi pe Șarpele cu Pene în fața ușii de la camera a opta.

– Dragă marchize, am vești încîntătoare, începu contele.

Șarpele cu Pene își lungi gîtul și, clătînînd din cap, zbiră:

– Încîntătoare? Cum ar fi cea despre eșecul lui Vor Suspensum? Dumneata ești un mag de doi bani!

LSL era mînios la culme. Nu mai suporta să stea în pielea de șarpe; voia să redevină om cît mai curînd.

– Calm, stai calm, primarule! Nu te agita. Altminteri o să te simți rău, zise Magister Magicum dîndu-se un pas înapoi.

Șarpele cu Pene intră în camera a opta, se așază pe tronul de lemn străvechi și își strânse pumnii.

– O altă Alchicarte de Tarot a fost scoasă din joc. Nina e tot mai puternică și androidul dumitale rus încă nu a găsit Vintabrul Azuriu. Iată cum stau lucrurile! Totul merge cum nu se poate mai rău!

LSL nu se calmă deloc. Atunci Karkon se duse lângă el și, cu un aer liniștitor, îi povesti ce puseseră la cale cei doi androizi gemeni ai săi.

– Aha! În sfârșit, un lucru bun! exclamă Șarpele cu Pene schițând un zîmbet. Așadar cei patru mucoși sînt siliți să stea închiși în casă, iar Nina a fost pusă la zid. Trebuie să fie convocați imediat consilierii ca să-i judece pe toți!

– Desigur, e ceea ce voiam să fac. Venețienilor o să le spunem că dumneata, dragă primarule, nu poți fi de față fiindcă ești încă bolnav. Și, în felul acesta, jandarmii o s-o poată sălta pe Nina s-o ducă la proces. Dar...

Karkon se opri dintr-odată frîngîndu-și mîinile.

– Dar ce? izbucni LSL lungindu-și din nou gîtul.

– Dar procesul va fi doar o scuză... O s-o tîrîm pe Nina aici. În fața dumitale. Astfel blestemul se va împlini! A doua privire a dumitale o va transforma în cenușă! Nici un cetățean nu va mai ști nimic despre soarta crudă a Ninei. Nimeni nu va mai vorbi despre magie și neamul Alchimiștilor Buni va fi ras pentru totdeauna de pe fața pămîntului, explică atunci contele cu un rînjete drăcesc.

– Genial! Perfect! În sfârșit, această poveste se va isprăvi și, odată cu dispariția Ninei, dumneata, dragă conte Karkon, vei putea pune stăpînire pe Taldom Lux și vei deveni cel mai puternic dintre Magii din Univers. Iar eu unul voi putea să-mi continui în liniște treburile mele necurate

de magie neagră, zise el entuziasmat. Dar imediat se ridică în picioare îngândurat și adăugă: Totuși, mă tem de reacția cetățenilor. Nu e tocmai înțelept să dai naștere unui asemenea balamuc și să faci să dispară o fetiță, așa, pur și simplu, tocmai acum când se apropie Carnavalul.

– Carnavalul?

Karkon nu se gândise deloc că mai era doar puțin pînă la marea sărbătoare.

– Da. Și Carnavalul de la Veneția e faimos în lumea întreagă. Nu putem să-l stricăm dînd în judecată copii sau, mai rău, făcîndu-i să dispară! Toți vor trebui să fie veseli și să se distreze. Iar eu tare mai trag nădejde să mă pot bucura de confetti și de măști. Asta doar dacă androidul dumitale rus va reuși să găsească Vintabrul Azuriu.

Cu acest argument primarul fu foarte convingător. Contele propuse să-i țină în continuare sub supraveghere pe cei patru copii la ei acasă, să organizeze un carnaval măreț și să o răpească pe Nina ca să o ducă pe Insula Clemente.

– Și cine o va răpi? întrebă Șarpele scuturîndu-și penele argintii.

– Voi activa o altă Alchicarte de Tarot. Cine ar putea descoperi că este vorba de un personaj magic, în mijlocul unei mulțimi mascate? O va urmări pe Nina și o va răpi fără probleme.

Karkon avusese o altă idee diabolică.

– Excelent! aprobă LSL, strîngîndu-i mîna lui Karkon. Dar nu uita de Vintabrul Azuriu! Nu cumva ai vrea să mă vezi mort și pe mine!

– Sigur, sigur, vei vedea că Vladimir îmi va trimite în curînd substanța alchimică, zise Karkon cu un aer multumit.

Cei doi se despărțiră după ce căzură la înțelegere: contele avea să-i țină sub supraveghere zi și noapte pe copiii din Giudecca, fără totuși a începe procesul. În schimb, consilierii municipali aveau să-și dea silința să organizeze Carnavalul. Abia în învălmășeala marii sărbători Nina urma să fie răpită de o Alchicarte de Tarot Răufăcătoare și nimeni nu avea să-și dea seama.

Așadar, LSL și Karkon puseseră la cale a nu știu cîta capcană, dar fetița Celei de a Șasea Luni era pregătită să acționeze.

Cînd Cesco, Roxy, Dodo și Fiore primiră pachetele de la Liuba rămaseră mai degrabă uimiți. Citiră cu atenție scrisoarea pe care prietena lor le-o pusese înăuntru și își dădură seama că trebuiau să înceapă imediat să construiască păpușile de ceară.

Mai erau doar cinsprezece zile pînă la Carnaval și copiii se puseră pe dată pe treabă. Părinții lor așteptau cu îngrijorată nerăbdare întoarcerea primarului, deoarece voiau niște explicații ca lumea: învinuirile care se abătuseră asupra copiilor erau cu adevărat absurde.

Mamele și tații lui Cesco și Dodo erau uimiți că băieții nu-și făceau nici cea mai mică grijă de urmările exmatriculării lor. Îi vedeau ocupați zi și noapte să facă niște păpuși ciudate și, fiindcă lucrau la Bottega della Bauta, știau bine ce însemna să faci costume și măști, păpuși și marionete.

Pentru a nu mai avea și alte probleme, Cesco dădu o explicație simplă:

– Vrem să vă dăm o mîină de ajutor. O să vedeți ce măști frumoase vom face. Și vor fi mulțumiți și profesorii noștri. Făcînd asta, sperăm că, atunci cînd se va întoarce,

primarul LSL ne va da crezare și nu-și va mai pleca urechea la vorbele celor doi gemeni karkonieni.

Pe scurt, Cescio fusese convingător. Totul merse uns, nici unul dintre părinți nu bănuia nimic. Mamele lui Roxy și Fiore, care, la început, se supăraseră tare mult de exmatricularea celor două fete, fură încântate de păpușile pe care fiicele lor le făceau pentru Carnaval. Totuși, încă nici unul dintre părinți nu observase că toate erau identice Ninei. Erau frumoase, cu ochi albaștri, plete lungi și castanii, dar, în vălmășagul de stofe și dantele, nimănui nu-i dădu prin gând că acele păpuși erau, de fapt, o copie perfectă a nepoatei profesorului Mișa.

Până și directorul școlii îi felicită pe cei patru elevi pentru strădania lor. Erau pedepsiți, dar își dădeau osteneala pentru binele orașului și acest lucru era socotit demn de laudă. Desigur, acuzațiile că săvârșiseră vrăji erau încă în picioare, dar simplul fapt că toți patru stăteau acasă fără să îi mai facă vizite Ninei le dădea mult de gândit atât consilierilor municipali, cât și directorului. Purtarea copiilor îi fu adusă la cunoștință și lui Karkon, care fu uimit. De bună seamă, nu putea ști că, de fapt, cvartetul giudecchin pregătea o grozavă răzbunare de carnaval.

Așezat în fața computerului din laboratorul K, contele luă legătura cu Vladimir Amăgitorul care, cu totul înghețat de aerul siberian, îl anunță că găsise Vintabru Azuriu în tundra tungusă.

– Stăpîne, a fost foarte complicat și obositor să scot acest lichid din pământul înghețat, explică androidul rus, abia reîntors la Moscova.

– A trebuit să ucizi pe cineva? Întrebă Karkon rînjind diabolic.

– Nu. Cu farmecul și frumusețea mea am izbutit să păcălesc o geoloagă frumoasă din Siberia, care cunoștea ca-n palmă ținutul acela. În schimbul unui kilogram de smaralde, false, desigur, m-a însoțit în Tungușetia, explică Vladimir.

– Bravo, ți-ai făcut datoria, exclamă contele mîngîindu-și țacălia.

– Am crezut că circuitele și microcipurile mele or să se congeleze. În Tungușetia era o adevărată furtună de zăpadă. Acum, dacă-mi veți îngădui, voi lua o scurtă perioadă de odihnă, ca să mă refac.

Karkon răspunse mulțumit:

– Trimite-mi cît mai repede substanța alchimică într-un pachet bine protejat, cu avionul. LSL își joacă viața – în cîteva zile va muri, dacă nu va mîncă din Cumusul Alienant.

– Îmi dau seama degrabă. Voi face tot ce-mi stă în putință. Trebuie să găsesc un recipient potrivit ca să bag în el lichidul alchimic, explică androidul.

– Fă-o repede. Apoi odihnește-te și fii pregătit pentru o altă misiune.

Karkon stinse computerul și îi trimise pe cei doi șerpi de apă să îl înștiințeze pe LSL că substanța lipsă fusese găsită. Așadar, Vintabrul urma să ajungă la Veneția în cîteva zile și, după ce avea să o nimicească pe Nina, LSL ar fi putut să creeze Cumus Alienant, ar fi putut să redevină om și să guverneze cu viclenie orașul. Capcana întinsă de cei doi magi ai Întunericului era pe cale să se închidă.

Tînăra alchimistă nu era nicicum liniștită. Voia să știe cum avansa lucrul prietenilor săi. Cesco aproape terminase păpușile, mai avea de făcut doar cinci, în vreme ce Roxy și Fiore abia ajunseseră la zece. Bietul Dodo era cel mai

încet. Bîlbîit cum era, îi venea foarte greu să repete lunga formulă magică prin care puteau fi create păpușile și hainele, fără prea mare osteneală.

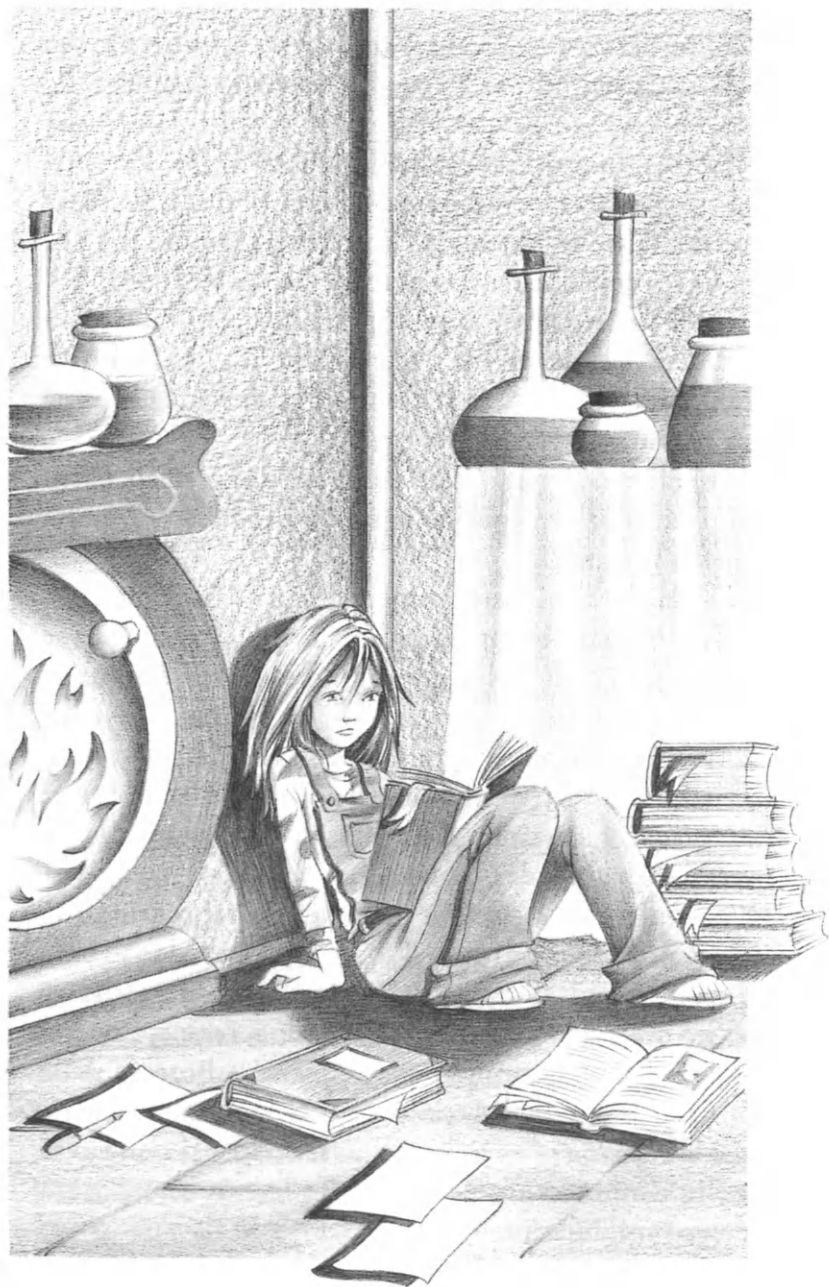
Închis în cămăruța lui, năpădit de bucăți de stofă, de dantele și nasturi, Dodo stătea în fața păpușii de ceară trimise de Nina și încerca să rostească formula magică pentru a face cele douăzeci și cinci de păpuși.

– N... n... nasturi per... per... perfecți și ce... ce... ceară ce c... c.... curge pur, albe d... d... dantele și c... c... catifele de azur.... Of, of! izbucni băiatul cel roșcovan. Formula magică era într-adevăr greu de spus!

Cu un efort cumplit, Dodo izbuti să facă primele patru păpuși. Dar erau prea puține și nu mai rămăseseră multe zile pînă la Carnaval.

Nina dădea ocol prin camerele din Vila Espasia și mîncea fără încetare bucăți de ciocolată; din cînd în cînd se ducea la profesorul José, dar starea sănătății lui nu se schimba. Și purtarea îi era aceeași: indiferentă și deloc veselă. Nina nu îi putea cere ajutorul. Închisă în laboratorul vilei, citea cărți de alchimie de Tadino De Giorgis și Birian Birov, încercînd să-și țină în frîu gîndurile în așteptarea sărbătorii de Carnaval.

După-amiezele trecură cu greu și luna februarie începuse de-acuma de ceva timp. Tot mai era frig, dar soarele strălucea pe cerul albastru și Veneția părea pregătită să primească miile de oameni mascați în zîne, regine, cavaleri și principii, balauri, monștri și vampiri. La Bottega della Bauta, lîngă Ponte dell'Accademia, era înghesuială mare. Părinții lui Dodo și Cesco lucrau zi și noapte și reușeau să livreze la timp costumele și măștile la care începuseră să lucreze încă din septembrie.

Și Liuba era destul de ațîțată de evenimentul sărbătoresc și făcuse rost de artificii și de un săculeț cu confetti. La trei după-amiaza, sună cineva la ușă. Nina crezu că sînt jandarmii. Dădu fuga să deschidă: era poștașul!

– Două scrisori de lăsat la Vila Espasia. Una e pentru tine, domnișoară Nina, cealaltă însă este pentru un anume domn Max. Locuiește aici? Întrebă poștașul.

– Da, da. Dați-mi-o mie. Mă ocup eu de ea.

Nina îl salută pe poștaș și deschise imediat scrisoarea adresată ei. Îi scriseseră părinții.

Mockba, Centrul de Cercetări Ferk, strada Dostoievski 16

Micută Nina,

Ce mai faci? Măninci bine? Înveti? Ne duci dorul? Nouă ne lipsești tare mult! Adesea ne întrebăm dacă chiar trebuie să plecăm în călătoria spațială programată. De fapt, avem multe îndoieli. Nu mai vrem să stăm atît de departe de tine.

Din păcate, nu am putut să-ți dăm telefon. Sîntem foarte stresati și zilele nu se termină niciodată pentru noi. Examine, probe fizice, studii planetare, întîlniri. Închipuie-ți că de o lună sîntem supuși la un regim alimentar foarte strict.

Cînd poți, răspunde-ne la scrisoare, i-am cerut directorului de la Ferk să putem primi corespondența de la tine. Și ne-a dat voie.

Salută-i pe Liuba, pe Carlo și pe profesorul José.

O sărutare celor patru prieteni ai tăi.

Te îmbrățișăm tare,

Mama și Tata

Nina strînse scrisoarea la piept. Ochii i se umeziră. Cît și-ar mai fi dorit ca mama Vera și tata Giacomo să fi fost cu ea. Primejdia prin care trecea nu era mică, de bună seamă, și depărtarea de părinții ei era într-adevăr greu de suportat. Băgă scrisoarea în buzunar și se uită la cea adresată lui Max. „Sigur e de la mătușa Andora“, gîndi ea cu un zîmbet ușor ironic.

Coborî degrabă în Acqueo Profundis și, cînd îl văzu pe Max, își duse mîinile la spate.

– Ghici ce ți-am adus, zise ea făcînd pe misterioasă.

– Dulceață de căpsune, răspunse vesel androidul.

– Rece! îl tachină Nina.

– Un aspirator nou, încercă din nou Max.

– Rece! repetă fetița rîzînd.

– Zînt curios. Haide, zi-mi ce azcunzi la zpate, insistă prietenul de metal.

– O scrisorică... tînăra alchimistă își lăsă capul într-o parte și făcu cu ochiul.

– Andora! exclamă androidul, foarte agitat.

Nina îi înmîină scrisoarea și Max o prinse din zbor, ducîndu-se să se așeze pe scaunul lui. Stătu vreo două minute în tăcere, citi și reciti cuvintele mătușii spanio-loaice și apoi se ridică făcînd un salt și dansă prin întreg Acqueo Profundis, rotindu-și urechile în formă de clopot ca și cum ar fi fost niște elice.

Nina rîdea cu gura pînă la urechi: nu-l mai văzuse nicio-dată pe prietenul ei de metal purtîndu-se în felul acesta.

– Așadar, ce ți-a scris mătușa mea? întrebă ea foarte curioasă.

– Nu zînt lucruri pentru copii, răspunse Max serios.

– Da' nu mai sînt un prunc! Ți-e rușine să-mi spui ce e în scrisoarea aia?

Nina devenise insistentă.

– Zice că ze gîndește la mine. Și că arde de nerăbdare ză mă revadă. Poate că vine la Venetia la zfîrșitul lunii, povesti Max zîmbind fericit.

– Pe toate ciocolatele din lume! Păi atunci e o treabă serioasă, exclamă fetița privindu-l drept în ochi.

– E o prietenie frumoasă. Nimic mai mult. Ce-ți trece prin minte? Eu zînt un android zerioz. Iar Andora e o doamnă foarte zimpatică. Atîta tot, încheie Max împăturind scrisoarea și punînd-o într-un sertar închis cu cheia. Apoi se duse către Nina și îi zise dulce: Acum avem lucruri mai importante de făcut. Nu crezi? Cea de a Șazea Lună e pe primul loc. Adevărat?

– Foarte adevărat. Iar eu sînt bucuroasă că trei taine sînt încă active pe Xorax. Prietenii mei și cu mine am fost grozavi. Dar nu s-a terminat încă. Știi bine cîte necazuri avem. Și, în plus, lipsește A Patra Taină. Închipuie-ți că nu știm nici măcar unde s-o căutăm!

Nina reveni la realitate. Era o realitate care nu îngăduia greșeli.

Își aminti aventurile minunate pe care în numai nouă luni le trăise împreună cu prietenii ei de pe Giudecca. Zburase pe Cea de a Șasea Lună, mîncînd frunzele de Corăbiuță, cunoscuse civilizații străvechi precum cea din Insula Paștelui, intrase în Sfinxul egiptean și urcase pe Piramida lui Kukulkan.

Asemeni unui film, prin fața ochilor i se perindară imaginile lui Dodo în spital, lovit de gemenii care aveau pe piept litera K, și ale lui Fiore moartă în sarcofag și salvată de sîngele lui Roxy. Într-o străfulgerare îi apărură în minte chipul monstruos al Șarpelui cu Pene și luptele dintre Alchicărțile de Tarot. Apoi zîmbi gîndindu-se la

Săltăreț și la baloanele lui de săpun, la Unduiețul cu mii de glasuri și la Clingclang care se mișca plutind la firul ierbii. În sfârșit, revăzu scena cu Cesco luptându-se cu Oculis Serpentis în palatul lui Karkon. Gingășia unui sărut pe nas chiar în fața blestematei Camere a Vocii Persuasiunii o făcu să roșească încă o dată. Trăise atâtea aventuri! Dar izbutise mereu să iasă victorioasă din ele.

De data asta ce avea să se întâmple? Karkon nu ar fi lăsat-o în ruptul capului să descopere unde era ascunsă A Patra Taină. Dar Nina se simți puternică. Dacă Vocea Persuasiunii nu o convinsese încă să treacă de partea Răului, ce altceva mai tragic se putea întâmpla?

Tînăra alchimistă își duse mîinile la buzunarul salopetei, scoase Taldomul și pachetul de Alchicărți de Tarot. Lipseau doar trei cărți magice Binefăcătoare: Qui Amas, Sia Justitia și Ram Activia. Ceea ce însemna că era posibil ca și Alchicărțile de Tarot Răufăcătoare opuse – Got Malus, Lec Turris și Nol Avarus – să fi fost activate. Dar care dintre acestea ar fi încercat să o răpească? De bună seamă, Nina nu putea să o știe.

Cei zece consilieri îmbrăcați în violet se învîrteau curioși prin magazinele din Veneția, vorbeau cu comercianții și cu cetățenii ca să afle dacă era totul pregătit pentru marea serbare de Carnaval. Se străduiau să fie politicoși – Karkon fusese foarte limpede: „Liniștiți populația. Nimeni nu mai trebuie să vorbească despre evenimente magice. Lumea trebuie să se distreze și să nu se gîndească la altceva. Spuneți-le tuturor că în curînd primarul Loris Sibilo Loredan se va întoarce la primărie.” Și cei zece consilieri urmară întocmai ordinul contelui. Intrară și prin casele oamenilor, ducînd cu ei săculeți cu confetti și cutii cu bomboane pentru copii. Cînd merseră

În vizită la cei patru copii pedepsiți, văzură muntele de păpuși pe care îl construiseră și îi felicitară. Din fericire, Cesco, Roxy, Dodo și Fiore întorseseră păpușile cu fața spre perete, astfel încât consilierii nu observară asemănarea cu Nina.

Totul fusese calculat la perfecție. Karkon îi telefonă directorului școlii spunându-i că, avînd în vedere silința pe care și-o dăduseră, cei patru mucoși de pe Giudecca puteau ieși din casă pentru marea serbare din Piața San Marco.

Și ziua sărbătorii sosi.

Karkon îl activă pe Nol Avarus, Alchicartea de Tarot care avea trăsăturile unui bătrîn cocoșat cu chip monstruos, cu barbă lungă și albă. În mîna ținea un felinar micuț cu Topaz Țiuitor, o piatră galbenă care acționa ca un magnet.

– În mijlocul mulțimii mascate, nimeni nu va înțelege că, de fapt, Nol Avarus este o Alchicarte de Tarot Răufăcătoare, zise crudul Karkon scuipînd pe jos. Era sigur că Nol Avarus avea să o răpească pe Nina, atrăgînd-o cu magnetul alchimic.

În graba mare se duse pe Insula Clemente: desigur, nu voia să piardă spectacolul. Cînd Alchicartea ar fi reușit să o aducă pe fetiță în fața lui LSL, blestemul Șarpelui cu Pene avea în cele din urmă să se împlinească, iar venețienii, cuprinși de nebunia Carnavalului, nu și-ar fi dat seama de nimic.

– Crezi că-i va trebui mult lui Nol Avarus? întrebă neliniștit Șarpele, tot mai slăbit.

– Nu, stai liniștit, primarule. În cîteva ore Nina va fi aici, în fața dumitale. Și o s-o vedem murind, zise contele însoțindu-și vorbele cu un hohot drăcesc de rîs.

– Dar Vintabrul Azuriu nu a venit încă?

LSL era într-adevăr obosit. Încă 24 de ore și ar fi început cea de a treizecea zi: viața lui s-ar fi sfârșit într-un mod mizerabil.

– Va ajunge la timp. Androidul meu rus este foarte atent și priceput. Ai încredere, îl liniști Karkon.

Și dacă, pe Insula Clemente, cei doi ticăloși erau într-o așteptare fremătătoare, pe străduțele și în piațetele din Veneția mii de oameni mascați cântau și dansau. Fluiere, trompete, muzică și zarvă: orașul era învăluit în nori de confetti și de artificii.

Era patru după-amiaza când sună telefonul.

– Nina, noi sîntem gata, zise Fiore agitată.

– V-ați costumat și voi și v-ați pus măști? Întrebă neîncrezătoare fetița Celei de a Șasea Luni.

– Nu, doar ne-am pictat fețele. E mai bine așa. Cu costumele de Carnaval ne simțeam stînjiți. Ești de acord?

Fiore spera să audă un da.

– Desigur. Aveți dreptate. Eu prefer să nu mă fardez. Așa pot să păcălesc mai ușor Alchicartea de Tarot Răufăcătoare. Păpușile sînt identice mie și, ca atare, ea nu va ști pe care s-o atace, răspunse Nina cu hotărîre în glas. E mai bine cînd s-o însera. Pe întuneric va fi mai ușor. Duceți păpușile în Piața San Marco.

– Dar sînt o sută! Cum facem să le transportăm? insistă Fiore.

– Da, ai dreptate. Totuși, putem să le încărcăm pe toate în barca aia mare a tatălui lui Roxy.

Nina găsisese soluția și Roxy fu de acord, deși s-ar fi putut isca a nu știu cîta ceartă cu tatăl ei.

Muntele de păpuși umplu barca și copiii cu fețele pictate o îmbrățișară pe Nina, care era foarte încordată.

– Să mergem! Va fi un carnaval cu adevărat plin de surprize! strigă Cescio în gura mare.

Ambarcațiunea traversează canalul de la Giudecca și, în câteva minute, copiii ajunseră în Piața San Marco. Era o îngrămădeală nebună, lumea țopăia și dansa, o mulțime de copii se fugăreau făcând glume oricui le trecea prin preajmă.

Cescio și Roxy aduseră, una câte una, douăzeci de păpuși și le puseră în picioare lângă coloanele galeriilor din piață. Apoi aduseră alte douăzeci. La fel făcură Dodo și Fiore.

După o jumătate de oră, cele o sută de copii ale Ninei erau la locul lor. Fetița Celei de a Șasea Luni le spuse prietenilor să se îndepărteze de ea. Curînd avea să sosească o Alchicarte de Tarot Răufăcătoare. În timp ce Fiore și Dodo dansau în mulțime, Cescio și Roxy se așezară lângă clopotnița de la San Marco, în așteptarea evenimentelor.

Cele o sută de păpuși erau acolo, printre coloanele galeriilor.

Amestecat în mulțimea mascată, sosi Nol Avarus. Mergea încet, ținînd felinarul în fața nasului. Avea ochii mici, iar chipul cenușiu și monstruos îi era brăzdat de zbîrcituri. Deasupra capului i se rotea o sferă luminoasă galbenă: planeta Neptun.

Nina scruta mulțimea, încercînd să afle care era cartea răufăcătoare. Deodată, văzu apropiindu-se un bătrîn ciudat, dar nu-și dădea seama dacă era vorba de o persoană mascată sau de un bătrînel în stare jalnică.

– Cum de nu ești fardată pentru carnaval? o întrebă bătrînul ducînd felinarul către fața fetei.

– Mă distrez la fel de bine, răspunse ea dîndu-se înapoi.

Apoi luă aminte la sfera galbenă care i se rotea în jurul capului. „Este o Alchicarte de Tarot“, gîndi îngrozită. Și

imediat începu să fugă prin mulțimea care zvârlea confetti ca și cum ar fi fost fulgi de zăpadă. Bătrînul o urmărea dînd brînciuri și palme oricui i se punea în cale. Tînăra alchimistă își băgă mîinile în buzunar și scoase cărțile magice binefăcătoare. Pricepu din zbor că bătrînul acela cocoșat cu felinar era Nol Avarus. Așadar, pentru a opri cartea lăcomiei zgîrcite, trebuia să arunce în ea cu Ram Activia, o femeie tînără și frumoasă care reprezenta bogăția și progresul feminin.

În învălmășeală, reuși să scoată cartea și o aruncă.

Ram Activia se materializă pe dată: purta o rochie albastră, lungă pînă la călcîie, și pe cap avea o coroană de argint, în jurul căreia se rotea învîrtejit o sferă azurie: Pămîntul. Strîngea în pumn un sceptru de cristal care conținea antimoniu, o substanță folosită în alchimie, care dezintoxica de orice otravă și dădea o cunoaștere deplină.

Femeia îl urmări pe Nol Avarus care, văzîndu-se încolțit, aruncă felinarul cu Topaz Țiuitor. Magnetul alchimic se sparse de pămînt și înțepeni picioarele lui Ram Activia. Alchicartea de Tarot Binefăcătoare nu mai izbuti să facă nici un pas. Totodată, planeta lui Nol Avarus se abătu înspre femeie și înghiți Pămîntul mai înainte ca Ram Activia să se poată folosi de sceptrul de cristal. Alchicartea de Tarot Binefăcătoare se topi ca apa, în fața privirilor îngrozite ale Ninei.

Pe jos rămase doar rochia albastră pe care o purta.

Dar sacrificiul lui Ram Activia o salvase pe tînăra alchimistă! Într-adevăr, Nol Avarus se aruncase asupra unei păpuși și o tîrîse cu el, convins că o avea în brațe pe adevărata Nina.

Fetița se lăsă în genunchi, luă o bucată din rochia lui Ram Activia și o strânse la piept. Nol Avarus o omorîse! Privi de jur împrejur și văzu că toate celelalte nouăzeci și nouă de păpuși dispăruseră ca fumul. Cu ochii măriți de spaimă și cuprinsă de mînie, își căută prietenii și le povesti totul de-a fir a păr.

– Păi, acum ce se mai întîmplă? întrebă Roxy țipînd.

– Înșelătoria s-a împlinit. Ram Activia l-a dibuit pe Nol Avarus ca să mă apere, dar el a lovit-o de moarte și, la sfîrșit, crezînd că mă răpește pe mine, a dus cu el o păpușă, spuse Nina tulburată.

– Dar acum ce se va întîmpla? Nol Avarus îi va duce lui Karkon o păpușă! Încă n-am scăpat de bucluc. Nu am rezolvat nimic! Cescosimți că îl apucă toate furiile.

– E mai bine să ne întoarcem la vilă. Poate Cartea ne va da o explicație, spuse Roxy făcîndu-și loc prin mulțimea gălăgioasă.

Și, de data aceasta, Cartea dădu un răspuns neașteptat. Cînd Nina și prietenii ei ajunseră în laborator, *Systema Magicum Universi* grăi:

Karkon a folosit o Alchicarte de Tarot

Fîindcă nu e prost deloc.

Dar acum, în Insula Clemente,

Înșelătoriile vor fi evidente.

Contele și marchizul, odată cu el,

se vor minuna nițel.

Blestemul Șarpelui cu Pene argîntate

Nimic n-o să-i facă păpușii furate.

– Carte, atunci înseamnă că păpușile foloseau pentru asta? Șarpele va crede că mă ucide pe mine, în schimb... Nina trase adînc aer în piept și se simți ușurată.

*Desigur, niciodată să nu te îndoiești
De lucrurile pe care de la mine le primești.*

– Dar ce se va întâmpla când LSL își va arunca blestemul asupra păpușii? Fără doar și poate își va da seama că nu sînt eu, zise fetița.

*Cînd șarpele blestemul își va arunca,
Păpușa va exploda.
Un gaz puternic și usturător
Îl va lovi și pe conte de zor.
Povestea asta urît se va termina
și în Insula Clemente ajutor n-or avea.*

– Pe toate ciocolatele din lume! Păpușile sînt bombe! A doua privire a Șarpelui va activa un gaz care le va face să explodeze... Amîndoi scoși din joc dintr-o singură lovitură! strigă Nina în culmea bucuriei, în timp ce prietenii ei topăiau fericiți.

Cesco își ridică pumnii în aer, Roxy și Fiore scoaseră un strigăt de eliberare, iar Dodo aplaudă. Nina rîdea și îi privea năucă. Dar Cartea se cutremură pe neașteptate și din pagina lichidă apărură o scrisoare.

*Ție îți e dedicată această scrisoare
Și bunicul a gîndit-o cu dragoste mare.
Cum însă eu prevăd ceea ce e de neprevăzut
O poți citi ucenicilor alchimiști de la început.*

Nina luă bucata de hîrtie și citi cu voce tare. Emoția i se deslușea printre cuvinte. Cesco se duse lîngă ea și îi puse o mîna pe umăr. Roxy, Fiore și Dodo se așezară pe jos și ascultară în tăcere.

Despre Fericire

Moia Ninocica,

Cind te trezesti de dimineată, primul lucru pe care trebuie să-l faci e
SĂ-ȚI DOREȘTI, mereu și oricum, **VIAȚA**.

Umple-ți inima de curiozitate.

Mergi și fugi fără oprire din fața Răului care înaintează.

Cutreieră vizind căile lumii.

Observă și gindește privind orizontul.

Gustă și bucură-te de lucrurile pe care ți le oferă natura.

Fericirea nu e un fruct ce crește în afara ta.

Fericirea se află în interiorul tău.

Și e nevoie de o viață întreagă ca să știm dacă am fost fericiți vreodată.

Tu, draga mea Ninocica, ești tinărară și străbăți o cărare obositoare,
dar ții strins în mîini

Ceea ce ți-a dăruit Alchimia Luminii:

Dorința de a fi fericiți și de a dărui Fericire.

În întregul Univers, în Infinitul care învăluie existențele noastre,
există un secret mare și misterios care ne călăuzește înspre Fericire.

Un secret pe care ți-l pot dezvălui:

Fericit e cel care gindește în libertate
și trăiește urmînd regulile Binelui.

Acum, stringe-ți alături prietenii cei mai dragi,
bucură-te de victoriile tale,

strigă înspre cer că ești vie. Că ești liberă. Că ești puternică.

Că ești fetița Celei de a Sasea Luni

și că **ÎNTUNERICUL** nu va putea nicicînd să înghită **LUMINA**.

Dodo se emoționează și își trase nasul, Roxy și Fiore zîmbiră, Cescio o strînse tare în brațe pe prietena Celei de a Șasea Luni și zise:

– Am învins. Trebuie să ne simțim fericiți. Nu crezi?

– Da. Chiar cred că trebuie să sărbătorim, răspunse ea roșindu-se toată.

– F... f.. fericirea înseamnă să f... f... fiu împreună cu voi.

Toți îl priviră pe Dodo și băiatul își plecă ochii.

Nina deschise ușa laboratorului și, luîndu-l de mîna pe Cescio, strigă în gura mare:

– Afară toată lumea! Sărbătorim în aer liber!

În mijlocul parcului vilei, iluminat de lampioane, începură să danseze.

Un vuiet neașteptat se auzi în largul lagunei. Copiii se opriră și priviră înspre Insula Clemente. În întunericul serii văzură ridicîndu-se doar un fir de fum alb.

– Păpușa! Păpușa a explodat! Urlă Roxy țopăind ca o lăcustă.

Cei cinci prieteni se strînseră în cerc și, ținîndu-se de mîna, strigară către cer:

– Sîntem vii! Sîntem liberi... Sîntem fericiți!

Cerul înstelat strălucea ca argintul. Pe Pămînt, cinci inimioare băteau cu putere și sunetul curat al prieteniei lor se făcea auzit în întreg universul. Planeta Xorax era în sărbătoare. Libertatea gîndurilor era aproape acum. Acel fir de fum care se ridica de pe Insula Clemente ducea departe sufletele Răului.

ANDROIZII LUI KARKON

Primul tratat alchimic al Ninei De Nobili

Studiind Alchimia Întunericului pe baza Notitelor lui Karkon și analizând codurile prin intermediul Numerologiei și al lui Zero Încețoșat, am reușit să decodific caracteristicile celor trei androizi construiți de conte.

Nu sînt la fel de puternici și de complecși precum copia mătușii mele Andora: de fapt, le-am descoperit punctele slabe și am folosit formulele din Caietul Negru al bunicului Mișa pentru a găsi posibilitățile de a-i scoate din funcțiune.

Singura caracteristică comună este prezența Magmei Sulfurice sau, altfel spus, a lichidului care le curge prin vene asemeni sîngelui – dar acest lucru nu e o problemă.

Au fost esențiale desenele pe care le-am găsit în cartea lui Birian Birov, Tovarăși de aventură, la pagina 270, precum și sfaturile lui Max 10-p1.

Conform cercetărilor mele, toți trei androizii se deplasează foarte repede de la locul de origine, la comanda lui Karkon.

TUPAC CEL CRUD

Locație: Trăiește în Peru.

Descriere: Statură medie, ochi negri, păr negru ca pana corbului, piele oacheșă și dinți puternici. Vorbește puțin și zbiară mult.

Calități: Un android numai mușchi și minte puțină.

Cod alchimic: 7892

Puteri: Are Fum Diabolic fără Aur
Tăcut, ceea ce îl face foarte rău.

Microcip: Alcătuit din piramide și sfere; în mijlocul pieptului are introdus un paralelipiped care conține Fum Diabolic.

Punct slab:
Paralelipipedul. Pentru a-l face inofensiv, trebuie supt Fumul Diabolic; așa se blochează.

VLADIMIR AMĂGITORUL

Locație: Trăiește în Rusia.

Descriere: Ochi albaștri, plete foarte blonde, piele albă ca laptele.

Calități: Este frumos și atrăgător.

Cod alchimic: 1542

Puteri: E capabil să amăgească pe oricine.

Microcip: Alcătuit din bare și roți. Cîrligul de la mîna dreaptă împroașcă Sînge Mincinos.

Punct slab: Ochii.
Pentru a-l face inofensiv, trebuie aruncat Sulf care umflă ochii și îi orbește preț de cîteva ore.

LOUI MECI KIAN CINICUL

Locație: Trăiește în China.

Descriere: Ochi migdalați ca niște fante, păr foarte scurt și castaniu, fizic uscățiv.

Calități: Intuiție foarte bună.

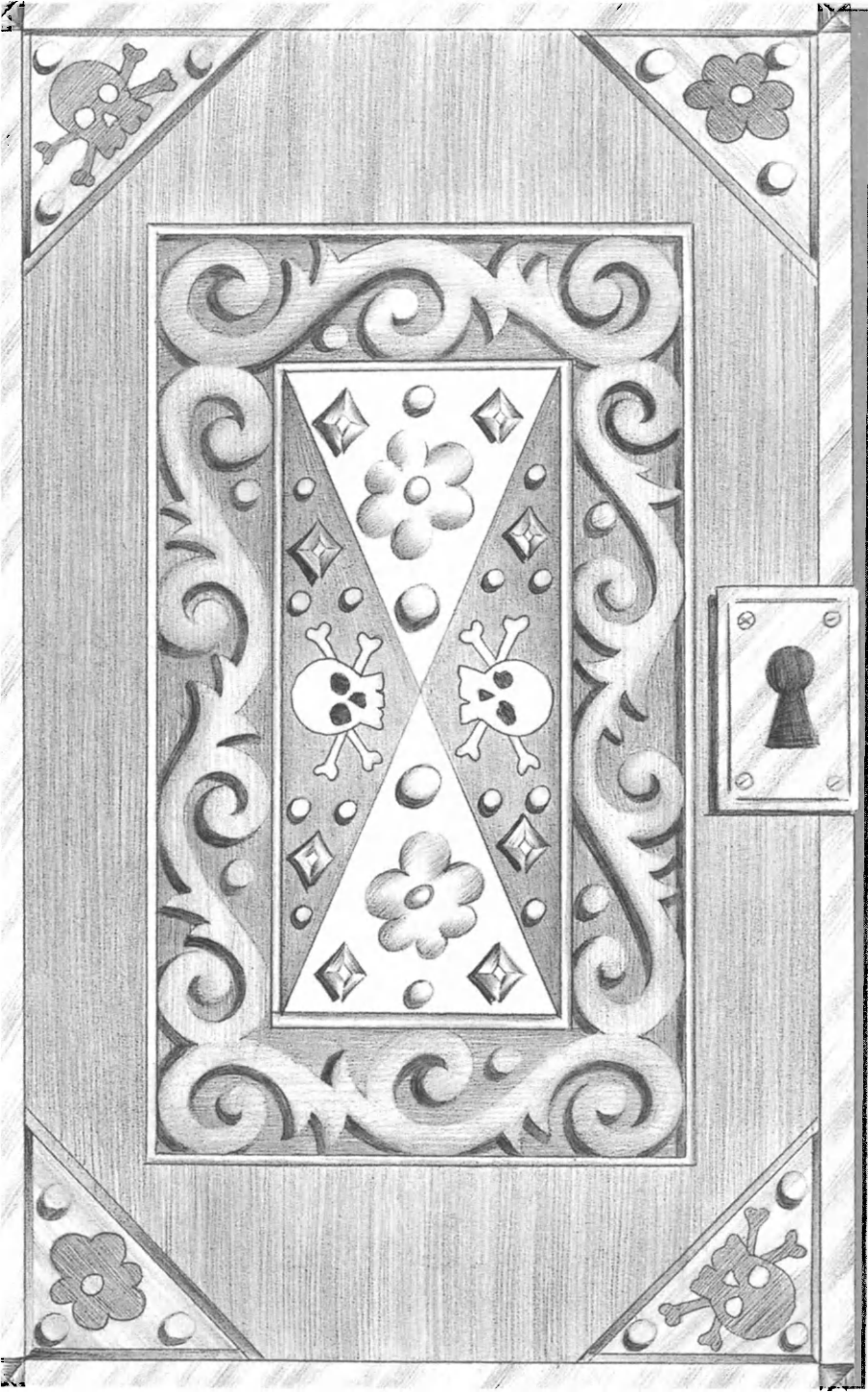
Cod alchimic: 0663

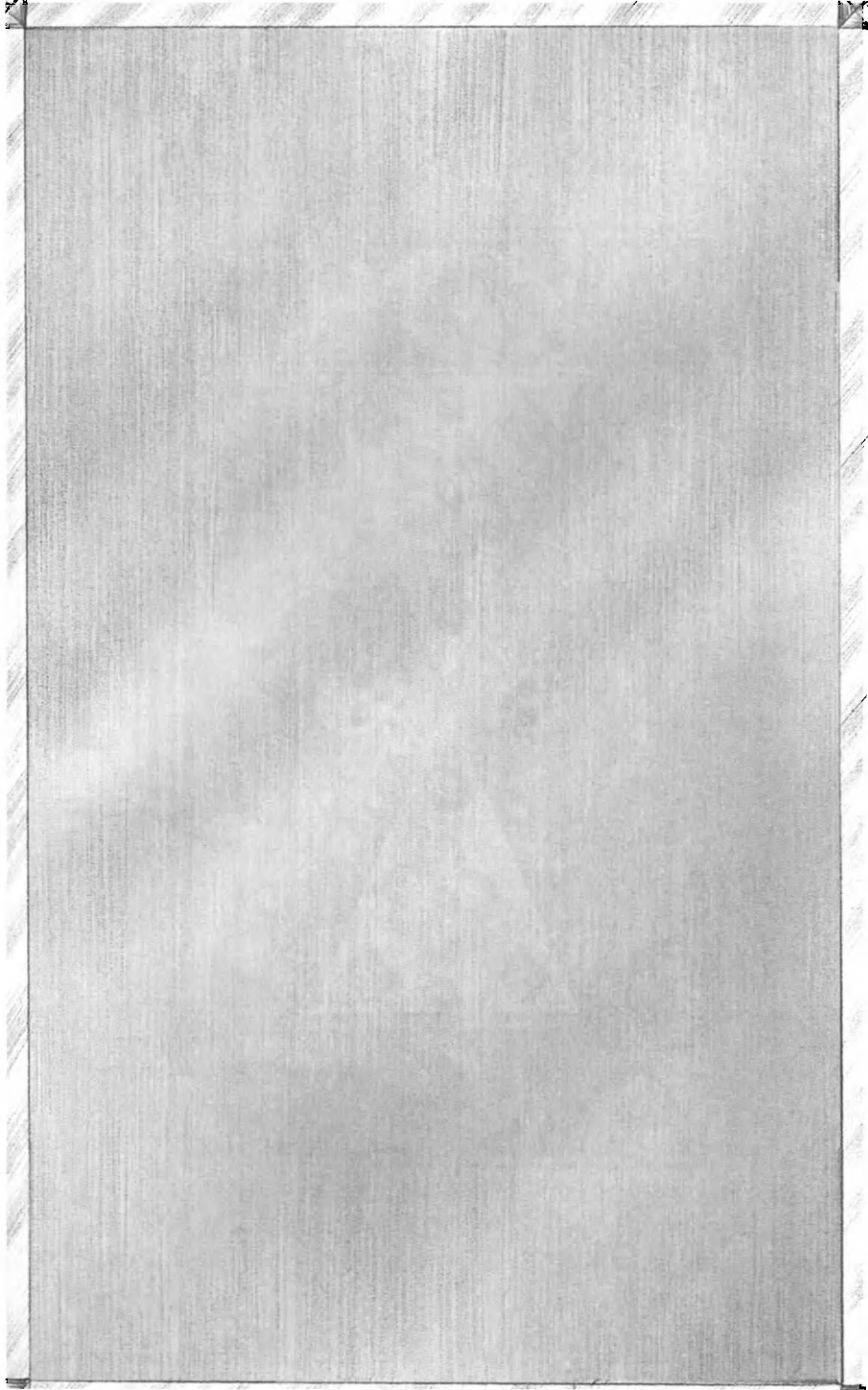
Puteri: E crud și nu știe ce înseamnă mila.

Microcip: Alcătuit dintr-un motor cu apă și numeroase cuburi. Tot trupul îi e străbătut de o rețea electrică.

Punct slab: Capul. Trebuie să arunci bucăți de Cuarț care oglindesc sufletul celor răi și îl blochează o vreme.

ALCHICĂRȚILE DE TAROT

*Document original al lui LSL
întărit de Karkon
și modificat de bunicul Mișa*

*Xorax, Mirabilis Fantasio,
Sala Albastră a Marelui Consiliu*

*Cînd a inventat cele 12 cărți magice, marchizul Loris Sibilo
Loredan a scris:*

**„Răul va învinge Binele, fiindcă destinul duce către Bezne.
Magia Neagră naște monștri și simbolurile vii au molipsit
Lumea.**

**Cele șase Alchicărți de Tarot Răufăcătoare și masculine
sînt:**

**TRIK VESANUS, GOT MALUS, LEC TURRIS,
VOR SUSPENSUM, SAH MORTIS, NOL AVARUS.**

**Cele șase Alchicărți de Tarot Binefăcătoare și feminine
sînt:**

**BEA SAPIENTIA, RAM ACTIVIA, CIL VIRES,
SIA JUSTITIA, QUI AMAS, VAN ROTA“.**

*Acum, cele șase cărți magice Răufăcătoare ale lui LSL au
fost întărite de Alchimia Întunericului a lui Karkon Ca' d'Oro,
cîtă vreme cele Binefăcătoare au fost blocate de Magia Neagră.*

*Dar eu, profesorul Mihail Mejinschi, am reactivat Alchi-
cărțile de Tarot Binefăcătoare care vor putea în sfîrșit lupta cu
cele Răufăcătoare.*

1004104

5 U J P L D U T. M I S A
B U N I C U L M I Ș A

RĂUFĂCĂTOARE

TRIK VESANUS

Calități: Prostie, neastîmpăr, lipsă de logică, superficialitate, imoralitate și nebunie.

Descriere: Om de statură medie, slab și osos. Merge în picioarele goale. Este îmbrăcat cu o cazacă de în maronie, veche și peticită. Pe cap are o coroană de pene. Are ochii sașii, vorbește cu glas ascuțit și țopăie ca un greier.

Correspondent astral: Pluto albastru.

Puteri: Încarnează Numărul-Mag 1 și are în buzunar barele magnetizate. Folosește lichidul Sticlă Fărîmicioasă care fixează angrenajele mașinilor. Este o Alchicarte de Tarot cu putere maximă.

Opusul: Bea Sapientia.

GOT MALUS

Calități: Monstruozitate, dezordine, ticăloșie, oprimare.

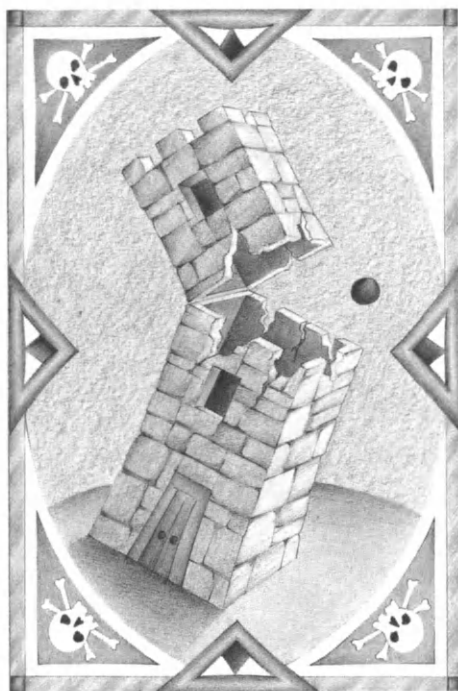
Descriere: Jumătate om, jumătate țap cu coarne și copite. Pute de te apucă ameteala, scuiță foc și are o coadă lungă și păroasă. Când vorbește, face bale la gură.

Correspondent astral: Marte roșu.

Puteri: Încarnează Numărul-Mag 3 și are în buzunar fire electrice primejdioase. Folosește lichidul Cenușa Somnolentă care trezește materia și metalele. E cea mai periculoasă Alchicarte de Tarot. Are putere maximă.

Opusul: Qui Amas.

RĂUFĂCĂTOARE

LEC TURRIS

Calități: Ruinează totul și rupe legăturile de prietenie.

Descriere: Turn despicat în două. Dacă intri în el, îți pierzi uzul rațiunii.

Correspondent astral: Planeta Neagră.

Puteri: Încarnează Numărul-Mag 5 care corespunde cilindrilor. Folosește Argintul Ambiguu care alcătuiește componentele mecanismelor vrăjite. Este una dintre cele mai periculoase Alchicărți de Tarot. Are putere ridicată.

Opusul: Sia Justitia.

VOR SUSPENSUM

Calități: Viață în nesiguranță, purtător de nenorocire.

Descriere: Tînăr spînzurat de o funie, plutește cu capul în jos și picioarele în sus, zburînd la firul ierbii. Vorbește cu voce joasă.

Corespondent astral: Uranus violet.

Puteri: Încarnează Numărul-Mag 7 și folosește o piramidă cu vîrf de foc pentru a arde apa. Funia este făcută din Tensium, un material superrezistent. Se poate face invizibil și se transformă în fantomă. Este o Alchicarte de Tarot cu putere mediu-ridică.

Opusul: Van Rota.

RĂUFĂCĂTOARE

SAH MORTIS

Calități: Fatalitate, deziluzie, rătăcire, boală.

Descriere: Schelet gigantic. Pe craniu are bentițe albe și galbene. Merge cu pași mari și creează vârtejuri de aer înghețat sau fierbinte.

Corespondent astral: Saturn portocaliu.

Puteri: Încarnează Numărul-Mag 8 și are în gură o sferă transparentă care conține Rouă de Crin, lichidul alchimic care vrăjește mașinile. Este una dintre cele mai periculoase Alchicărți de Tarot. Are putere ridicată.

Opusul: Cil Vires.

NOL AVARUS

Calități: Lăcomie, izolare.

Descriere: Bătrân ghebos, are o barbă lungă și albă. Are un chip monstruos, cu ochi mici și pătrunzători. Merge totdeauna cu un felinar.

Correspondent astral: Neptun galben.

Puteri: Nu încarnează nici un Număr-Mag. Folosește Topazul Țiuitor, o piatră de culoare galben-deschis care funcționează ca un magnet. Este o Alchicarte de Tarot cu putere medie.

Opusul: Ram Activia.

BINEFĂCĂTOARE

BEA SAPIENTIA

Calități: Inteligență, intuiție, putere de pătrundere a misterelor, cunoaștere secretă și înțelepciune.

Descriere: Femeie bătrână, poartă haine de călugăriță de culoare aurie, pe cap are o ciudată pălărie în formă de tub, bătută cu pietre prețioase. Vorbește cu mult calm.

Correspondent astral: Luna de argint.

Puteri: Are în mână o carte magică și folosește Mercur Schimbător, care modifică lichidele făcându-le să devină solide. Poate apărea și dispărea pe neașteptate. Este o Alchicarte de Tarot cu putere maximă.

RAM ACTIVIA

Calități: Progres și bogăție materială, acțiune pozitivă și spirit de sacrificiu.

Descriere: Femeie tânără și foarte frumoasă, îmbrăcată cu o rochie albastră, lungă pînă la călcîie; pe cap poartă o coroană de argint, iar în mînă strînge un sceptru de cristal.

Correspondent astral: Pămîntul albastru.

Puteri: Cînd își îndreaptă sceptrul înainte, reușește să facă vrăji nemaipomenite. Folosește Antimoniul care curăță trupul de orice otravă și îți dă o cunoaștere perfectă. Este o Alchicarte de Tarot cu putere ridicată.

BINEFĂCĂTOARE

QUI AMAS

Calități: Frumusețe, ordine, puritate și libertate.

Descriere: Femeie tânără, înaltă și blondă, poartă o rochie de mătase cu volane roz și ține în mână un crin alb foarte înmiresmat. Are glas dulce și muzical.

Correspondent astral: Venus roz.

Puteri: Cu crinul, îi oprește pe cei răi și folosește Cositorul Rătăcitor pentru a schimba culorile. Este Alchicarta de Tarot cea mai puternică. Are putere maximă.

CIL VIRES

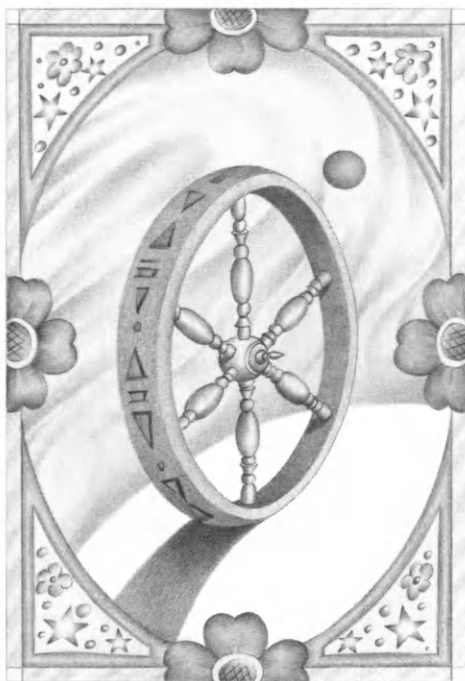
Calități: Cucerire, stăpânire pozitivă, energie, acțiune.

Descriere: Tigru cu blană moale, are dinți ascuțiți și mușchi puternici. Vorbește și reușește să facă salturi uriașe.

Correspondent astral: Soare de aur.

Puteri: Folosește Fierul împreună cu Aurul pentru a te face de nebiruit. Este o Alchicarte de Tarot cu putere ridicată.

BINEFĂCĂTOARE

VAN ROTA

Calități: Noroc și echilibru.

Descriere: Roată de lemn străvechi, când se pune în mișcare duce la rezolvarea problemelor.

Correspondent astral: Jupiter verde.

Puteri: Folosește Sulfurul care umflă ochii și îi orbește. Este o Alchicarte de Tarot cu putere mediu-ridică.

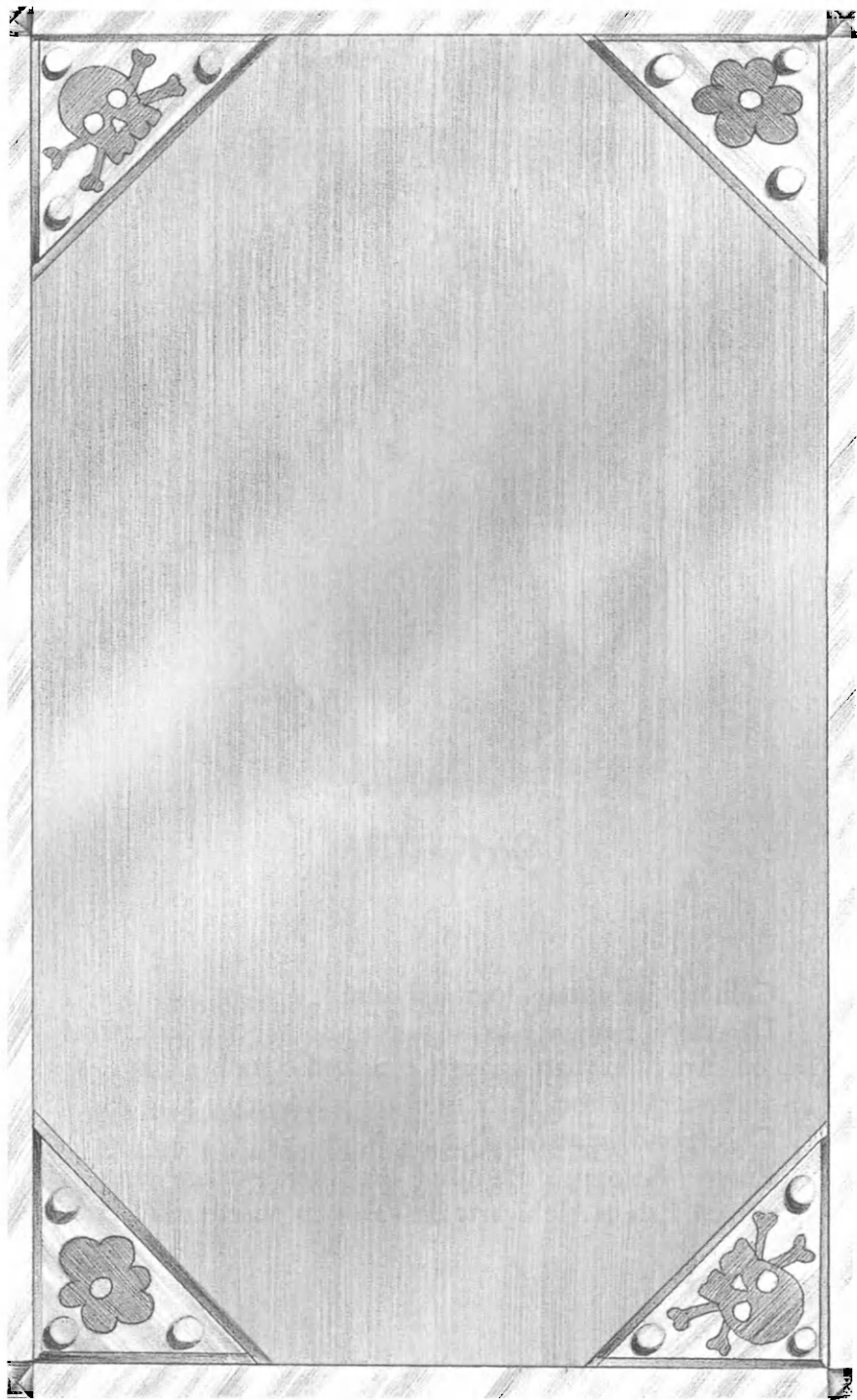
SIA JUSTITIA

Calități: Stabilitate, logică și calm.

Descriere: Femeie bătrână și corpulentă, cu părul strâns în coc. Are ochi mari și negri și poartă o rochie lungă, de un verde-strălucitor. Duce în mâini o balanță.

Correspondent astral: Planeta Albă.

Puteri: Folosește Plumbul din care extrage energia spirituală. Este o Alchicarte de Tarot cu putere ridicată.

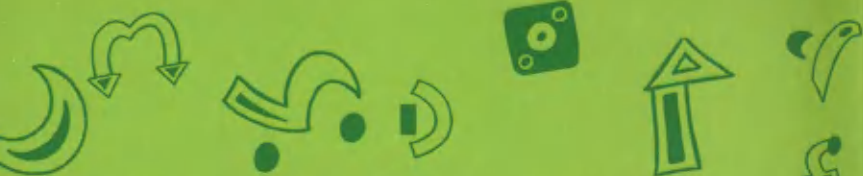

CUPRINS

CAP. 1. Capcana lui Karkon și Coriandrul Repede	7
CAP. 2 Noaptea de Anul Nou și codurile androizilor	40
CAP. 3 Al doilea turn	67
CAP. 4 Secretele Insulei Clemente	106
CAP. 5 Descoperirea Alchicărților de Tarot ..	131
CAP. 6 Patru sticle pentru moartea aparentă	151
CAP. 7 Atacul lui Trik Vesanus	178
CAP. 8 Sah Mortis și privirea diabolică	207
CAP. 9 Pomodiu pentru salvarea lui José	237
CAP. 10 În Camera Vocii	265
CAP. 11 Fantoma lui Vor Suspensum	294
CAP. 12 Nol Avarus și păpușile de ceară	323

ANDROIZII LUI KARKON	357
PRIMUL TRATAT ALCHIMIC AL NINEI DE NOBILI	
ALCHICĂRȚILE DE TAROT	363

După atâtea aventuri extraordinare, după ce a izbutit să desferece două Taine, Nina, fetița Celei de a Șasea Luni, a devenit o tînără alchimistă iscusită. Dar știe că, pentru a elibera gîndurile și imaginația copiilor și pentru a salva planeta Xorax, mai trebuie încă să lupte.

Și, de data aceasta, nu numai împotriva diabolicului conte Karkon Ca' d'Oro. În bătălia ei împotriva Răului, pașii o vor purta acum în ținuturile străvechii civilizații maya, unde va înfrunta maleficul Șarpe cu Pene, o încarnare drăcească a primarului LSL.

Alături de ea vor sta, tot mai pricepuți și mai curajoși, nedespărțiții ei prieteni venețieni – Cesco, Dodo, Fiore și Roxy –, precum și animalele magice de pe Xorax.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-778-3

9 789735 767785

www.rao.ro
www.raobooks.com